Mabel Robinson Miller

Uriașul mic de statură

Traducere
Gabriela Micu
Victor Micu

CAPITOLUL 1

Era prin anul 1887.

Ora mesei trecuse deja. De-a lungul străzilor din Nîmes, Franța, copiii se grăbeau să meargă la școală.

– Nimic captivant nu se petrece în jur, bombăni Andrei către prietenul său. Fiecare zi este la fel: te scoli, servești masa de dimineață, mergi la școală, vii acasă, apoi lucru, lucru, lucru.

– Ai dreptate, spuse Leon lovind cu piciorul o piatră de pe poteca prăfuită.

Pe neașteptate, de după colț, dădu buzna Louis Passebois. El frână și se opri la timp, ferindu-se de a se ciocni în plin cu Andrei.

– Veniți după mine băieți! Haideți! Merg să văd ce este în jur! La câteva străzi mai departe se instalează un cort de circ. Lăsați școala! Grăbiți-vă!

Louis îi dădu la o parte pe băieți și o rupse la fugă.

– Noi ce să mai așteptăm? exclamă Andrei în timp ce dădeau năvală în jos, pe potecă.

Picioarele scurte ale lui Louis au străbătut repede terenul, dar și cei doi băieți l-au ajuns imediat din urmă.

– Uite, ce v-am spus eu? gâfâia Louis arătând către un cort mare la capătul străzii.

El nu pierdu vremea, ci se apropie de omul care întindea o sfoară ce era legată de stâlpul cortului.

– Unde ții animalele? Când se deschide circul? Ce poți să-mi spui despre toate acestea?

Louis își trecu degetele prin părul ciufulit. Costumul lui de catifea neagră era prăfuit, iar panglica din jurul gâtului și manșetele îi atârnau.

Omul își întoarse capul. Zâmbind la figurile sosite pe neașteptate, răspunse la întrebările nerăbdătoare:

– Ei, băieți, eu știu că vouă vă place circul, dar aici o să fie ceva mult mai bun. Veniți deseară aici împreună cu părinții voștri. Începem cu cântare, la ora șapte și jumătate. Știu că vă veți bucura să-l auziți pe domnul Bourdeau vorbind. Numele meu este Holser.

Băieții priveau uimiți. În interiorul cortului se vedeau o platformă și mai multe rânduri de bănci. Pe jos, pământul era presărat cu rumeguș.

– Vrei să spui că aici o să fie o adunare? izbucni Louis. O întâlnire religioasă?

– Da, răspunse omul pe un ton plăcut.

– Eu nu cred în Dumnezeu! strigă Louis dezamăgit.

– Ce cuvinte șocante! Ești prea tânăr ca să vorbești astfel. Dumnezeu este Prietenul tău. El te iubește.

– Fiindcă sunt mic de statură, nu înseamnă că sunt prea mic de vârstă, veni repede riposta. Am treisprezece ani. Privește aici! Louis trase în jos șosetele albe, care ajungeau până la pantalonii care erau puțin mai jos de genunchi. Vezi aceste cicatrice? Sunt semnele rămase de când tatăl meu m-a bătut, pentru că nu mergeam la biserică sau pentru că nu stăteam cuminte atunci când mergeam. El spune că Dumnezeu mă va arde în iad pentru totdeauna. Eu nu cred că există Dumnezeu. Am plecat de aici.

Dispăru cu iuțeala fulgerului.

Louis nu avea mamă, care să-i spună despre un Dumnezeu iubitor. Mama lui murise când el era mic de tot. Avea opt frați și surori care erau căsătoriți și locuiau în acea parte a orașului. Două surori, Augustina și Hermina, erau acasă, îngrijind de tata și de Louis. Aceste tinere, pur și simplu, ridicau mâinile în sus de bucurie când reușeau să-l facă pe Louis „să fie mai bun”. Tatăl folosea adesea biciul pentru fiul său, dar acest lucru nu a ajutat prea mult.

Fierbând de mânie, Louis a luat-o la fugă până când cortul a fost pierdut din vedere. Atunci o idee s-a aprins în mintea lui. Rămase nemișcat.

– Vă voi spune ceva, li se adresă lui Andrei și Leon care îl urmaseră. Deseară să facem ceva de haz. După școală, să-i găsim pe toți colegii noștri, să le spunem să vină la cort și să aducă ouă, pătlăgele roșii, pietre și altceva ce poate gândi fiecare.

Cu multă atenție, băieții au plănuit răutatea lor.

La ora șapte și jumătate cortul era plin cu oameni curioși din oraș. Niciodată nu mai auziseră de ținerea unei adunări religioase într-un cort! Câțiva s-au asociat cântând imnurile Evangheliei și apoi, după o rugăciune, domnul Bourdeau s-a ridicat să predice.

Afară, aproximativ cincizeci de băieți din oraș s-au unit cu Louis, Leon și Andrei. Ei s-au strâns în jurul cortului și, cu voce tare îl batjocoreau pe domnul Bourdeau. Râdeau de el, strigau, huiduiau. Un gardian rotofei, sprijinit de stâlpul cortului, surâdea privind la purtarea nepoliticoasă a băieților.

Calmul domnului Bourdeau, precum și fața sa liniștită arătau răbdarea și bunătatea lui. Cu multă seriozitate și-a continuat predica. El se aștepta să aibă probleme aici, deoarece era primul adventist de ziua a șaptea care predica în Franța. Oamenii din Nîmes nu auziseră niciodată de mesajul celei de a doua veniri a Domnului Hristos. El știa că mulți vor râde, dar vor fi și dintre aceia care vor asculta și vor crede. În timp ce predica, se ruga pentru înțelepciune și răbdare. Părea că nu simțise oul aruncat care îl lovise în picior și parcă nu vedea roșia care a șuierat pe lângă el și a pocnit de peretele cortului dincolo de capul lui.

Când adunarea s-a terminat, gardianul a mers cu domnul Bourdeau afară din cort, prin mulțimea agitată, către partea cealaltă a străzii, la camera unde era găzduit.

Louis gândea că a produs o mare distracție. În seara următoare, veni din nou cu prietenii, pentru mai mult haz. În fiecare seară, la ora șapte și jumătate, băieții erau împrejurul cortului râzând, și bătându-și joc, chiar dacă părinții lor îi opriseră să mai arunce cu roșii și ouă.

Într-o seară Louis se urcă pe o bancă din afara cortului. Pentru a câștiga atenția băieților, îl îngâna pe domnul Bourdeau, repetând cuvintele și imitându-i mișcările. Băieții râdeau cu poftă.

– Îți mai trebuie o barbă lungă, neagră, strigă Andrei.

– Louis, țipă unul dintre băieții mai mari, privește! Cine sunt acelea care stau pe rândul al treilea din față? Ia uite!

Fața lui Louis păli când le văzu pe cele două surori ale lui, precum și pe mătușa sa, ascultând cu multă atenție la domnul Bourdeau.

– Nu este posibil să facă ele așa ceva! Nu se poate! Îi voi spune tatălui despre lucrul acesta.

Foarte indignat sări de pe bancă, dar alunecă și căzu cu fața la pământ.

– Iată-l, iată-l pe micul predicator, îl tachină Leon ridicându-l.

– Să nu mai îndrăznești să mă numești mic, strigă Louis.

Cu pumnii ridicați în sus, își croi calea prin mulțime. „Tata nu le va lăsa pe surorile mele să mai vină aici”, își zise el și imediat se repezi spre casă.

Tatăl Passebois era pe verandă, bucurându-se de răcoarea serii. Louis urcă în grabă scările și se așeză jos. Corpul lui tremura.

– Tată, trebuie să le oprești pe fete de a mai merge acolo. Predicatorul acela de la colț învață că sfârșitul lumii este aproape. Augustina și Hermina sunt speriate. Ele îl cred. Trebuie să le spui să nu se mai ducă.

– Bine fiule, dar acum surorile tale sunt mari. Cum pot să le interzic să mai meargă? Ce știu eu ce spune predicatorul? Ar fi bine să mergem și noi mâine seară și să ne transformăm în detectivi. Apoi eu le pot arăta fetelor unde este greșit acel om.

Louis nu dorea să fie văzut intrând în cort. El a argumentat că nu e de nici un folos, dar faptul de a merge părea singura cale prin care îl putea determina pe tatăl lui să le oprească pe surori să mai meargă. În seara următoare, domnul Passebois și Louis au făcut tot posibilul să le explice colegilor lui de ce trebuie să intre în acest loc.

Louis fusese totdeauna un elev bun. Îl interesa istoria în mod deosebit. În seara aceea, pastorul Bourdeau a arătat evenimentele

din istorie, prezise în Biblie cu sute de ani mai înainte de a avea loc. Cu tot dezgustul său, Louis era totuși interesat. În ciuda furtunii de obiecțiuni ale lui Louis, tatăl insistă ca ei să ia parte și în seara următoare, apoi și în cealaltă seară.

– Acest om cu siguranță cunoaște Biblia, spuse domnul Passebois. Este sincer. Fiecare cuvânt pe care-l rostește este adevărat.

Louis simțea că i se oprește inima.

Într-o seară, domnul Bourdeau a dovedit cu Biblia că duminica nu este Sabatul adevărat. El a dovedit că omul, nu Dumnezeu, a fost acela care a schimbat închinarea cuvenită zilei a șaptea cu prima zi a săptămânii.

– Acest predicator aproape să mă convingă că trebuie să păzesc ziua a șaptea ca zi de Sabat, spuse tatăl în drum spre casă. Dar singurii care fac lucrul acesta sunt evreii. Nu, noi nu putem face așa ceva. Nu vreau să fiu numit evreu!

Domnul Passebois nu s-a mai dus niciodată la adunările din cort. El a încercat să își convingă fetele să nu mai ia parte, dar ele erau hotărâte să audă mai multe înainte de a decide dacă domnul Bourdeau prezenta adevărul.

Louis a vorbit puțin, dar acum ochii lui scânteiau și pumnii erau ținuți strâns.

– Tată, spune-le să plece de-acasă, să ne lase în pace. Toți spun că noi suntem evrei. Băieții mă tachinează! Ele ne-au adus rușine și dizgrație!

Tatăl a bătut din picior.

– Hermina și Augustina, trebuie să vă opriți de la această nebunie!

– Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni, au spus ele.

Zilele și săptămânile treceau, iar Louis le necăjea și țipa la ele. El refuza să le asculte, dar nici nu ieșea din casă de teamă că băieții îl vor tachina.

– Dezgustător, pur și simplu dezgustător! strigă tatăl tulburat. Poate pastorii protestanți vor putea scoate aceste absurdități din mințile lor.

Astfel tatăl a invitat pastori de la câteva biserici pentru a le arăta fetelor lui greșeala pe care o făceau. Nici unul nu a putut dovedi din Biblie că Sabatul a fost schimbat cu duminica.

În cămin, Augustina și Hermina trăiau o viață frumoasă, creștinească. Tatăl și Louis le bombăneau și le necăjeau continuu. Casa devenise un loc neplăcut.

Ca un adaus la mândria rănită a lui Louis, Andrei, Leon și alți colegi care li se alăturaseră cândva în batjocura adusă domnului Bourdeau, acum au întors josnicia lor către el. Viața lui devenise mizerabilă. Altădată fusese conducătorul lor, dar acum era izgonit. Oriunde mergea, auzea: „Iată-l pe micul nostru adventist".

– Nu sunt! Nu sunt! răspundea el.

– Surorile tale merg la biserică sâmbăta. Sunt evreice, așa că și tu ești la fel ca ele. Evreu-adventist! Evreu-adventist!

Într-o noapte, după ce familia a adormit, Louis și-a luat puținii bani pe care îi avea, a pus niște pâine și brânză într-o plasă și a plecat pe furiș de acasă. De-a lungul străzilor orașului adormit, fugea la țară.

„Nu pot să mai stau aici", plângea în sine, în timp ce străzile întunecate ale orașului Nîmes rămâneau în urma lui. Nu știa încotro merge, știa numai că trebuie să plece departe. Astfel merse și merse până când soarele de dimineață își trimise razele sale delicate. Atunci Louis se opri la un pârâu, bău apă rece și mâncă o bucată mare de pâine.

„Cei de acasă mă vor căuta, dar niciodată nu-i voi lăsa să mă găsească," se hotărî el. „Trebuie să mă ascund până vine întunericul". Câțiva kilometri mai departe, găsi o căpiță de fân lângă drum. Privind în jur, pentru a fi sigur că nu era nimeni, își făcu un culcuș în fân, se ghemui acolo și acoperi deschizătura – cu excepția unui mic orificiu. Curând picioarele și mușchii lui obosiți s-au relaxat. A adormit.

Soarele era spre apus când Louis s-a trezit. Înfometat, deschise sacoșa și mâncă pâine și brânză. Acum, înconjurat de întuneric, ieși din ascunzătoare, își întinse picioarele amorțite și porni în lungul drumului. Nu știa încotro merge și nici nu-i păsa.

Când se apropie de un sat, se întrebă cine locuiește în aceste case așa de întunecoase. Putea fi vreun băiat într-o stare la fel de mizerabilă ca el? Drept înainte văzu o lumină. Întorcându-și privirea, citi cuvintele: „Pensiune” (hotel). A intrat, a plătit prețul pentru un pat și s-a aruncat pe salteaua de fulgi, căzând într-un somn adânc.

Nimeni nu i-a spus când să se scoale în dimineața următoare, astfel că se delectă într-un belșug de lenevie. La masa de dimineață, a mâncat chifle dulci cu lapte de capră. Nimeni nu i-a zâmbit, nici nu i-a spus pe nume.

Era târziu în acea dimineață când a pornit din nou la drum. A trecut prin câteva sate. În fiecare sat s-a oprit să cumpere ceva de mâncare. Era amuzant să meargă mai departe, mâncând plăcintă cu carne, tarte și dulciuri.

În noaptea următoare, a cheltuit ultimii bani pentru un loc de dormit. A doua zi nu a mai avut nici masa de dimineață, nici de prânz, nici de seară și nici pat unde să se poată odihni. A dormit pentru o oră sau două în spatele unei clădiri de pe o ulicioară, dar un gardian l-a îmboldit cu bastonul și i-a spus să plece. Mai târziu, s-a oprit aproape de un gard, dar lătrau câinii la el.

Obosit, s-a întors către casă, fără să-și dea seama ce făcea. Drumul înapoi către Nîmes era lung. Un fermier l-a luat în căruța lui pentru câțiva kilometri. Odată, când i-a cerut unei femei un pahar cu apă, aceasta i-a dat o jumătate de pâine. Dormea pe câmp ori prin păduri. Cu cât se apropia de Nîmes, cu atât mai fără speranță se simțea.

„Tata nu mă iubește. Nu cred că l-a interesat de mine când am plecat de acasă. Este bucuros că am plecat. Când va vedea că mă întorc, va râde. Nu am nici un prieten. Surorile mele sunt fericite să scape de mine”.

Gânduri de compătimire de sine îi veneau mereu în mintea descurajată. Își imagina că toată lumea era împotriva lui. Nu cunoștea încurajarea unei rugăciuni, pentru că Îi întorsese spatele lui Dumnezeu.

„Ce folos?” medita el. „Nu doresc să mai trăiesc”. Disperarea l-a copleșit în așa fel încât, atunci când ajunse la intersecția cu o

cale ferată, se întoarse din drum, târându-și picioarele către linia de tren.

„Nimănui nu-i va păsa că sunt mort”, plângea el cu voce tare. În timp ce se așeza pe linie, auzi huruitul trenului. Suspine mari îi scuturau corpul. Își ascunse fața între mâini.

„Trenul o să meargă cu viteză aici, în curbă. Roțile mă vor zdrobi și voi muri. Atunci nimeni nu va mai râde de mine”, suspina el.

Pe neașteptate, niște mâini puternice i-au apucat picioarele și l-au tras de pe șină, apoi l-au rostogolit într-un șanț. Trenul a vuit pe alături. Apoi, aceste mâini puternice l-au ridicat sus.

– Haide, băiete, îl îndemna străinul în timp ce-l conducea la umbra unui stejar înalt. Stai aici pe iarbă și mănâncă și tu din mâncarea mea.

Așa de prietenos era acel om, încât foarte curând Louis îi spuse toate necazurile lui. În timp ce mâncau și vorbeau, băiatul și-a dat seama cât de mult greșise. Oamenii aveau suflet. Se va întoarce acasă și îi va cere iertare tatălui său.

Târziu în seara aceea, cu inima frământată, Louis și-a îndreptat pașii către casă și, fără zgomot, a deschis ușa. Tatăl stătea la masă cu capul între mâini.

– Louis, Louis, dragul meu, băiatul meu! spuse el și se ridică, cu brațele întinse. Louis este acasă! răsuna vocea tatălui prin cameră. Louis este acasă!

Surorile s-au grăbit să vină în cameră și l-au îmbrățișat cu multă bucurie.

– Suntem așa de fericite că ai venit înapoi! Eram tare îngrijorate pentru tine!

Este minunat să fii acasă și să fii iubit.

Pentru câteva săptămâni, dar numai pentru câteva, totul a fost plăcut în familia Passebois.

Într-o duminică dimineață, Augustina, trezindu-se devreme și văzând razele calde ale soarelui pătrunzând prin fereastră, strigă:

– Ia uite, Hermina! A ieșit soarele!

Hermina a deschis ochii și s-a ridicat în capul oaselor.

– O! După toate aceste săptămâni de ploaie și ceață, soarele acesta e un bun ajutor. Augustina, ar fi bine să spălăm rufele și să le întindem imediat pe frânghie.

– Dar astăzi este duminică, știi bine, spuse Augustina gânditoare. Lunea este zi de spălat, dar cine știe? Mâine poate să plouă din nou. Mai bine să spălăm chiar acum.

În câteva ore, frânghiile erau pline cu rufele spălate. Surorile erau încântate, dar Louis era furios. Nimeni dintre vecini nu spălase rufe duminica. Toți mergeau la biserică. De ce trebuia ca surorile lui să fie diferite? Din camera sa, de la etaj, privea cum oamenii orașului mergeau la biserică. I se părea că fiecare persoană privea cu uimire la rufele ce fluturau în adierea vântului. Sufletul lui s-a umplut din nou de supărare și de mânie. Cu gânduri negre în minte, coborî încet scările. Văzându-l, tatăl își dădu seama ce-l tulbura.

– Nu-mi place această situație, așa cum nu-ți place nici ție, fiule, mormăi tatăl.

– Tată, am o idee: să iau rufele de pe frânghie și să le trântesc pe dușumea, în bucătărie, spuse Louis morocănos.

– Un lucru mai bun ar fi să iei puțin gaz și să le dai foc, își bătu joc tatăl.

Atât i-a trebuit lui Louis. Ochii i-au scânteiat triumfător. S-a ridicat, s-a dus către veranda din spatele casei, a luat un bidon și, mergând în grădină, stropi cu gaz toate rufele de pe frânghii. Apoi, fără nici un moment de ezitare, dădu foc la un prosop ce flutura în adierea vântului. Imediat flacăra s-a aprins și s-a întins la următorul prosop. Louis era înspăimântat. Stătea în picioare, neînstare să se miște; un fior de gheață îi trecu în sus și în jos prin șira spinării. A încercat să strige, dar nu putea scoate nici un sunet.

– Foc! Foc! Foc! strigau trecătorii în timp ce se grăbeau în direcția casei.

Nu au mai ținut seama de hainele cu care erau îmbrăcați în zi de duminică, ci au început să ia cu mâinile țărână și să arunce

peste foc. Alții stăteau doar și țipau. Tatăl, Hermina și Augustina au ieșit repede din casă. Fiecare a luat câte o găleată și s-a îndreptat către fântână. Un vecin pompa apa.

– Formați un șir! Grăbiți-vă! porunci tatăl, în timp ce umplu găleata și o înmână celui de lângă el.

Repede s-a format un șir și găleată după găleată era trecută din mână în mână până când ajungea la persoana care era cel mai aproape de foc. Acea persoană arunca apa peste foc, apoi se întorcea înapoi la fântână cu găleata goală. Flăcările atingeau colțul casei. Deja câteva scânduri erau afumate.

– Mai multă apă! Repede! Grăbiți-vă! se auzi vocea unui vecin ridicându-se deasupra confuziei.

Louis și alți câțiva au dat năvală în grădină călcând cenușa fierbinte, pentru a stinge scânteile. Focul nu trebuia să se întindă. Toate casele din jur ar fi putut să ardă cu un astfel de vânt ce întețea flăcările!

Mai repede și mai multe găleți au fost date din mână în mână până când, în cele din urmă, flăcările au început să se micșoreze. Murmurul vocilor s-a oprit, în timp ce vecinii priveau la îmbrăcămintea lor udă și se grăbeau către casă pentru a se schimba.

Rufele de pe frânghii au fost transformate în cenușă pe pământul plin de noroi. Hermina și Augustina au mers în casă suspinând, fără să spună un cuvânt. Louis privea fix în ochii șocați ai tatălui său. Picioarele lui erau deja rănite de la cutreieratul pe cenușă, lucru pe care știa că l-a meritat. Aștepta.

Domnul Passebois stătea pe loc, făcându-și vânt cu pălăria peste fața umedă. În cele din urmă, a rupt tăcerea.

– Sunt sigur că, după această întâmplare, surorile tale nu vor mai întinde rufele niciodată duminica. Mâine să cureți grădina.

Nimeni nu a mai amintit vreodată de emoția din acea dimineață, nici chiar câteva zile mai târziu, când Louis a trebuit să stea în casă aproape toată ziua, în timp ce Augustina i-a spălat și uscat singura pereche de pantaloni cu care mai rămăsese.

Târziu într-o după-amiază, tatăl a răspuns la ciocănitura de la ușa din față.

– Bună seara, domnule Passebois, a salutat plin de căldură pastorul Bourdeau. Aș dori să vă vizitez.

– Nu se poate, răspunse domnul Passebois cu o privire cruntă. Nu avem nimic de discutat. Ai făcut deja destulă pagubă.

Și a trântit ușa.

„Doamne, cum pot să ajung cu Evanghelia la inima acestui om?" se ruga pastorul. „El și fiul lui sunt așa de înverșunați împotriva adevărului. Doamne, arată-mi ce să fac." Ca un fulger îi trecu prin minte gândul: „Să-i trimit revista *Semnele Timpului*".

Curând poșta a adus revista *Les Signes des Temps* (denumirea franceză a revistei) la casa domnului Passebois. Tatăl și Louis se purtau ca și cum erau dezgustați de revistă, dar o citeau când fetele erau plecate.

Louis începu să citească Biblia să vadă dacă ce spunea revista era adevărat. El descoperi că Biblia era altfel decât se așteptase. În timp ce citea, descoperea că tot ce au spus surorile lui era adevărat. Dar Louis era un băiat mândru. Nu a spus nimănui. A jurat că nu va fi creștin niciodată, mai ales creștin adventist de ziua a șaptea.

CAPITOLUL 2

Era parcă cea mai fierbinte zi din an. Era pe la jumătatea lui iulie 1890. În timp ce se văita din cauza căldurii neobișnuite, Louis nu știa că ceva teribil urma să se întâmple.

Trecuseră săptămâni și luni de când Louis dăduse foc la rufele de pe frânghii, dar nici nu trecuse o zi fără ca el să nu facă observații aspre sau să le spună lucruri rele surorilor lui.

Se părea că tatăl nu obiecta niciodată la comportarea lui rea. De fapt, de multe ori se unea cu Louis, făcând mizerabilă viața pentru cele două fete tinere. Ele, chiar dacă simțeau că-și pierd răbdarea, nu arătau lucrul acesta. Pentru violență, întorceau bunătate; pentru josnicie, întorceau iubire. În permanență se rugau pentru convertirea tatălui și a fratelui lor. Adeseori, fetele observau că revistele *Semnele Timpului* erau ușor mișcate de la poziția exactă în care fuseseră lăsate pe masă sau în altă parte. Inimile lor săltau de bucurie la o astfel de descoperire.

Când era singur, Louis strecura câte o revistă în camera lui, o citea cu multă atenție, apoi o așeza în același loc. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca cineva să bănuiască sau să știe că el citea astfel de „materiale".

Altădată, când Louis era plecat de acasă și fetele erau ocupate, tatăl Passebois strecura câte o revistă sub jachetă și citea în secret mesajul plin de adevăr. Nu și-a dat seama că fetele lui puneau câte un fir de ață peste revistă ori făceau un anume semn, astfel încât să poată ști dacă aceasta era mișcată din locul ei.

În această zi fierbinte de iulie, Louis avu o idee:

– În toți cei 16 ani ai vieții mele, niciodată nu a fost o zi mai fierbinte ca aceasta. Ce-ai zice Leon să mergem la râu și să facem o baie?

– Chiar gândul la aceasta mă face să mă simt mai bine! răspunse Leon încântat. Dar eu nu pot suporta mersul acesta lung și mizerabil pe jos.

– Îndată suntem acolo!

Louis îi dădu lui Leon un ghiont și băieții și-au făcut drum pe poartă, apoi în stradă și afară, la marginea orașului, către un loc unde să poată înota.

În câteva minute, nori negri au început să acopere cerul. „Ce bine", respiră Louis adânc. „Se pare că vom avea o ploaie torențială după-amiază. Va fi plăcut să înotăm pe ploaie."

Deodată un fulger brăzdă cerul și tunetul sparse liniștea. „O să ne ude fără să mai mergem la baie!" Băieții erau plini de bucurie în timp ce primele picături mari de ploaie cădeau pe corpurile lor înfierbântate și prăfuite. Apoi, imediat ploaia se revărsă cu furie asupra lor. Fulgerele scânteiau și dispăreau. Tunetele zguduiau pământul sub picioarele lor. Un trăsnet violent îl înfășură pe Louis ca o minge mare de foc, trântindu-l la pământ. El stătea culcat, liniștit și nemișcat în furtuna sălbatică.

– Ești rănit, Louis? strigă Leon.

Louis era ori inconștient, ori mort! Leon îl luă în brațe și cu greu se îndreptă înapoi, pe cărarea pe care veniseră.

– Ce copil ești! spuse Leon privind la fața lui albă. Ești așa de ușor, ca sora mea cea mică.

În cele din urmă, epuizat și ud leoarcă, Leon ajunse la casa Passebois. Băiatul a fost așezat cu grijă pe un pat.

– Să aducem repede un doctor, ceru Hermina în timp ce acoperea corpul rece al fratelui ei.

Deși era obosit, Leon se grăbi să-l cheme pe medicul familiei.

Ceva mai târziu, doctorul a șoptit:

– Băiatul este încă în viață.

Totuși, părea îngrijorat.

Timp de mai multe săptămâni, nimeni nu știa dacă Louis avea să-și mai revină sau nu. A stat inconștient mult timp. Surorile îl îngrijeau zi și noapte. Având pe buze rugăciunea ca Domnul să-l vindece pe fratele lor, ele l-au inundat cu iubire și gingășie.

Încetul cu încetul, Louis a început să se simtă mai bine. Și-a mișcat puțin mâinile și picioarele, apoi s-a ridicat și chiar a început să rostească fraze scurte. Dar inima lui încă părea închisă față de iubirea lui Dumnezeu.

Apoi, fără vreo avertizare, febra tifoidă a pus stăpânire pe el. Multe zile a zăcut în comă.

– Nici o speranță de vindecare, s-a pronunțat medicul.

Într-o noapte, aproximativ pe la ora unu, Louis și-a recăpătat conștiența. Simțindu-se neînstare să vorbească sau să se miște, era îngrozit, pentru că își dădea seama că se află la ușa mormântului. Atunci s-a gândit la viața lui din trecut. Și-a adus aminte de păcatele și relele pe care le făcuse. Pentru prima dată în viața lui, s-a rugat. Aceasta a fost o rugăciune tăcută, profundă, pentru că nu putea să rostească nici un cuvânt.

– Dacă Dumnezeu există și mă va vindeca, eu Îi voi sluji totdeauna, a făgăduit Louis.

Lampa mică de gaz trimitea câteva raze albe de lumină prin întunericul dimineții. Louis o văzu pe Hermina stând alături de patul lui. Ochii ei erau triști și obosiți. Trei luni, veghease în fiecare noapte, îngrijind de el. În timpul zilei, Augustina nu l-a părăsit niciodată.

Când, prin semîntuneric, Hermina a văzut că Louis a deschis ochii, ea se aplecă spre el și îi vorbi cu blândețe:

– Louis, eu sunt, Hermina. Mă auzi?

Băiatul, care nu fusese în stare să se miște sau să vorbească săptămâni întregi, acum privea în ochii sorei lui și zâmbea. Apoi, spre propria lui surpriză, ridică o mână și îi mângâie ușor fața.

– Da, te aud.

Scumpa, dar obosita lui soră își acoperi fața cu mâinile și vărsă lacrimi de bucurie.

– Ești mai bine! O să te faci sănătos! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

– Cred că El m-a vindecat deja, spuse Louis încet, în timp ce minunea vindecării divine devenea o realitate.

Își mișcă picioarele, capul și întregul corp.

– Există Dumnezeu! De acum, Îi voi sluji totdeauna!

Niciodată mai înainte căminul lor nu a fost cuprins de atâta bucurie și fericire ca în acea miercuri dimineață. Louis s-a îmbrăcat și a venit la masă pentru micul dejun. Era slăbit, dar, treptat, a început să capete putere, în timp ce mânca și se mișca prin casă.

Mulți ani mai târziu, el a scris referitor la această experiență: „Am fost vindecat pe moment și în mod miraculos. În aceeași dimineață m-am ridicat din pat, iar în ziua următoare am ieșit pe stradă".

Vineri dimineața, o luptă puternică începu între Louis și tatăl lui. Louis făgăduise că Îi va servi lui Dumnezeu, dacă El îl va vindeca. Astfel că, stând pe genunchi în acea vineri dimineață, se hotărî să păzească primul său Sabat chiar a doua zi, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Tatăl Passebois era fericit să-l aibă pe fiul său sănătos. În acea vineri, surorile au pregătit o masă deosebită, gustoasă și hrănitoare. Toată familia s-a bucurat, apoi fetele au mers în bucătărie să spele vasele.

– Tată, a spus Louis privind în ochii lui, Dumnezeu m-a vindecat. Dacă El nu ar fi atins corpul meu și nu m-ar fi vindecat, fără îndoială că acum m-ai fi pus alături de mama, în vechiul cimitir al bisericii. Poate chiar astăzi. Eu Îi datorez lui Dumnezeu tot ce am. Îi voi servi și voi asculta de El tot restul vieții mele.

– Sunt fericit să te aud vorbind astfel, zâmbi tatăl încântat. Ar fi bine să mergi împreună cu mine, duminică, la biserică. Destul am mers singur atâția ani.

Louis se rugă repede pentru înțelepciune, ca să știe cum să vorbească și ce trebuie să-i spună tatălui său.

– Sunt fericit că dorești ca eu să ascult de Dumnezeu. Pot face aceasta numai păzind toate Cele Zece Porunci ale Sale. Eu trebuie să respect Sabatul sfânt și să mă închin Lui în ziua a șaptea a săptămânii.

Domnul Passebois păli. Tremurând de mânie, trânti cu pumnul în masă.

– În casa mea, nu vei păzi niciodată sâmbăta iudeilor ca Sabat! Aș vrea mai degrabă să te văd mort de o mie de ori și în mormânt, decât să te văd adventist de ziua a șaptea! Poți părăsi casa chiar acum, dacă nu renunți la această idee nebună.

Vocea lui răsuna înspăimântător. El bătea din picior, mergând furios de jur împrejurul camerei.

– Totdeauna ai fost de partea mea, împotriva surorilor tale. Cum poți, așa dintr-o dată, să treci de partea lor? întrebă, privind încruntat la fiul său. Cum poți?

– O, tată, nu! Eu nu sunt de partea nimănui. Doresc să fiu numai de partea lui Dumnezeu. Nu vrei să fii și tu de partea Lui?

– Ieși afară! Ieși afară! veni porunca rece.

– Tată, a intervenit Louis, îți voi fi de ajutor și pot să fac tot ce dorești, numai lasă-mă să-I servesc lui Dumnezeu așa cum cred că este datoria mea, în acord cu Biblia.

Aceste cuvinte nu au fost de nici un folos. Domnul Passebois arăta spre ușă. Cu lacrimi pe obraji, Louis a plecat. Ce trebuia să facă acum? Unde putea să meargă? Porni să colinde străzile orașului de jur împrejur. Târziu, în acea după-amiază, a întâlnit un prieten pe care nu-l mai văzuse din ziua când fusese lovit de trăsnet. Acesta l-a invitat la el acasă și băiatul fără adăpost a petrecut noaptea acolo, deși nu a făcut cunoscut faptul că fusese alungat de tatăl său. Somnul a fugit de la Louis în acea noapte. Stătea îngândurat și se ruga. Spre dimineață a decis să se întoarcă acasă și să încerce să rezolve situația dintre el și tatăl său.

Domnul Passebois ședea trist și singur în camera lui în acea sâmbătă dimineață, când Louis intră și așeză mâna pe umărul istovit al tatălui său.

– Am venit să-mi cer iertare pentru tot ce am făcut și poate te-a rănit sau ofensat. Eu te iubesc, tată. Nu doresc să se interpună nimic între noi.

Domnul Passebois ridică ochii și zâmbi. Imediat deveni foarte fericit.

– Ce frumos sună aceste cuvinte, fiule! Noi trebuie să rămânem totdeauna alături.

– Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a fi pe placul tău, tată, tot ce nu vine în conflict cu Legea lui Dumnezeu.

– Prin urmare, nu vei mai respecta ziua a șaptea cu surorile tale?

Era o poruncă, dar și o întrebare. Louis ezită. Oare să renunțe la convingerile sale și să trăiască în pace cu tatăl său? Putea el să-și uite legământul cu Dumnezeu? Niciodată! Inima sa era plină de recunoștință pentru vindecarea miraculoasă făcută numai cu trei zile mai înainte.

– Voi face tot ce îmi ceri, numai să fiu lăsat să ascult de Legea lui Dumnezeu. Nu pot să fac altfel.

A urmat un moment de tăcere apăsătoare, apoi bătrânul tată se ridică și, tremurând de mânie, strigă:

– Aș prefera să fii mort și în pământ!

Apoi, luând un pahar ce conținea puțin vin, îl turnă pe capul fiului său.

– Ieși afară din casa mea și niciodată să nu-ți mai văd fața!

Încet, Louis urcă scările pentru a înfășura într-o pătură ceva din îmbrăcămintea lui.

Din paturile lor, Augustina și Hermina au auzit furtuna de la parter. Cu multă iubire, îl îmbrățișară pe fratele lor, a cărui inimă era zdrobită de durere și-l chemară în camera lor. Acolo au vorbit mult timp, încurajându-l pe Louis să rămână credincios lui Dumnezeu. Cu multă seriozitate se rugară împreună nu numai pentru Louis, ci și pentru tatăl lor, ca inima lui să fie înmuiată și să dorească să asculte de poruncile lui Dumnezeu.

Târziu în acea seară, Louis mergea singur pe străzile întunecoase ale orașului. El își aduse aminte cum, cu mai puțin de doi ani în urmă, fugea pe aceleași străzi, plin de supărare că prietenii lui îi ziceau „adventist". Acum era gonit de acasă din cauză că era „adventist". Ducea cu el o pătură, puțina îmbrăcăminte pe care o avea, precum și ceva mâncare, pe care surorile lui au pregătit-o în grabă. Durerea din suflet nu-l lăsa să doarmă, astfel că merse, merse înainte.

Diavolul avea grijă să-i șoptească: „La ce-ți folosește? Renunță!” Dar când se gândi la iubirea Mântuitorului său, hotărârea lui de a rămâne credincios deveni mai puternică. În cele din urmă, aproape spre dimineață, găsi o căpiță de fân, într-un câmp, la țară. Cu inima grea, își făcu acolo un culcuș și, fiind obosit, adormi.

După cum i-a dat lui Iacov un vis spre a-l încuraja în singurătatea lui, tot la fel Dumnezeu i-a dat acestui izgonit un vis frumos. Louis văzu gloria Noului Ierusalim. Se părea că se afla acolo, unde totul era lumină, fericire și pace. Apoi, văzu fața plăcută a Domnului Isus, ai cărui ochi arătau dragoste pentru el. Când se trezi, își dădu seama, mai mult decât înainte, cât de mult îl iubea Isus.

Despre această primă dimineață, când era departe de casă, Louis a scris: „Soarele strălucea cu putere în acea dimineață și eu am lăudat pe Dumnezeu pentru aceasta și, cu toate că inima îmi era zdrobită din cauză că a trebuit să-mi părăsesc căminul și pe tatăl meu, recunoașterea faptului că am urmat sfatul Domnului și am ascultat de voința Lui, mi-a umplut sufletul de bucurie și pace”.

Louis își dădea seama că trebuie să găsească un loc unde să poată munci, astfel se opri pe drum, la o fermă. Locuitorii au refuzat să creadă că avea șaisprezece ani, din cauză că era așa de mic și perioada lungă de boală îl slăbise. Fermierii doreau băieți mari și puternici pentru muncă.

În cele din urmă, Louis a fost angajat într-un loc unde a putut primi mâncare și locuință. Totul a mers bine până vineri, când a cerut Sabatul liber. Imediat fermierul nu a mai avut nevoie de el.

Această experiență s-a repetat de mai multe ori, înainte de a ajunge în marele oraș, Lyon. Acolo a găsit un serviciu bun și, datorită onestității lui, fiecare Sabat îl avea liber. Recupera lucrul, muncind duminica.

De atunci au trecut șase luni. Îl cuprinsese un dor aprins de casa părintească. Într-o după-amiază, a primit o telegramă. Cu mâinile tremurânde, a rupt plicul, a deschis și a citit: „Tata este foarte bolnav. Te cheamă acasă. Vino repede!” Semnat – Augustina.

Imediat Louis a luat trenul pentru Nîmes. Dimineața, când trenul s-a oprit în orașul lui, el a coborât în grabă și s-a îndreptat spre casa părintească.

La poartă a fost întâmpinat de Hermina.

– Tata este pe moarte, șopti ea. Vino repede, căci strigă după tine.

Îngenunchind alături de patul tatălui său, Louis spuse:

– Tată, iată-mă! Sunt Louis, fiul tău cel mai tânăr.

Tatăl muribund deschise ochii:

– Iartă-mă, fiule! Am greșit față de tine. Te rog, iartă-mă!

– Da, tată, da, de o mie de ori da.

Băiatul, cu lacrimi în ochi și cu multă dragoste, își lipi fața de obrazul tatălui său.

Domnul Passebois a zâmbit:

– Acum sunt gata de plecare. La revedere, copii. Vă voi vedea în ceruri!

Și s-a stins din viață.

La tristețea pe care o aduce moartea întotdeauna, a fost adăugată o mare bucurie. Copiii domnului Passebois au mărturisit predarea tatălui lor în brațele Domnului Hristos. El a regretat comportamentul aspru față de fiul său, iar sufletul i-a fost plin de iubirea Domnului Isus. Ultimele două săptămâni de viață le-a petrecut în comuniune strânsă cu Mântuitorul său.

În casa părintească se discuta cu aprindere și emoție. Aceasta era ziua spre care familia privise de aproape un an de zile.

După moartea tatălui Passebois, cei trei tineri au discutat despre viitorul lor. Domnul Holser, pastorul lor, i-a vizitat și le-a sugerat ideea de a merge la Colegiul Adventist din Battle Creek, America, și acolo să primească o educație creștină care îi va pregăti să devină lucrători pentru Dumnezeu.

Cum puteau ei să părăsească singurul cămin pe care l-au cunoscut vreodată și să ajungă străini într-o țară străină? Dar, în cele din urmă, decizia a fost luată.

Următoarele câteva luni au fost foarte aglomerate cu sortarea lucrurilor, împachetarea, întocmirea pașapoartelor, cumpărarea

biletelor. Și-au luat rămas bun de la rude și prieteni. Acum, ziua plecării a sosit.

Câțiva prieteni i-au condus în port pentru a le face cele mai bune urări și a le flutura cu mâna, un semn de rămas bun. Încet, încet, vaporul cel uriaș se depărta de țărm. Tinerii făceau semne cu mâna, își ștergeau lacrimile și iarăși făceau semne cu mâna. Cei dragi ai lor, care rămăseseră pe țărm deveneau din ce în ce mai mici până când au rămas doar niște puncte. Ultimele legături cu Franța au fost tăiate. Tot ceea ce au cunoscut și iubit până acum a dispărut repede la orizont.

Louis ar fi dorit să sară peste bord, să se arunce în apă și să se ducă înapoi înot, la tot ce era familiar pentru el. Aruncând o privire rapidă în ochii surorilor lui, văzu că și ele erau pierdute cu firea în dorul după căminul și țara lor.

– Veniți, fetelor! spuse Louis cu o voce plină de înflăcărare. Veniți cu mine!

El le-a luat pe amândouă de braț și le-a condus pe puntea vasului.

– Priviți înainte, departe, în vest. Acolo trebuie să ne îndreptăm privirea, drept înainte către necunoscut. Nu peste multe zile vom vedea țărmurile Americii – o lume nouă și o viață nouă pentru noi. Cu ajutorul lui Dumnezeu vom construi un viitor bun.

– Da, desigur, murmură Hermina. Trecutul este în spate. Ne vom ține curajul și vom privi drept înainte.

Ea a zâmbit când a văzut că fratele ei încerca, plin de mărinimie, să le susțină curajul.

Două săptămâni mai târziu, vaporul a ancorat în portul orașului New York. Au avut o călătorie furtunoasă.

– Este greu să-mi obișnuiesc din nou picioarele pe pământ, spuse Louis, dar pe pământul solid mă simt mai bine decât pe apă.

Louis se clătina ușor ca și cum pământul s-ar fi mișcat sub picioarele lui.

Totul era străin pentru cei trei tineri francezi, dar limba era cea mai mare dificultate. Ei făceau semne cu mâna și încercau cu disperare să-i facă pe americani să îi înțeleagă. În cele din urmă,

pe data de 12 decembrie 1892, au sosit la renumitul sanatoriu Battle Creek din Michigan, unde urmau să lucreze.

Spre marea lor bucurie, au întâlnit câțiva lucrători din sanatoriu care vorbeau limba franceză și puteau servi ca interpreți. Cu aceia cu care nu puteau vorbi, comunicau prin zâmbete, gesturi și fapte de bunătate. De pretutindeni îi aștepta un călduros bun venit, pentru că ei erau primii tineri adventiști de ziua a șaptea care veneau din Franța ca să obțină o educație creștină la colegiul din Battle Creek.

Imediat, tinerii Passebois au început studiul limbii engleze. Nu a fost ușor. Hermina și Augustina s-au înscris la cursul de surori medicale. Louis lucra la Sanatoriu pentru a-și plăti taxa școlară și internatul.

La început, fiecare zi era neobișnuită și emoționantă. Dar, pe măsură ce săptămânile și lunile de muncă și studiu treceau, Louis se plictisea peste măsură. Se lăsase pradă descurajării. Nu vorbea engleza așa de bine cum sperase. Descurajarea și dorul de casa părintească au pus stăpânire pe el. În loc să se lupte cu aceste sentimente, el a dat frâu liber autocompătimirii.

A început să neglijeze studiul Bibliei și se ducea la școală fără să se mai roage. Era în cea mai mare comunitate adventistă din lume, înconjurat de studenți, profesori și pastori creștini și, cu toate acestea, se simțea pierdut. Tânjea după cineva care să vorbească sufletului său, dar fiecare era obosit de propriile lui probleme.

Mai târziu, relatând această experiență Louis a spus: „Într-o seară, în timp ce mă întorceam în cameră descurajat și întristat după o zi grea de lucru, m-am așezat la marginea patului pentru a mă ruga lui Dumnezeu. Se părea că nu puteam să mă rog. În cele din urmă, după o lungă luptă, m-am ridicat de pe genunchi și, luând Biblia, am deschis la Psalmul 51. Așezând mâna pe acest Psalm, I-am spus lui Dumnezeu că rugăciunea lui David era rugăciunea mea și, dacă El va restaura în inima mea bucuria mântuirii Sale și mă va susține prin Duhul Său cel Sfânt, eu voi face tot ce dorește El să fac. Rugăciunea mea a fost ascultată și am primit o mare binecuvântare. Dar diavolul nu voia să mă lase

în pace. El știa că eram decis să slujesc lui Dumnezeu și era hotărât să mă facă să-i servesc lui.

Vineri dimineață, m-am trezit foarte fericit pentru biruința pe care am câștigat-o și bucuria mântuirii a umplut iarăși sufletul meu. Cât de fericit m-am simțit când soarele a coborât în spatele dealurilor și din nou a venit Sabatul, memorialul Creatorului meu!"

În acea seară, tinerii s-au strâns împreună pentru adunarea de vineri seară. Cântece de laudă se ridicau spre cer și mărturisiri pline de iubire și recunoștință se înălțau către Dumnezeu. Inima lui Louis tresălta de bucurie și mulțumire față de Tatăl său ceresc. Unul câte unul, tinerii se ridicau să-și exprime bucuria. Louis dorea să-L laude pe Domnul cu voce tare, dar nu mai dăduse niciodată mărturie într-o adunare publică. O luptă puternică începu în sufletul său.

„Ridică-te și spune ce a făcut Domnul pentru tine", îi șoptea un glas interior.

„O să te faci de râs", îi șoptea un alt glas.

„Trebuie să mărturisești cât de mult Îl iubești pe Mântuitorul tău".

„Nu vei putea găsi cuvinte potrivite în limba engleză", îi șoptea glasul celălalt.

Lupta era așa de intensă, încât o parte din timp, Louis nu a știut ce se petrecea în jurul lui, dar nu a vrut să se lase biruit de diavolul. Se hotărî să-L onoreze pe Dumnezeu cu vocea sa. Fiori reci îi treceau prin tot corpul. Deodată se ridică în picioare, tremurând de emoție. Într-o engleză defectuoasă își exprimă marea lui iubire pentru Domnul Isus și, cu adâncă seriozitate, povesti despre descurajarea lui și despre biruința pe care o primise de la Domnul. Când se așeză, lupta împotriva lui Satana și a timidității fusese câștigată. El și Dumnezeu erau biruitori!

În dimineața următoare, în timp ce mergea către adunare, i se alătură un tânăr, adresându-i cuvintele:

– Doresc să-ți mulțumesc pentru mărturisirea pe care ai făcut-o în adunare aseară. Și eu eram descurajat ca și tine.

După terminarea serviciilor divine, cei doi băieți au luat masa împreună și Louis l-a invitat pe noul său prieten în camera lui.

Acolo s-au rugat împreună și tânărul descurajat a găsit iertare, mângâiere și o nouă bucurie în viața lui.

Louis și Dumnezeu au devenit prieteni apropiați. Când lucra sau studia, păstra viu în minte faptul că Domnul era de partea sa. El vorbea cu Domnul său ca și cu un prieten.

Devreme, într-o dimineață însorită de Sabat, Louis plecă singur în pădure să citească din Biblie. În timp ce stătea pe genunchi, auzi o voce spunând: „Tu nu ai fost botezat!" La început, a tresărit și a privit în jur să vadă cine a vorbit. Nedescoperind pe nimeni, își dădu seama că Dumnezeu vorbea cu el. Și-a luat Biblia și Concordanța și a citit toate textele, care vorbeau despre botez. Chiar acolo, în pădure, se hotărî să primească botezul cât de curând posibil.

Grăbindu-se înapoi către colegiu, s-a îndreptat spre casa pastorului din Battle Creek. Pastorul J.H. Durland tocmai se pregătea să plece la Școala de Sabat, dar în mod cordial îi spuse bun-venit tânărului sosit de curând din Franța. Louis nu pierdu vremea.

– Pastore, eu trebuie să primesc botezul, la fel ca Domnul Isus. Am fost botezat prin stropire de trei ori când eram copil mic, dar acum știu că nu aceasta este calea dreaptă. Doresc să fiu botezat chiar astăzi. Vrei să mă botezi așa cum a fost botezat Domnul Isus? Duhul Sfânt vorbește inimii mele.

Ei au discutat despre botez în timp ce mergeau împreună către biserică. Doamna Durland l-a invitat pe Louis să servească masa în căminul lor. Louis a fost botezat în acea după-amiază de Sabat în timp ce câțiva prieteni erau de față. De ziua aceasta își va aduce aminte totdeauna. Fiecare greșeală din trecut a fost îndepărtată. El știa că acum mergea pe urmele iubitului său Mântuitor.

În seara aceea, când s-a dus la culcare, Louis a revizuit cei optsprezece ani din viața sa. Și-a adus aminte că tatăl lui îi povestea că, atunci când era numai de două săptămâni, ei l-au adus la Biserica Protestantă din Nîmes și acolo un pastor bătrân l-a botezat prin stropire cu apă. Mama lui a murit când el avea numai un an și patru luni. Tatăl, lui nefiind în stare să-l îngrijească, l-a dat în seama unei femei catolice, care locuia la țară. Fiind o bună catolică, ea l-a dus

pe micuțul protestant la biserica ei și acolo, pentru a doua oară, băiețelul a fost botezat prin stropire cu apă. Louis a fost atât de agitat și a plâns așa de tare, încât preotul a spus că niciodată nu va mai boteza un alt copil protestant.

Când domnul Passebois a auzit că religia fiului său a fost schimbată, a trimis imediat pe cineva să-l aducă înapoi la Nîmes. Apoi, într-o altă duminică dimineață, micuțul a fost dus din nou în fața altarului Bisericii Protestante, unde un pastor bătrân, făcând o rugăciune lungă, a luat o nouă provizie de apă protestantă și l-a botezat prin stropire pentru a treia oară.

„Ce bun creștin trebuie să fie Louis", aveau să spună oamenii. „A fost botezat de trei ori, înainte de a avea vârsta de trei ani!" Dar Louis știa că faptul că fusese botezat prin stropire când era copil nu avea nici o însemnătate pentru el. Cu mâhnire în suflet și-a amintit de anii copilăriei, când spusese: „Nu există Dumnezeu". Ziua aceasta, a botezului, era cea mai mare zi din viața lui. El a fost scufundat în apa botezului și, din proprie voință, și-a predat viața întreagă lui Dumnezeu. Din nou a promis Domnului, la fel ca în ziua când fusese vindecat, cu trei ani în urmă, că-I va servi cu toată energia și pentru totdeauna.

CAPITOLUL 3

Louis se opri pentru un moment pe coridorul sanatoriului, pentru a citi un anunț: „Vrei să-l asculți pe Tom Mackey, care timp de patruzeci și patru de ani a fost bețiv și acum este un mare evanghelist? Numai trei seri – 20, 21, 22 martie 1893 – la ora 7:30, la Battle Creek Tabernacol".

„Nu aș vrea să lipsesc de la acest program", și-a propus în sine. Louis se străduia mai mult ca de obicei să-și termine îndatoririle zilnice. Chiar petrecu pauza de prânz studiind, în loc să mănânce.

În acea seară, exact cu un minut înainte de ora 7:30, Louis urca în grabă treptele bisericii din Battle Creek. Apoi încet, cu un mers liniștit și demn, intră în sala de cult și ocupă un loc mai în față. Pastorul Durland îl prezenta în fața publicului pe vorbitorul din acea seară. Domnul Mackey, un om de vârstă mijlocie, se ridică în picioare: „Timp de patruzeci și patru de ani am trăit o viață nelegiuită, fără Dumnezeu, începu el. Am adus mizerie și nefericire în familia mea. Dădeam pe lichior fiecare bănuț pe care puteam pune mâna. Soția mea trăia cu spaima venirii mele acasă. Copiilor mei le era teamă de mine, și pe drept, pentru că îi băteam fără milă. Erau flămânzi, înfrigurați și neiubiți. Adesea îi amenințam că îi omor și chiar de câteva ori am încercat să o omor pe sărmana mea soție, dar Dumnezeu m-a scos din mocirlă și m-a salvat."

Ascultătorii stăteau ca fermecați. Domnul Mackey continuă:

„Doctorul David Paulson, care are în Chicago o Misiune de Salvare, m-a găsit într-o seară pe stradă, beat mort. Acest doctor bun m-a luat la Misiune, mi-a dat mâncare și un pat. Zilele și

săptămânile treceau și eu am aflat că Dumnezeu mă iubește. Pe mine, un amărât de bețiv! Doream să trăiesc o viață mai bună și să aduc bucurie în familia mea. Într-o seară, în timp ce eram pe genunchi alături de doctorul Paulson, o slavă cerească a venit în sufletul meu. Mi-am predat voința mea lui Dumnezeu și am cerut să-mi dea tărie ca niciodată să nu mai pun vreo băutură alcoolică în gură. Când am mers acasă, le-am spus copiilor și soției mele vestea cea bună și, pentru prima dată, soția mea a vărsat lacrimi de bucurie.

În după-amiaza următoare, mergeam pe stradă către locul unde petrecusem așa de multe ore și unde risipisem toți banii. Doream să-mi dovedesc mie însumi că pot trece de acel loc. Dar, pe neașteptate, când am ajuns vizavi de ușă, m-am transformat într-un demonizat.

– Dă-mi o băutură! Repede!

Am băut acel lichior al diavolului dintr-o sorbitură, apoi altul și altul. Și următorul lucru de care îmi mai aduc aminte este că mă aflam în casă, în bucătărie. Doi polițiști stăteau alături de mine, iar soția mea plângea.

– Ai încercat să-ți omori soția.

Polițiștii priveau fix la mine, apoi cătușele îmi zăngăneau la încheieturile mâinilor…

Văd că a sosit timpul să încheiem această adunare, dar mâine seară, la aceeași oră, voi continua istoria despre harul salvator pe care Dumnezeu l-a arătat față de mine."

În serile următoare, nimic nu l-a putut reține pe Louis să nu meargă la tabernacol.

Domnul Mackey a relatat cum a fost dus la închisoare; cum doctorul Paulson a cerut să fie eliberat; cum a fost dat în îngrijire doctorului și cum patru săptămâni nu a fost lăsat singur nici o clipă. Hrana sănătoasă de la „Misiunea Barca Vieții" și încrederea pe care lucrătorii au arătat-o față de el l-au ajutat să uite pofta de băutură. Lua parte la adunările de seară și asculta la frumoasele imnuri ale Evangheliei. Din nou s-a hotărât să urce drumul greu cu ajutorul lui Dumnezeu. De data aceasta, a câștigat biruința.

Louis era adânc mișcat în timp ce acest om povestea despre căminul fericit, pe care îl avea acum și despre căile prin care Dumnezeu îl ajutase să câștige alte suflete și să le conducă către

o viață mai bună. Domnul Mackey a relatat pentru ascultătorii lui, dornici să afle experiențele sale, lucrarea cu doctorul Paulson precum și bucuria de a fi în serviciul lui Dumnezeu.

„Am să studiez să devin pastor", se hotărî Louis imediat. „Dar cum pot să aștept până termin studiile, ca apoi să încep lucrarea pentru salvarea sufletelor?" se întreba în sine. „Voi începe chiar acum!" În următoarea după-amiază, de îndată ce a terminat lucrul, a mers pe o stradă din apropiere, a bătut la fiecare ușă și a întrebat. „Ați dori să facem un studiu biblic împreună?" Spre surprinderea sa, câțiva oameni au spus: „Chiar te rugăm".

Într-o după-amiază, a fost chemat de două femei bătrâne, extrem de sărace. „Vino și citește-ne din Biblie și roagă-te cu noi", l-au invitat ele. Louis a făcut acest lucru. Apoi s-a oferit să le ajute la tăiatul lemnelor și să facă tot ce va putea pentru a le veni în ajutor. Ele l-au apreciat pe tânărul de optsprezece ani, care era sincer și doritor să-i ajute pe alții – chiar pe cele două bătrâne sărace.

În timp ce se întorcea la colegiu, Louis trecu pe lângă o casă mare și frumoasă. Acești oameni care au mai mult decât le este necesar n-ar putea să dea câte ceva pentru cele două bătrâne sărace? Cu gândul acesta în minte se îndreptă spre acea casă și bătu la ușă. A fost întâmpinat de o servitoare care îl rugă să vină din nou a doua zi după-amiază. Când s-a prezentat din nou, a fost primit într-un salon frumos și elegant. Stăpâna casei l-a salutat cu bunăvoință. Louis i-a spus că este student și dorește să devină pastor. Apoi i-a explicat despre situația disperată a celor două bătrâne, care au nevoie de hrană și îmbrăcăminte.

– Dacă poți veni joi la ora trei, voi vedea ce voi putea face, se oferi doamna. Ești un tânăr nobil. Este un lucru înviorător să găsești pe cineva care se interesează de nevoile altora.

Joi, la ora amintită, doamna avea câteva coșuri pline cu mâncare și îmbrăcăminte. Zâmbetul lui Louis s-a întins de la o ureche până la cealaltă.

– Doamnă, niciodată nu veți ști ce mare binecuvântare sunt pentru cele două bătrâne aceste lucruri pe care le dați. Fețele lor vor străluci ca soarele. Vă rog, permiteți-mi să vă ajut la ceva treburi, ca să fie o plată pentru ceea ce ați făcut. Pot să tund iarba din curte ori să fac altceva ce doriți, spuse Louis.

– Da, există ceva ce doresc să faci pentru mine.

Doamna îl privi cu seriozitate pe tânărul de lângă ea.

– Voi face tot ce doriți, spuse el.

– Te rog, vino marțea viitoare să servești masa în familia mea, și nu uita să-ți aduci și Biblia. Eu mă numesc Longer.

– Bucuros voi face lucrul acesta, doamnă Longer, răspunse tânărul puțin cam nedumerit.

„Trebuie să-l cunosc mai bine pe acest băiat francez", medita doamna Longer. „De ce este așa de fericit când face bine altora? Fiul meu n-ar ridica un deget să ajute un necunoscut."

Cele două bătrâne au fost copleșite de uimire când Louis a venit de trei ori cu coșuri încărcate cu bunuri.

– Uitați-vă, spuse el, ce pulover frumos. O! iată o haină de lână aproape nouă! Și acești pantofi, pentru cine se potrivesc? Uitați! Nasturi, și aici este o ... cum se numește aceasta?

– Croșetă, spuse una din bătrâne.

Cealaltă femeie nu mai contenea spunând:

– Ah, eu nu am avut niciodată mai înainte ceva așa frumos.

Louis le lăsă pe aceste bătrâne să-și exprime marea lor bucurie, în timp ce el pregăti o ladă de lemne pe care o aduse în bucătărie. Apoi a trebuit să plece pentru a-și termina lecțiile înainte de ora nouă când se stingeau luminile în dormitoare.

Marți, Louis se duse la doamna Longer pentru a servi masa. Ducea cu el o rugăciune în inimă, o Biblie, precum și un dicționar francez-englez. În timpul mesei, doamna îl rugă să spună ceva despre el. Tânărul povesti despre convertirea sa și despre moartea tatălui lui.

– Dumnezeu îmi umple sufletul cu mare bucurie și eu împărtășesc aceasta cu dumneavoastră în timp ce citim din Cuvântul Său.

– Louis, eu nu știu prea mult despre Biblie. Aș dori să mă ajuți să înțeleg mai bine.

Doamna Longer cerceta privirea acestui tânăr străin, a cărui dorință supremă era să le spună altora despre Isus. Ea era creștină și mergea cu credincioșie la biserică în fiecare duminică, dar nu putea înțelege entuziasmul și consacrarea acestui biet student, un străin, care trebuia să poarte cu el un dicționar francez-englez pentru a putea spune ce dorea.

Timp de mai multe săptămâni, doamna Longer a insistat ca în fiecare marți, Louis să vină la masă în casa ei. După aceea, studiau Biblia împreună. Existau încă multe lucruri pe care Louis nu le înțelesese destul de bine pentru a le explica și astfel, când se vedea neînstare să răspundă la unele dintre întrebările doamnei, îl invita pe pastorul Durland să-l însoțească. După câteva luni de studiu și pregătire, doamna Longer a primit botezul și a devenit adventistă de ziua a șaptea. Prima zecime pe care a plătit-o a fost un cec de 5.000 de dolari! Mulți ani la rând, această doamnă a fost o mare binecuvântare pentru biserică și pentru cei care erau în nevoie.

Louis nu le-a uitat pe cele două prietene bătrâne. El a arătat iubire față de ele, le-a ajutat și s-a preocupat de ele chiar în biserică. Trei suflete prețioase erau ale lui. Acum nu mai avea timp să se simtă singur sau descurajat. Era cel mai fericit tânăr din Colegiul Battle Creek. Lucra împreună cu Dumnezeu.

Anul școlar avea să se termine curând, iar Louis urma să petreacă prima vacanță în Statele Unite. Se întreba ce să facă în aceste trei luni. Ar fi putut să stea și să lucreze la Sanatoriu, dar în sufletul său avea o dorință puternică de a lucra cu domnul Tom Mackey și doctorul Paulson la Misiunea „Barca Vieții".

„Nu e decât un vis. Cine sunt eu, ca să cer așa ceva? Până când nu vorbesc mai bine engleza, nu mă vor accepta cu nici un chip."

După terminarea lucrului, în drum spre camera lui, Louis a rupt-o la fugă. A întârziat cu o jumătate de oră mai mult ca de obicei. Trebuia să se îmbrace repede, să-și ia Biblia și să prezinte un studiu într-o familie unde era așteptat. Fuga, fuga! Pașii lui mărunți mergeau pe trotuar, după colțul unei clădiri și deodată, o ciocnitură! El se pomeni drept în brațele deschise ale pastorului Durland.

– Scuzați-mă, exclamă surprins băiatul.

Pastorul Durland a râs.

– De ce această grabă?

– Pur și simplu, nu am timp să-mi termin tot lucrul, orele de clasă, studiu și vizite pentru cursuri biblice.

– Ești un băiat minunat. Permite-mi să merg împreună cu tine. Care sunt planurile tale pentru această vară?

– Sunt multe servicii pe care le pot face aici, răsună în mod categoric vocea lui Louis. Aș dori să-l ajut pe domnul Mackey la Misiunea din Chicago, dar este un lucru prea însemnat ca să-l pot cere. Poate într-o zi, când voi fi pastor, voi lucra acolo.

– Dorești într-adevăr să mergi în orașul acela mare și să lucrezi la Misiunea „Barca Vieții"?

– Da… Nu… Da… nu, nu știu totuși ce să fac, se bâlbâia el.

Pastorul Durland își așează mâna pe umărul lui.

– Nu vreau să te rețin, spuse el în pragul camerei lui Louis.

Pastorul privi la acest dinam ce alerga repede pe scări. „Ce entuziasm, ce devoțiune este inima acestui băiat de statură așa mică! Ce lucrător plin de putere pentru Dumnezeu și pentru biserică", gândea pastorul. „Îi voi scrie doctorului Paulson și-l voi întreba dacă ar avea nevoie de acest băiat în vara asta".

Într-o dimineață, Louis a fost chemat de un funcționar.

– Am o scrisoare pentru tine.

– Pentru mine? Trebuie să fie o greșeală.

Louis nu credea. Ducea adesea scrisori bolnavilor, dar niciodată nu a fost ceva pentru el la poștă. Nu-l cunoștea nimeni.

– Această scrisoare este adresată către domnul Louis P. Passebois, râse funcționarul. Dacă nu ești tu, cine poate fi?

Louis luă scrisoarea. Da, era pentru el. În partea expeditorului văzu că era trimisă de doctorul Paulson de la Misiunea „Barca Vieții". Pentru o secundă Louis rămase cu gura deschisă în timp ce mintea i se frământa. Cine? Ce? Cum? Pate fi adevărat? Nu, nu se poate. De ce? El străbătu coridorul și traversă pajiștea din fața clădirii către o bancă, sub o viță-de-vie. Se gândea, fără să-și ia ochii de la scrisoare. Încet, cu degetele tremurânde, deschise și citi:

„Stimate domnule Passebois,

Misiunea noastră, 'Barca Vieții', are nevoie de ajutorul unui tânăr sincer și consacrat în perioada lunilor de vară. Nu putem promite plată, dar putem asigura cazarea gratuită. Lucrarea noastră de aici este pe deplin o lucrare a credinței.

Suntem așezați în cea mai rea și cea mai săracă parte a orașului. Misiunea se află pe o străduță nu prea bună. Noi facem tot posibilul

pentru a-i salva și corija pe oamenii care au renunțat la orice speranță în această viață și sunt bețivi notorii. Îi hrănim, îi îmbrăcăm și le dăm un loc de dormit. Ținem și adunări de evanghelizare în fiecare seară în micuța noastră capelă, de peste drum.

Munca unui tânăr care vine aici va fi variată. Ajutor în bucătărie, curățatul cartofilor, pregătirea supei, servit la mese, curățenia camerelor. Acestea sunt câteva dintre datorii. Vor fi oferite și studii biblice și este nevoie de ajutor la adunările care se țin seara.

Dacă ești interesat să petreci o vară aici și să câștigi experiență în lucrarea cu păcătoșii și bețivii, adu-ne la cunoștință".

Louis a rostit un lung ura. Dacă îl interesa? O! ce experiență ar fi aceasta pentru el!

În Sabatul următor, după serviciul divin, Louis așteptă până ce ultima persoană a dat mâna cu pastorul. Apoi, făcând tot posibilul ca să fie calm, păși înainte și îi întinse pastorului scrisoarea.

– Am o invitație de la doctorul Paulson. El mă întreabă dacă doresc să lucrez la Misiunea „Barca Vieții". Dumnezeul meu este bun cu mine. Niciodată nu am cunoscut o astfel de bucurie!

– Louis, băiatul meu, aceasta este cea mai bună veste pe care am auzit-o în ultimul timp. Dumnezeu va face din tine o binecuvântare.

Anul școlar s-a încheiat în cele din urmă și, câteva zile mai târziu, Louis a sosit la Chicago, pentru a învăța cum era condusă Misiunea din acest oraș. Curând a descoperit că cele două cuvinte „credință" și „doctorul Paulson" înseamnă același lucru.

– Să vină toți lucrătorii! Doctorul va suna clopoțelul pentru rugăciune. Nu mai avem bani și aproape nici hrană. Să-L rugăm pe Tatăl nostru ceresc să se îngrijească de nevoile noastre.

De multe ori, în timpul verii, a sunat clopoțelul ce anunța timpul de rugăciune și niciodată Dumnezeu nu i-a uitat. Ei lucrau prin credință pentru El, iar El lucra pentru ei.

Zilele erau pline de emoții. Într-o după-amiază, Louis a fost rugat să-l viziteze pe un domn Barnes, care venise de câteva ori la Misiune, în timpul adunărilor de seară. Când s-a apropiat să bată la ușă, a auzit o femeie strigând după ajutor. Repede deschise ușa și văzu că femeia care striga era fugărită prin cameră de o brută

de om, care ținea în mână un cuțit de măcelar, gata să o lovească. Ea avea pete de sânge pe îmbrăcăminte. Louis s-a cutremurat văzând rana adâncă și sângerândă de pe brațul ei.

– Ajutor! Ajutor! Ajutați-mă! striga ea.

Louis nu s-a gândit că el era numai un pitic în comparație cu acel om mânios și uriaș. Se repezi către bărbatul acelei femei și, pe neașteptate, îi luă cuțitul din mână. Omul se întoarse spre Louis plin de mânie. Îl înhăță de haine și-l ridică în sus cu ușurință, scoțându-l afară pe ușă, înjurând și blestemând. Louis se lupta să se elibereze, dar era fără putere. Apoi, cu un salt puternic, omul îl aruncă pe băiat în mijlocul străzii.

Când s-a izbit de pământ, Louis a simțit o durere puternică în spate. A încercat să se ridice, dar durerea era prea severă pentru a-i permite să facă vreo mișcare. Bețivul stătea pe trotuar și râdea.

În câteva secunde, s-a strâns o mulțime de oameni curioși. Apoi, a sosit un polițist.

– Stați departe, stați departe! ordonă el.

Nu i-a trebuit mult timp să afle ce s-a întâmplat. Curând, a sosit un alt polițist și l-a dus pe băiatul rănit la spital, cu trăsura. Bețivul a fost băgat la închisoare.

Doctorul Paulson a insistat ca Louis să stea întins pe spate o perioadă de mai multe săptămâni. Apoi, în mod gradat, i s-a permis să se ridice și să meargă cu multă atenție. De îndată ce părăsi spitalul, el merse direct la închisoare.

– De ce dorești să-l vizitezi pe omul care a fost așa de crud cu tine? îl întrebă gardianul de la biroul închisorii.

– Domnule, acest om are un suflet ce poate fi salvat. Dumnezeu îl iubește și eu trebuie să-l iubesc. Nu există ură în inima mea.

Gardianul privi curios la Louis.

– Poți să-l vizitezi, dar, fiule, să nu fii dezamăgit. Este un bețivan care nu-i bun de nimic. Nu se va schimba niciodată.

Louis l-a urmat pe gardian, trecând printr-un coridor unde se auzea ecoul pașilor. S-au oprit de câteva ori, în timp ce cheile zăngăneau, iar ușile erau descuiate și apoi încuiate la loc. În cele din urmă, gardianul se opri în fața unei celule și strigă:

– Barnes, ai un vizitator.

Apoi, întorcându-se către Louis, spuse:

– Voi veni înapoi peste cincisprezece minute.

– Ce dorești? strigă deținutul. N-am bani, nici serviciu, așa că nu încerca să mă faci să plătesc vreo notă de plată pentru spitalizarea ta. Auzi?

– Domnule Barnes, nu am venit pentru acest motiv. Am venit să-ți prezint unele vești bune, să-ți spun ceva care-ți va aduce fericire.

– Ai venit... aha! Bine, vorbește să vedem ce ai de spus.

Louis se simțea mic și dezavantajat, privind la acest uriaș. Era fericit că între ei erau bare puternice de fier. Repede înălță o rugăciune către Dumnezeu, cerând înțelepciune pentru a folosi cuvinte potrivite.

– Doresc să știți că eu nu am nimic împotriva dvs. Sunteți o persoană importantă și sunteți foarte mult iubit.

– Ha, ha, ha! râse întemnițatul. Ești nebun. N-am nici un prieten. Chiar soția mea mă urăște. Nu sunt bun și tu știi lucrul acesta.

– Greșiți când afirmați acest lucru, domnule Barnes. Sunteți așa de important, încât Bunul Dumnezeu a lăsat pe singurul Său Fiu să moară pentru dvs., ca să puteți avea viață veșnică.

Louis continuă să-i vorbească cât de repede posibil despre iubirea Domnului Isus față de cei păcătoși. Omul a ascultat, întrerupându-l numai de câteva ori. Cele cincisprezece minute au trecut prea repede și gardianul s-a întors.

– Gândiți-vă la ce am spus. Totul este adevărat. Eu știu, pentru că și eu altădată am fost adânc înrădăcinat în păcat. Dar iubirea lui Dumnezeu m-a salvat. Mâine voi reveni.

– Nu mă plictisi! strigă deținutul.

Dar Louis l-a plictisit. Treptat, treptat, el a văzut cum inima împietrită a început să se înmoaie și l-a auzit pe acest păcătos rugându-se, poate pentru prima dată în viața lui. După ce domnul Barnes a fost eliberat din închisoare, Louis a mers la el acasă de câte ori a fost posibil. Înainte de a se întoarce la Battle Creek, Louis a avut bucuria de a-l vedea pe acest om fixându-și pașii pe cărarea ce duce spre cer.

Lunile de vară au trecut repede și Louis Passebois s-a întors la colegiu. Nu avea bani în buzunar, dar inima sa era inundată de bucuria conlucrării cu Domnul Hristos.

CAPITOLUL 4

Zilele, săptămânile și lunile anului școlar au trecut repede. Al doilea an de studii al lui Louis în Battle Creek era pe sfârșite. Acum avea o dorință fierbinte – să vândă literatură religioasă.

Mereu și mereu, citea mesajul sorei White: „De la oraș la oraș, de la o țară la alta, lucrătorii trebuie să ducă publicațiile care conțin făgăduințele revenirii în curând a Mântuitorului nostru. Pentru fiecare lucrător, Domnul Hristos făgăduiește putere divină, care va face ca lucrarea lui să fie cu succes". *Testimonies*, vol. 9, p. 34.

– Louis, nu are nici un sens încercarea ta de a face colportaj, i se adresă un coleg. Nu vreau să mergi cu mine. Tu nu poți vorbi engleza suficient de bine. Toată ziua va trebui să întâlnești oameni și să stai de vorbă cu ei.

În noaptea aceea, Louis nu a dormit. „Doamne cum pot să-Ți slujesc cel mai bine?" Rămase pe gânduri.

„Eu voi vorbi pentru tine", se auzi o voce slabă. „Nu-ți fie teamă, Eu voi vorbi pentru tine". Imediat Louis se coborî din pat și cu mult respect se plecă pe genunchi. „Isuse, scumpe Isuse, Îți mulțumesc pentru făgăduința Ta. Voi merge să vând cărți dacă Tu mă vei ajuta să învăț limba."

În ziua următoare, Louis a mers direct la persoana care răspundea de lucrarea de colportaj. I-a spus că dorește să meargă și el. Omul l-a privit cu blândețe, dar i-a spus în mod ferm:

– Nu poți merge, pentru că nu vorbești bine engleza ca să poți vinde literatură.

– Trebuie să merg, domnule, eu I-am promis Domnului pe genunchi și El a făgăduit că va fi cu mine și va vorbi pentru mine.

În cele din urmă, cu o ușoară ezitare, responsabilul îi spuse lui Louis că poate încerca. S-au făcut aranjamentele ca fratele Hugh Hill să-l ia pe Louis ca partener al său în vânzarea de cărți.

– Câți bani ai? îl întrebă Hugh pe Louis în dimineața când se pregătea să plece.

– Am în buzunar exact 51 de dolari și 44 de cenți, răspunse Louis.

– Nici eu nu-i mai număr pe ai mei. Am 46 de dolari și 87 de cenți în portmoneu. Trebuie să fim capabili să economisim cât mai mult din ceea ce avem, deoarece mâine vom începe vânzarea cărților.

Hugh avea încredere în succes.

După câteva ore de mers cu trenul, tinerii au coborât într-un orășel.

– Tot orașul acesta este al nostru. Eu chiar văd o carte în fiecare casă și o biserică adventistă nou-construită, chiar acolo pe locul acela viran, spuse Hugh.

– Să găsim o cameră unde să putem sta și să începem.

Louis și-a ridicat geamantanul.

Curând, băieții mergeau bătând din ușă în ușă, cerând voie să intre, încercând să înfiripe o conversație. Au alergat fără întrerupere până la căderea întunericului, dar nici unul nu a vândut nimic.

„Ei bine, mâine va fi o altă zi", râdeau ei. „Astăzi doar ne-am încălzit puțin".

În seara următoare, s-au întâlnit la masă. Hugh privea drept în ochii lui Louis.

– Tu ce-ai făcut?

– Nimic! veni ecoul.

– Ești descurajat?

– Nu, dar poate voi fi dacă va fi și mâine la fel.

Dar în seara următoare a fost aceeași poveste – nimic. Această poveste s-a repetat și în seara următoare și în următoarele două seri. Până în a doua săptămână, ei nu luaseră nici o comandă de

cărți, deși vizitaseră fiecare casă din oraș. Cei doi colportori descurajați au petrecut noaptea fără să se poată odihni.

Dimineața, Louis și Hugh au mers pe jos către cel mai apropiat oraș. Banii lor se terminaseră repede și de aceea au decis să nu meargă cu trenul. Târziu în acea după-amiază, băieții obosiți au sosit și au obținut cea mai ieftină cameră disponibilă. În mod sincer Îl rugau pe Domnul să-i conducă la casele unde puteau să vândă ceva. În fiecare seară, când se întâlneau din nou după eforturile unei alte zile, se punea întrebarea:

– Ai făcut ceva?

– Nu!

– Nimic?

– Nu.

Louis nu înțelegea de ce nu putea vinde nici măcar o carte. „Poate șeful colportor are dreptate. A spus că eu nu voi putea vinde nimic!" Din nou tânărul citi făgăduința lui Dumnezeu, pretinzând-o ca fiind a lui proprie. „Pentru fiecare lucrător (pentru Louis Passebois) Domnul Hristos făgăduiește putere divină, care va face ca lucrarea lui să fie cu succes."

În ziua următoare, tinerii și-au împachetat geamantanele, au înapoiat cheia la proprietar și au plecat – unde, nu știau. Buzunarele lor erau goale. Ultimul bănuț fusese cheltuit. Aproximativ la 2 km, afară din oraș, au găsit un câmp frumos, străjuit de pini, și un râu ce își făcea drum prin el. Pe malul râului, pe arbuștii deși și plini cu țepi, atârnau fructe de pădure coapte – mure. Au găsit și afine. Astfel că, pentru masa de dimineață, ei au avut fructe. Apoi s-au întors în oraș. Nici un succes.

Seara au mers din nou și au cules mai multe fructe pentru masă și au dormit în crângul de pini, sub stelele cerului. Ziua următoare a fost la fel – fructe de pădure pentru masa de dimineață, mergeau de la casă la casă, fructe de pădure pentru masa de seară. În dimineața celei de a treia zi, erau obosiți, descurajați și înfometați.

– Lucrarea aceasta nu este pentru mine, spuse Hugh cu disperare. Eu mă duc acasă. Va găsi tatăl meu ceva de lucru pentru mine. Trei săptămâni din vară au trecut deja. Haide să plecăm.

– Eu nu am casă unde să merg, oftă Louis. Nu am nici tată, nici mamă. Tatăl meu din ceruri a făgăduit că-mi va da succes. Pe lângă aceasta, eu I-am făgăduit pe genunchi că voi petrece vara aceasta în lucrarea de colportaj. Nu renunț. Dacă voi pieri, voi pieri! rosti scurt, băiatul cu ochi albaștri.

– Nici mie nu-mi place să renunț, suspină Hugh. Dar ce putem face altceva? Trei săptămâni și nici o vânzare.

– Să ne rugăm, spuse Louis și se plecă pe genunchi. Ne-am rugat Domnului de mai multe ori pe zi, dar acum să ne rugăm în mod special.

Louis era slăbit de foame și genunchii îi tremurau, dar hotărârea îi dădea tărie.

– Hugh, vezi casa de pe cealaltă parte a râului? Voi merge acolo să cer ceva de mâncare. Vrei să mergi cu mine?

– Nu, eu nu voi cerși niciodată mâncare.

Luându-și servieta, Louis a plecat. Părea o cale lungă, dar imaginea ce se forma în mintea sa, cu privire la un pahar de lapte și o bucată de pâine, îi dădea avânt să meargă. Picioarele lui aproape refuzau să urce scările ce duceau către o verandă mare. Bătu la ușă.

– Bună dimineața, îl salută o femeie zâmbitoare, îmbrăcată cu o rochie frumoasă cu carouri.

– Doamnă, vă rog, sunteți bună să-mi dați un pahar cu apă?

– Cu multă plăcere. În adevăr astăzi este foarte cald. Te rog, vino pe verandă până când aduc de băut.

Foarte bucuros, Louis luă loc, dar pierdu curajul de a mai cere și mâncare. Acum se ruga ca Dumnezeu să-l ajute să spună acelei doamne despre nevoile și necazurile lui. Când doamna s-a întors, el a băut apa și a mulțumit, apoi strângându-și toate puterile, se adresă, dar cu timiditate:

– Doamnă, sunt foarte flămând. De două zile și jumătate am mâncat numai fructe de pădure și mă simt tare slăbit.

– Cred că ești slăbit și flămând! Vino cu mine și vom rezolva această problemă chiar în acest minut!

Doamna îl conduse în bucătăria frumoasă și însorită și, în timp ce pregătea masa, Louis îi povesti totul în legătură cu încercarea de a vinde cărți și a câștiga ceva bani pentru a-și continua studiile.

– Aici este un vas cu lapte. Bea cât dorești. Pâinea încă este caldă, am scos-o din cuptor numai cu câteva minute mai înainte. Iată și puțin unt de casă și gem de zmeură care este foarte bun cu unt. Am făcut și câteva plăcinte pentru masa de seară. Taie câte bucăți poți mânca. Niciodată nu a plecat cineva flămând din casa mea.

De asemenea, ea a așezat în fața lui o farfurie cu vegetale proaspete.

– Vă mulțumesc foarte mult, spuse Louis și ochii lui străluceau de recunoștință. Scuzați-mă, doamnă, dar trebuie să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru toată această hrană și pentru bunătatea dumneavoastră arătată față de mine.

Louis a plecat capul în rugăciune. Doamna, care era soția unui fermier, îl urmărea cu mult interes. Fiind flămând, Louis începu să mănânce cu poftă.

Dar, pe neașteptate, cu un simțământ de vinovăție, își aduse aminte de Hugh și povesti doamnei despre el.

– Există hrană din belșug pentru doi. Adu-l și pe el, porunci gazda de îndată ce află despre celălalt băiat înfometat.

Louis fugea de parcă-i zburau picioarele către crângul de pini.

– Vino Hugh, striga el. Grăbește-te, căci te așteaptă un ospăț. Este ca și când ai mânca în ceruri.

Când Hugh intră în bucătărie, zâmbetul i se întinse pe toată fața și ochii aproape să-i iasă din cap. Băieții au prânzit împreună, până când s-au simțit îndestulați și mulțumiți.

– Scuzați-mă un moment băieți, spuse doamna părăsind camera.

La întoarcere, ea așeză pe masă înaintea lor o hârtie de 10 dolari.

– Acești bani vă vor fi de folos? Dar de ce nu-mi arătați și mie cărțile pe care le vindeți?

Plini de bucurie, ei au scos cărțile, le-au arătat și doamna cumpără *Marea luptă, Patriarhi și profeți, Prelegeri biblice* și apoi făcu comandă pentru o Biblie nouă. Hugh și Louis nu-și puteau ascunde emoția.

– Curajul nostru este din nou puternic, spuse Louis. Mulțumim pentru această masă bogată și pentru comanda de cărți. Niciodată nu vom renunța.

Chiar atunci soțul doamnei venea de la fermă și intră în cameră. Ea îi povesti despre Louis și Hugh. Fermierul băgă mâna în buzunar și scoase o altă hârtie de 10 dolari (pe timpul acela 10 dolari erau de mai mare valoare decât astăzi).

– Iată, băieți, Domnul ne-a binecuvântat pe noi și ferma noastră în acest an, și eu doresc să dăruiesc ceva din binecuvântările Sale.

Câteva minute mai târziu, cei doi colportori erau din nou în crângul de pini, unde au avut o altă întrunire pentru rugăciune, numai că, de data aceasta, era o rugăciune de laudă la adresa lui Dumnezeu. Începând cu acea zi, au avut un mare succes în vânzarea cărților.

Dar istoria nu s-a sfârșit aici. Doi ani mai târziu, la o întâlnire religioasă, Louis Passebois avu minunatul privilegiu să-l vadă pe acest fermier împreună cu soția și cei trei copii, toți botezați. El se gândea adeseori la această experiență și spunea că bucuros ar mai merge din nou, chiar flămând, dacă prin aceasta ar putea aduce încă cinci suflete în biserica Domnului Hristos.

În New York

Era ajunul Crăciunului – zi când străzile și magazinele orașului New York erau de obicei aglomerate cu oameni veseli, ce alergau de ici colo, într-un efort frenetic de a cumpăra ultimele cadouri.

Această zi de 24 decembrie a fost deosebită. Magazinele erau închise și străzile aproape părăsite, pentru că viscolul teribil din 1897 stăpânea orașul. Vântul șuiera de parcă dezrădăcina clădirile din jur, viscolind zăpada ce se rotea pe deasupra clădirilor cu multe etaje. Afară, totul era violent și sălbatic. Frigul își găsea loc chiar în cele mai bogate case, făcând ca locuitorii să se îmbrace gros și să facă mai multă căldură.

În ajunul Crăciunului temperatura a coborât mai mult. Sute de oameni amărâți și fără adăpost erau în mare pericol de a îngheța de frig. Unde puteau găsi protecție? Astfel Misiunea Adventistă

de Salvare, de pe strada Fulton era peste măsură de aglomerată cu oameni fără adăpost.

Louis Passebois, director al Misiunii, găsea totdeauna o mare satisfacție să înfrunte imposibilul. Acest ajun de Crăciun a prezentat cea mai mare problemă pe care a întâmpinat-o vreodată în viața lui de tânăr. Era mulțumit de experiența pe care o avusese la Misiunea „Barca Vieții" din Chicago cu trei ani și jumătate în urmă. Seara, foarte mulți oameni au venit să ceară un castron de supă și un loc de adăpost pentru a fi ocrotiți de frigul teribil de afară. Mulți dintre ei deja aveau urechile, nasul și mâinile înghețate. Înfometați și tremurând, oamenii s-au înghesuit înăuntru până când orice spațiu liber a fost ocupat. Unii stăteau pe dușumea, cu spatele lipit de perete, alții se întindeau pe băncile capelei, orice masă și scaun erau ocupate – tot parterul. Louis și ajutoarele lui se grăbeau ici și colo, ușurând pe cât posibil durerea și mizeria.

Aproape de miezul nopții, liniștea începu să se așternă peste această neobișnuită scenă de Crăciun. Oamenii au adormit cu încredere, gândindu-se la masa pe care misiunea o va asigura pentru ei mâine. Nu aveau de unde să știe că misiunea nu mai avea bani și nici alimente, iar cărbuni de încălzit mai erau doar pentru acea noapte.

În 1897, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea era la începutul ei și avea un număr mic de membri. Darurile primite nu puteau acoperi toate nevoile, astfel că lucrătorii de la misiunea de pe strada Fulton nu primeau salariu. Lucrarea lor era o lucrare a credinței. Ei depindeau cu totul de Dumnezeu.

În timp ce liniștea se așternea peste acest ajun de Crăciun, Louis și-a chemat în grabă echipa de lucrători credincioși. Cu multă stăruință, ei au apelat la Acela care ține în mâinile Sale bogățiile pământului. „Doamne, cum putem noi să-i lăsăm pe acești oameni pe străzile înghețate? Ce putem face? Doamne, Tu știi că nu avem bani, nici fasole, nici pâine și nici cărbuni de încălzit decât pentru câteva ore. Nu-i putem ține pe acești oameni în clădirea rece și cu bucătăria goală. Acum, când mergem să ne odihnim, lăsăm această problemă în mâna Ta. Tu niciodată

nu ne-ai părăsit, așa că Îți mulțumim dinainte pentru ajutorul pe care ni-l vei da. Amin".

Lucrătorii erau foarte obosiți, dar au mers la culcare cu făgăduința pe buzele lor: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos" Filipeni 4,19.

Devreme, în dimineața următoare, Louis răspunse la un ciocănit la ușă.

– Bună dimineața, Louis! a salutat domnul Clement, un om cu care lucrase cu un an mai înainte. Iartă-mă că te deranjez așa de dimineață în ziua de Crăciun, dar nu am putut să dorm toată noaptea. Am înțeles că ești în mare nevoie. Iată aici 10 dolari, este tot ce am. Aș fi dorit să fi fost mai mulți. Am venit așa devreme, ca să te ajut dacă ai nevoie de mine.

– Dumnezeu a fost Acela care te-a ținut treaz. Da, suntem în mare nevoie. Ne așteaptă cel puțin cinci sute de oameni care apelează la o farfurie de supă fierbinte și o bucată de pâine pentru ziua de astăzi. Nu sunt alimente, nici bani, nici cărbuni. Această hârtie de zece dolari este un semn că Dumnezeu e cu noi.

Louis era foarte activ, emoționat și doritor de a începe aventura zilei. Repede îi trezi pe ceilalți lucrători cu aceste cuvinte:

– Dumnezeu deja a început să lucreze pentru noi. Trebuie să ne facem și noi partea noastră.

Imediat, domnul Clement și alți câțiva lucrători au mers în oraș bătând la porțile unor depozite de cărbuni. Ei au primit fără plată trei tone de combustibil. „Veniți numai și ridicați această cantitate", au spus proprietarii.

– Ce Dumnezeu minunat! a mulțumit domnul Clement. Dar cum vom putea duce acest cărbune la Misiune? Nu există nici o căruță disponibilă pentru transport în ziua de Crăciun.

Când domnul Clement, cu respirația oprită, sosi la Misiune cu vestea îmbucurătoare, problema transportului nu-l tulbură pe Louis. Repede alese cincizeci de oameni care puteau să care suficient cărbune pentru ziua aceea. Curând erau înapoi către Misiune, mergând cu greu prin zăpada groasă, fiecare cu câte un sac de cărbuni pe umăr.

Între timp s-a luat legătura cu mai mulți administratori ai unor băcănii. Unul a donat un butoi cu fasole. Un brutar a dat aproape o sută de pâini. Astfel că, pe la miezul zilei, sobele de încălzit radiau căldură în toate părțile clădirii Misiunii, iar pe sobele de gătit din bucătărie fierbeau oale mari cu fasole.

Louis îi întreținea pe acești oameni cu cântece frumoase ori le povestea istoria nașterii Domnului Hristos. El insista ca ei să-L accepte pe Isus ca Mântuitor al lor. Mulți au fost convinși de păcatele lor și au ridicat mâinile pentru rugăciune. Acest 25 decembrie 1897 a adus căldură și iubire, supă de fasole și pâine pentru mai mult de cinci sute de oameni care nu aveau nici un adăpost.

După-amiază, doctorul Funk, un prieten al doctorului J.H. Kellog, trecu pe la Misiune și spuse:

– Am simțământul că sunteți în mare nevoie de bani. Iată aici șase sute de dolari!

Alți câțiva oameni de asemenea și-au luat timp în această zi de sărbătoare pentru a veni la Misiune cu daruri și bani.

– Mereu sunt uimit de ceea ce face Dumnezeu pentru noi! exclamă Louis. „Cere și vei primi”. Eu sunt fericit că Dumnezeu este Partenerul nostru.

Zilele veneau și treceau. Louis petrecea fiecare oră a serviciului său cu dorința neobosită de a salva pentru Dumnezeu oameni căzuți în păcat. Credința lui creștea, în timp ce experimenta purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care Se îngrijea de nevoile lor.

CAPITOLUL 5

James Bliss, trist și mișcându-se încet, rătăcea pe străzi de multă vreme. Inima îi era împovărată de ceea ce făcuse. În loc să meargă acasă la soția sa, Betsy, așa cum plănuise, întârziase la cârciumă. Aceasta se întâmplase cu trei zile în urmă. Ultimul bănuț fusese cheltuit pe lichior. În timp ce mintea începea să i se limpezească, simțea ură față de sine însuși și față de pofta sa nestăpânită pentru băutură.

„Nu am nici un rost în viață, mormăia James în sine. Priviți la mine – mizerie, rușine, sărăcie. Nu sunt decât un bețiv nerod. Din nou am trădat-o pe Betsy, soția mea. S-ar simți mai bine fără mine. Îi aduc numai mizerie."

James nu-i vedea pe oamenii care treceau grăbiți pe lângă el. Nu lua în seamă nici tropăitul copitelor cailor ce răsunau pe străzile de piatră ale orașului New York. Ziua de lucru se terminase și oamenii își arătau dorința de a merge acasă la cei iubiți ai lor – toți, numai James Bliss nu. Își aducea aminte de zilele fericite când s-a căsătorit cu Betsy, când picioarele lui zburau pe drumul spre casă. Soția îi ieșea înainte pentru a-l saluta cu brațele deschise.

– Bine ai venit acasă, șoptea ea. Iată, astăzi a mai îmbobocit o lalea. Nu-i minunat?

Ei radiau de bucurie, pentru că erau împreună, în căsuța lor confortabilă. Dar această fericire existase mai înainte ca el să ruineze totul. Cum putea să se întoarcă la locuința lui, o cameră situată într-un bloc vechi? Cum putea să vadă tristețea de pe fața lui Betsy?

Rușinat și descurajat, colinda fără țintă în sus și în jos pe străzile orașului New York, lipsindu-i curajul să dea ochii cu gingașa lui soție.

Deodată, sunetele unei muzici de orgă ajunseră la urechile lui. Ridicând ochii de pe trotuar văzu o lumină aurie străbătând printr-o ușă deschisă. Se opri să asculte. Aruncând înăuntru o privire grăbită, el văzu oameni neîngrijiți ca și el stând pe bănci.

„Lăsați lămpile să ardă
Căci vreun vas de valuri prins
S-ar putea să piară-n noapte
Dacă-n port e farul stins”.

Pe neobservate, James intră și se așeză pe banca din spate. Simțea o mare nevoie ca altcineva, mai puternic decât el, să-i rupă lanțul obiceiului de a bea. După câteva cântări, un tânăr mic de statură se ridică și începu să vorbească. Cu entuziasm și energie, Louis Passebois îi conducea pe acei oameni decăzuți la Mântuitorul care avea să le dea inimi noi. James, convins de viața lui plină de păcat, își sprijini capul între mâini și începu să plângă.

Adunarea s-a terminat, dar, înainte ca James să dispară în întunericul de afară, Louis îl luă de braț și-l conduse către un loc retras. James îi povesti istoria căderii sale și ceru putere pentru a scăpa de băutură. În timp ce erau amândoi pe genunchi, James imploră iertare pentru păcatele sale și se rugă pentru o inimă nouă. În acea seară, el a fost convertit.

Cu multă iubire, ceru iertare soției sale. Împreună discutau despre un viitor luminos. Soția lui îl încuraja și își exprima încrederea pe care o avea în el, dar, adânc ascunsă în sufletul ei, era teama că voința lui era ca firul fragil al pânzei de păianjen.

În dimineața următoare, pentru prima dată, Betsy îl văzu pe James plecat pe genunchi și-l auzi rugându-se cu voce tare: „O, Doamne, în această zi, reține-mă de la păcat. Ia-mi toată dorința de alcool. Nu mă lăsa să mai cedez la vreo ispită. Îți mulțumesc, Dumnezeul meu. Amin”.

Betsy, doborâtă de emoție, căzu pe genunchi alături de el. Brațul lui puternic îi cuprinse umerii:

– Roagă-te, dragă, ca niciodată să nu te părăsesc nici pe tine, nici pe Creatorul meu.

„Aceasta este o biruință pentru noi!" strigă James o săptămână mai târziu când puse salariul în mâna soției sale. Numai după câteva luni, James și Betsy au putut să se mute într-un cartier mai bun al orașului. În fiecare seară, James lua parte la adunările Misiunii de pe strada Fulton. Acolo, el a legat prietenie cu domnul Hagan, care, de asemenea, se luptase să trăiască o viață nouă și să părăsească lichiorul. Seară de seară acești doi oameni mărturiseau fericiți ceea ce a făcut Dumnezeu pentru a le schimba viața, încurajându-i astfel și pe alții.

La serviciu, James încerca să lase ca lumina pe care o primise să strălucească în mijlocul oamenilor aspri din jurul său. Dar ei își băteau joc de el și-l asigurau că în curând se va uni din nou cu ei la băutură.

Într-o zi, ca o glumă, acești oameni au pus puțin lichior într-un pahar cu apă de băut. Cu nevinovăție James a băut apa. Aproape pe moment se produse o schimbare în el. Fiecare nerv din corpul său țipa după mai multă băutură alcoolică cu care se obișnuise. James plecă de la serviciu și se grăbi către cea mai apropiată cârciumă. Conștiința îl îndemna: „Roagă-te pentru ajutor! Întoarce-te! Nu mai continua!" Dar alcoolul înăbuși glasul conștiinței. Deși mintea lui se lupta să-l facă să fugă la Misiune pentru ajutor, totuși corpul îl grăbea spre cârciumă.

În acea seară, James nu mai veni alergând pe scări să-și salute soția. Mâncarea, care fusese pregătită cu multă iubire pentru masa de seară, se răci. Soția aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui.

Stând la fereastră, Betsy privea și se ruga, încercând să-și liniștească sufletul întristat. S-a lăsat întunericul. Betsy așează lampa la fereastră, de unde putea să lumineze ca un bun-venit. În timp ce șuvoiul de lacrimi îi curgea pe obraji, se retrase de la fereastră. Se gândea că soțul ei a lucrat peste program și poate de acolo a mers direct la Misiune. Aceasta i-a dat curaj pentru o vreme. Dar, pe măsură ce orele treceau și vedea că e încă singură, speranța ei se

stinse. În cele din urmă, încercă să adoarmă, lăsând la fereastră lampa încă arzând. A venit dimineața. Ea a stins lumina, s-a îmbrăcat și a plecat către Misiune.

– Nu, spuse Louis Passebois, nu a fost aici noaptea trecută. Este prima dată când a lipsit în aceste trei luni de zile. Și domnul Hagan a fost absent seara trecută. Nu pare a fi un lucru bun. Trebuie să-l găsim pe soțul tău, spuse Louis, luându-și pălăria.

Betsy privi cu multă seriozitate la acest tânăr, ce părea cu puțin mai mare decât un băiețandru și întrebă:

– Domnule Passebois, mai există vreo speranță pentru el? A făcut tot ce i-a stat în putință.

– Doamnă Bliss, nu-ți fie teamă. Atâta timp cât are o soție iubitoare și există un Dumnezeu în ceruri, există și speranță. Voi merge să-l caut.

Dar Louis nu l-a găsit pe James în ziua aceea și nici în următoarea. Oamenii cu care a lucrat James, i-au spus plini de bucurie: „Omul acesta este la o petrecere de beție, dar nu știm unde". Și râdeau tare de gluma lor.

Nici domnul Hagan nu s-a întors la Misiune. Cercetând în continuare, Louis a aflat că Hagan era acasă beat. Imediat Louis s-a îndreptat spre casa domnului Hagan pentru a sta de vorbă cu el. A bătut la ușă. Plin de emoție, îl văzu pe domnul Hagan așezat pe pat și pe James Bliss stând alături de el, cu un cuțit mare în mână. Amândoi erau beți.

– Pune cuțitul jos! ordonă Louis.

James a ascultat și a pus cuțitul pe dușumea.

– Așa e mai bine, spuse Louis pe un ton prietenos. Acum spuneți-mi tot ce s-a întâmplat.

Amândoi vorbeau, întrerupându-se unul pe celălalt până când Louis pricepu că se simțeau teribil de rușinați. Spuneau că Dumnezeu nu-i va ierta niciodată, că nu mai are nici un rost să trăiască și, în starea lor de beție, au decis să bea toată berea pe care o aveau, apoi să se sinucidă amândoi.

Louis încercă să-i încurajeze:

– Veniți cu mine înapoi, la Misiune. Dumnezeu vă iubește, Dumnezeu vă va ierta.

Hagan a refuzat să se clintească din loc, dar James i-a permis uriașului mic de statură să-l ia de braț.

Ajungând la Misiune, Louis l-a încuiat pe James într-o cameră, pentru a preveni fuga lui la cea mai apropiată cârciumă. După câteva zile, James era încă foarte abătut. Disperat din cauza eșecului avut, era sigur că de această dată nu mai exista nici o speranță pentru el. În cele din urmă, datorită iubirii și încurajării din partea celorlalți lucrători ai Misiunii, James ridică din nou privirea sus și invocă promisiunea lui Dumnezeu de iertare și biruință.

O sclipire de bucurie s-a aprins în ochii lui Betsy când James s-a întors acasă – încă o dată ca un creștin fericit și hotărât. Inima ei cânta. Săptămână după săptămână, cei doi soți au studiat Cuvântul lui Dumnezeu împreună cu Louis. Ei au fost botezați împreună. Și niciodată James nu a mai cedat în fața ispitei băuturii alcoolice.

Într-o seară, în timp ce Louis predica, adunarea religioasă de pe strada Fulton a fost întreruptă de un om cu ochii împăienjeniți și nasul roșu, care a intrat clătinându-se pe ușa deschisă. Hainele murdare atârnau ca niște zdrențe pe corpul lui prăfuit. Mergea de colo-colo clătinându-se, așezându-se aici sau acolo și vorbind tare. Dacă dorea să se așeze unde era o altă persoană, o îmbrâncea pe aceasta de pe bancă și ocupa locul liber. După ce a deranjat adunarea, în cele din urmă a adormit și a început să sforăie tare.

Când oamenii au părăsit sala, la încheierea programului, Louis l-a mișcat pe cel care dormea, trezindu-l din starea lui de beție, apoi a făcut tot ce a putut mai bine, înainte de a-i dărui un pat pentru noapte. Louis vedea în această ființă umană distrusă, un alt suflet ce putea fi salvat. Dimineața, Louis îl rugă să rămână la Misiune unde va primi îmbrăcăminte curată, apă bună de băut și hrană întăritoare. Când se trezi din influența alcoolului, el părea a fi un om distins, politicos și bine educat. În cele din urmă i-a mărturisit lui Louis că făcuse studii la Universitatea Harvard și cândva fusese pastor protestant.

– Am soție și trei copii pe care nu i-am mai văzut de când m-am dezonorat singur cu câțiva ani în urmă, îi spuse el lui Louis.

– Spune-mi ce a contribuit la schimbarea în rău a vieții tale? insistă Louis cu mult interes.

– Iată, într-o după-amiază, după ce am oficiat o cununie religioasă, mireasa și mirele m-au invitat la masă. Era o ocazie plăcută, cu o masă frumos decorată. Paharele înalte de cristal, pline cu vin roșu spumos, erau așezate de fiecare parte. Eu nu gustasem vin niciodată, dar când paharele erau ținute sus și a fost rostit un toast pentru cei sărbătoriți, m-am gândit: „Cum pot să refuz să mă unesc și eu cu ei în acest moment de bucurie și să fac astfel o mare încurcătură?"

M-am bucurat de starea de spirit plăcută care a urmat. Acel pahar de vin este motivul pentru care acum sunt așa cum mă vezi. Cumpăram vin și ascundeam sticlele. Când eram singur, beam. Treptat, treptat, am început să merg în jos și acest obicei m-a înhățat.

Într-o duminică, pe care niciodată nu o voi uita, am mers la amvon și am stat beat în fața membrilor bisericii mele. Nu mi-am dat seama de spectacolul pe care îl dădeam. Gândeam că țin o predică elocventă. Ce nebun am fost! După câteva minute, doi diaconi au venit la mine, unul luându-mă de un braț și celălalt de altul, și m-au condus afară.

Am aruncat o privire grăbită spre soția mea. Plângea. M-am dezonorat pe mine însumi, familia mea și pe Dumnezeul meu. Din acea zi nu mi-am mai văzut familia. Am fugit din acel oraș și am ajuns un om pierdut aici, în New York. De atunci, am mers pe calea care duce în iad. Nu mai există speranță pentru mine – un om care odată a fost un conducător în biserică. Dumnezeu m-a părăsit. Sunt un suflet pierdut.

Suspine puternice zguduiau ființa lui.

– Prietene, spuse Louis, cuprinzând cu brațul său umerii omului ce tremura. Dumnezeu nu te-a părăsit. Tu L-ai părăsit pe El. Mântuitorul tău îți spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea".

Câteva seri mai târziu, Louis a făcut apel către aceia care doresc să părăsească faptele rele și să facă un nou început. Duhul lui Dumnezeu a mișcat inima acestui om. Din acea seară, el a început o nouă viață în Isus Hristos. Louis l-a ajutat să găsească de lucru și, îndată ce a economisit suficienți bani pentru a-și cumpăra îmbrăcăminte și un bilet de tren, s-a întors la familia sa.

Louis Passebois și-a făcut mulți prieteni în timpul cât a lucrat la Misiune. Nu erau toți oameni nefericiți. O persoană pe care el o admira era o tânără plăcută, numită Elizabeth Price, care era la fel de devotată pentru această nobilă lucrare ca și Louis. Ceilalți lucrători zâmbeau și își făceau semne unul altuia când vedeau că Louis îi dădea din ce în ce mai multă atenție lui Elizabeth. Într-o zi, când el a întrebat-o dacă îl iubește îndeajuns pentru a accepta să fie soția lui, ochii ei sclipitori au dat un răspuns care i-a produs multă bucurie lui Louis.

Elizabeth a ales data de 21 decembrie 1898 ca zi a nunții lor. Nu știm unde s-au căsătorit. Poate ferma frumoasă a părinților ei din Amherst, New Hampshire a fost locul ales. Știm numai că pastorul A. E. Place, președintele Conferinței Atlantice, a oficiat ceremonia nunții lor.

Elizabeth și Louis radiau de bucurie când s-au întors înapoi în orașul New York, pentru a continua lucrarea la Misiune. Două luni mai târziu, au luat parte la sesiunea Conferinței Generale din 1899, ținută la Liceul Adventist din South Lancaster, Massachussets. De mai mulți ani, conducătorii Conferinței Generale aveau ochii îndreptați către Louis. Ei erau uimiți de spiritul lui de sacrificiu. El nu primea nici un salariu pentru munca pe care o făcea și, în această situație, nimeni nu ar fi lucrat cu mai multă sârguință și cu o iubire mai mare pentru Dumnezeu de cum a făcut el. De când plecase din Battle Creek, acest tânăr câștigase pentru Domnul cincizeci și nouă de suflete!

– Ce gândiți? i-a întrebat președintele Conferinței Generale pe membrii comitetului Misiunii. Tânărul Passebois și soția lui nu ar forma o pereche potrivită pentru a fi trimisă în Elveția? Amândoi au dovedit un mare interes pentru lucrare.

Toți au avut numai cuvinte de laudă pentru Louis și Elizabeth.

– Experiența câștigată în munca depusă la sanatoriul din Battle Creek, precum și cunoașterea limbii franceze, îl vor face cu totul potrivit pentru nevoile sanatoriului nostru din Basel, Elveția, spuse unul dintre membrii comitetului.

După un timp special de rugăciune pentru a cere călăuzirea lui Dumnezeu, a fost trimis cineva să-l să aducă pe Louis la locul întrunirii comitetului. Când comitetul Misiunii a prezentat rugămintea, răspunsul lui Louis a fost instantaneu.

– Bucuros mă voi aventura în lucrarea Domnului!

– Crezi că este bine să dai un răspuns așa de grăbit? întrebă uimit președintele.

Louis a făcut o scurtă pauză, încercând a-și liniști emoția puternică din inimă.

– Aveți dreptate. Nu trebuie să decid așa în grabă, ci trebuie să fiu sigur că prin aceasta Îl voi putea servi cât mai bine pe Dumnezeu. De asemenea trebuie să iau în considerație și dorința soției mele.

Oamenii au zâmbit, arătându-și aprobarea.

Trei luni mai târziu, Louis și Elizabeth se aflau pe vaporul ce traversa oceanul. Comitetul Misiunii le-a cumpărat biletele și a aranjat transportul lor către orașul Basel. Acești frați din comitet ar fi fost uluiți, dacă ar fi știut că singurii bani pe care această familie îi avea erau numai 50 de cenți. Așa de obișnuit era Louis să depindă de Domnul pentru toate nevoile lui, încât nu spunea nimănui nimic.

Prietenii lor au venit în port pentru a-i conduce la plecare. Tocmai când sirena vaporului suna avertizarea că mai sunt cinci minute până la plecare, un domn venerabil urcă în grabă pe puntea de debarcare. Era domnul Clement, prietenul care îl ajutase în ziua de Crăciun la Misiunea de pe strada Fulton. El l-a prins pe Louis de mâneca hainei și a privit întrebător în ochii lui.

– Passebois, cum stați cu banii? Spune-mi adevărul!

– Suntem în grija Domnului, zâmbi Louis.

– Câți bani ai? insistă omul.

– Tot ce am sunt… 50 de cenți, îi spuse Louis.

– Ține mâinile, porunci domnul Clement în timp ce se grăbea să-și golească portmoneul și buzunarele.

Apoi coborî de pe punte. În timp ce omul dispăru, Louis numără banii – zece dolari. Cu grijă i-a pus într-un buzunar gol al soției sale.

– Domnul a lucrat din nou pentru noi! zâmbi ea cu ochii înecați în lacrimi.

– Passebois! Passebois! strigă o voce aproape în ultimul minut. Passebois! Grăbește-te! Vino repede!

La capătul punții de debarcare, ce era susținută de două sfori și de doi oameni ai echipajului care erau iritați din cauză că vaporul trebuia să plece imediat, apăru din nou domnul Clement cu mâinile întinse. Louis alergă spre el, strigând:

– Ce s-a întâmplat?

– Ia și acești bani!

Și domnul Clement i-a înmânat un mărunțiș de opt dolari pe care i-a obținut de la prietenii care erau în port.

– Coboară! au strigat oamenii echipajului.

Omul s-a grăbit să coboare de pe puntea vaporului și a făcut o săritură chiar în timp ce scândura a început să se ridice, iar sirena vasului a sunat semnalul că orice contact cu țărmul era întrerupt.

– Din nou Dumnezeu a lucrat pentru noi! repetă Louis remarca soției sale. Acest scump frate își va primi răsplata în sufletele pe care Domnul ne va ajuta să le salvăm.

Tânărul francez o cuprinse cu brațul pe soția lui, cu care era căsătorit numai de cinci luni. Pentru el, traversarea Atlanticului era ca și când ar fi mers acasă, dar pentru Elizabeth, acest lucru însemna să își ia rămas bun de la părinți și de la tot ce cunoscuse vreodată.

Pe data de 18 mai 1899, Elizabeth și Louis au sosit în frumosul oraș Basel, unde urmau să-și înceapă activitatea. Orașul Basel era situat pe râul Rin, numai câțiva kilometri de granița cu Franța. Acesta i-a dat lui Louis un simțământ al apropierii de căminul copilăriei lui.

– Bine ați venit! Avem nevoie de voi! îi salută administratorul micului sanatoriu.

El le-a arătat toată instituția apoi, deschizând ușa ce ducea în camera de oaspeți, spuse:

– Faceți-vă comozi și simțiți-vă ca acasă în această cameră, până când vom putea să vă ajutăm să găsiți un loc de găzduit. Masa de seară se servește la ora 6. Cred că sunteți obosiți. De ce nu vă odihniți? Aceasta poate fi ultima voastră șansă!

Dar călătorii erau prea emoționați, ca să se odihnească. Ei au făcut un tur de jur împrejur, privind la noul lor loc de muncă.

– Îmi place această clădire! exclamă Louis atingând cu mâna un perete. Această clădire a ajutat la schimbarea întregii mele vieți.

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui? întrebă nedumerită soția. Nu ai văzut această clădire niciodată.

Louis a chicotit:

– Permite-mi să-ți explic. Noi amândoi simțim ca o mare onoare faptul de a păși pe urmele misionarului J. N. Andrews, primul misionar adventist de ziua a șaptea, trimis peste hotare din America. Aceasta s-a întâmplat cu 25 de ani în urmă. La doi ani după sosirea lui aici, Conferința Generală i-a trimis 10.000 de dolari pentru a înființa o casă de editură. Aceasta este clădirea. Mai târziu, a fost construită pentru lucrarea de tipărire o instituție mare și nouă, iar această clădire a fost transformată în institut de sănătate. Gândește-te numai că, între acești pereți, misionarul Andrews a scris și a publicat revista *Semnele Timpului* și de aici ediția franceză a fost trimisă, prin poștă, la casa noastră din Nîmes. Deși eu citeam revistele în secret, în cele din urmă mesajul lor minunat mi-a schimbat viața!

În dimineața următoare, Louis începu să-și exercite meseria cu entuziasmul său nelimitat. Atunci veni necazul. Domnul Passebois era cetățean francez fără pașaport. Autoritățile l-au amenințat că poate sta numai două săptămâni în Elveția, apoi va trebui să plece. Toate încercările de a obține pașaport ori permisiunea de a rămâne au fost refuzate.

– Dacă vei rămâne mai mult de două săptămâni, a fost informat, va fi necesar să te îndreptăm către guvernul francez.

Acest ultimatum a fost tulburător pentru tânăra pereche. În final, s-a decis ca cei doi misionari să locuiască peste graniță, în Franța, și să facă naveta dus-întors în fiecare zi. În felul acesta, trebuiau să plece de acasă înainte de revărsatul zorilor și să sosească înapoi după ce cobora întunericul.

Mai târziu, în cursul anului, familia Passebois a luat parte la o întrunire religioasă franco-elvețiană, pe țărmul frumosului lac Geneva. Acolo, Louis s-a întâlnit cu prieteni pe care îi cunoscuse când era copil. Trei lucruri emoționante s-au întâmplat în timpul acestor două săptămâni. Primul lucru, surorile lui, Hermina și Augustina, au sosit din Battle Creek la căminul lor în Nîmes. Al doilea moment emoționant a fost nașterea micului Oliver Passebois. Cele două mătuși ale lui Oliver, care nu mai puteau de dragul lui, îl purtau de colo până colo cu mândrie și-l arătau la toți.

Al treilea eveniment s-a întâmplat aproape de încheierea întrunirii religioase. Hermina, Augustina și Louis au fost deosebit de fericiți când s-au întâlnit iarăși cu pastorul H. P. Holser. Trecuseră opt ani de când el îi sfătuise pe cei trei frați, după moartea tatălui lor, să meargă la Battle Creek și să se pregătească pentru lucrarea Domnului. În ultima zi a întrunirii, pastorul Holser i-a invitat pe Louis și Elizabeth la locuința lui.

– Aici putem să vorbim singuri, spuse el.

– De ce singuri? s-au întrebat ei.

– Luați loc și faceți-vă comozi, îi invită pastorul. Am o întrebare pentru voi. Ați dori cumva să mă însoțiți în Egipt? Noi suntem....

– Egipt? Egipt? sări Louis în picioare, plin de uimire. Egipt? repeta el neîncrezător.

Pastorul Holser zâmbi.

– Da, Egipt. Așa după cum pastorii Andrews și Bourdeau au fost misionari pionieri aici în Europa, noi vom fi primii adventiști de ziua a șaptea trimiși pentru a deschide lucrarea în Egipt. Limba oficială este limbă arabă, dar se vorbesc multe alte limbi, pentru

că Egiptul este o răscruce de drumuri. Religia populară este mahomedanismul. Va trebui să deschidem în Cairo un centru de sănătate, deoarece acest lucru va fi un bun mijloc de a ne face prieteni. Voi aveți experiență în acest fel de lucrare.

Este dificil pentru voi să locuiți în Franța și să lucrați în Elveția, continuă pastorul Holser. Soția mea, cele două fiice ale noastre, precum și domnișoara Ida Schlegel, o soră medicală, ne vor însoți. Gândiți-vă și rugați-vă pentru acest lucru și apoi spu-neți-mi ce ați hotărât, dacă e posibil, chiar mâine.

Pentru moment Louis rămase fără cuvânt. „Egipt!" repeta în timp ce mintea sa se frământa. Elizabeth de asemeni era tăcută, în timp ce spunea în inima ei, „Doamne, ajută-mă să doresc să merg, dacă acesta este locul unde Tu dorești să meargă Louis".

În noaptea aceea, micuțul Oliver a fost singurul care a dormit. Părinții lui erau ocupați, vorbind cu Acela despre care știau că trebuie să-i călăzească să ia o decizie dreaptă. În dimineața următoare, pastorul Holser își auzi numele strigat înainte de a fi terminat cu îmbrăcatul. Scoțând capul afară din cortul care-i servea ca locuință, el privi drept în ochii albaștri, emoționați ai tânărului Louis.

– Răspunsul este „Da".

– Lăudat să fie Domnul! exclamă pastorul cu multă venerație. Va trebui să plecăm în două săptămâni. Puteți să fiți gata?

– Vom fi gata!

Următoarele treisprezece zile au fost aglomerate de la revărsatul zorilor până în miezul nopții. În ciuda multor lucruri care necesitau atenție, Louis și-a luat timp să caute pe un prieten al lui care era necredincios și declarase: „Nu există Dumnezeu. Biblia este toată o născocire". Tânărul făcea haz de istoria lui Iona în pântecele balenei, de despărțirea Mării Roșii și de oprirea soarelui la porunca lui Iosua. Louis avea un adânc interes pentru acest tânăr, întrucât și el se aflase pe aceiași cale cu aproape zece ani în urmă.

– John, am venit să-ți spun la revedere. În câteva zile eu plec în Egipt, să le duc oamenilor de acolo vestea minunată a mântuirii!

– Îmi pare rău să te văd plecând într-o astfel de afacere nechibzuită, spuse John sincer. Cum poți să-ți arunci viața într-o astfel de absurditate?

Louis a ales să ignore întrebarea și a pus și el una:

– Ți-ar plăcea să devii bogat? Știu ce probleme ai în prezent din punct de vedere financiar.

– Aș face orice ca să ies din munca de rob, care nu-mi aduce mare profit.

– Este într-adevăr o ocazie minunată să-ți faci un rost. Tu poate nu știi, dar Biblia se vinde mai scump decât orice altă carte din întreaga lume. Dacă tu ai putea scrie o carte asemănătoare, care să fie superioară față de literatura biblică, milioane de exemplare vor fi vândute pretutindeni. Nu numai că vei ajunge bogat, ci vei avea un renume. Te interesează?

– Sună minunat. Mi-ar plăcea să devin scriitor. Deja am câteva povestiri publicate.

– Nu va fi ușor, îl avertiză Louis. Biblia este o carte plăcută pentru milioane de inimi. Tu va trebui să studiezi stilul și conținutul ei. La început citește-o de la un capăt la celălalt, ca să fii familiarizat cu istoria ei, cu învățăturile și profețiile ei, cu poemele și proverbele ei, istoria despre Isus Hristos, Epistolele și Apocalipsa. După ce te-ai familiarizat cu Biblia, vei fi calificat să scrii una mai bună.

John răspunse:

– Voi cumpăra chiar astăzi o Biblie și o voi citi de la un capăt la altul, așa cum mi-ai sugerat. Acest lucru îmi va lua ceva timp, dar sunt sigur că pot scrie istorisiri mult mai realiste decât cele din cartea aceasta.

– Bine! spuse Louis în timp ce îi întindea mâna. Iată o promisiune. Eu voi cumpăra prima mie de exemplare, de îndată ce le vei tipări.

Și-au strâns mâna și s-au despărțit.

Timp de câțiva ani, Louis a corespondat cu John, încurajându-l să continue cu această schemă. John nu a scris niciodată propria lui carte. În schimb, în timp ce studia Scriptura, în efortul de a deveni inspirat pentru a scrie, a descoperit ceva ce nu căuta.

El a citit: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul”. A cugetat la această afirmație multe zile. Aceasta a devenit o parte din viața lui. Când a citit despre darul pe care Dumnezeu ni l-a dat prin Domnul Isus, el L-a primit pe Dumnezeu ca Tată al lui și pe Domnul Hristos ca Mântuitor.

În a paisprezecea zi după ce Louis spusese „da” pastorului Holser, grupul de pionieri misionari a părăsit munții reci ai Elveției și a plecat pe apa caldă și liniștită a Mării Mediterane. Nici un adventist nu i-a întâmpinat pe cheiul din Port Said și nimeni din Cairo nu le-a spus bun-venit când au coborât din tren. Erau străini într-o țară străină, înconjurați de arabi îmbrăcați într-o varietate de culori și costume strălucitoare, fiecare părând hotărât a fi cel care să ducă bagajele străinilor și să le arate unde să meargă. Multe mâini erau întinse pentru o mică sumă de bani. Comunicarea se făcea numai prin semne. Săptămâna ce a urmat a fost plină de confuzie. În cele din urmă, familia Passebois a găsit o mică locuință în Cairo, iar pastorul Holser și familia s-au stabilit în Helwan, la aproximativ douăzeci și cinci de kilometri de Cairo.

Cei doi au discutat mult și în mod serios cu privire la cele mai bune metode de a începe lucrarea în Egipt. „La început, trebuie să învățăm limba aceasta”, au fost ei de acord. Apoi, au început studiul, deoarece araba este una dintre cele mai complicate limbi. Ei studiau din zori până-n noapte și conversau toată ziua.

CAPITOLUL 6

În timp ce pastorul Holser și Louis studiau limba arabă, soțiile lor încercau să îmbunătățească condițiile nesănătoase în care trăiau. Delta și canalele Nilului asigurau locuri de înmulțire pentru miliarde de țânțari, care umpleau aerul cu zumzetul lor. La ferestre trebuia să fie pusă plasă de bumbac și trebuiau făcute plase de acoperire pentru paturi. Fiecare picătură de apă folosită trebuia să fie fiartă. Căldura extremă a verilor slăbea vitalitatea misionarilor.

Micuțul Oliver, în loc să fie durduliu și vesel, din zi în zi slăbea și rămânea mai fără putere. Laptele de vacă nu părea a-i fi folositor. În fiecare dimineață, un arab aducea vaca lui în fața locuinței familiei Passebois și o mulgea. Elizabeth considera sigur faptul că laptele era proaspăt și curat, deoarece el mulgea în vasul dat de ea. Cincisprezece cenți pe litru cerea omul. Familia Passebois nu știa că prețul real era numai doi cenți și jumătate pentru litrul de lapte!

Într-o dimineață, după ce Oliver plânsese toată noaptea, mama și-a spus: „Trebuie să fie ceva în neregulă cu laptele". O jumătate de oră mai târziu, când arabul a sosit, Louis a stat aproape, mângâind vaca cu mâna, dar supraveghind cu multă atenție fiecare mișcare a mulgătorului. Spre uimirea lui, a descoperit că omul avea sub braț o pungă în care era apă. De la această pungă, pe sub mâneca lui venea un tub care ajungea până la mână. În timp ce mulgea vaca, un izvoraș din acea apă murdară și nefiartă a Nilului curgea

în vas și se amesteca cu laptele. Înspăimântat și dezgustat, Louis turnă laptele pe pământ. După această experiență, copilașului i-a fost dat lapte sterilizat. Costa mai mult, dar ei erau mulțumiți să vadă că starea lui de sănătate se îmbunătățește.

Nu după mult timp, s-a îmbolnăvit pastorul Holser. Au trecut mai multe săptămâni și el nu s-a refăcut. Elizabeth și domnișoara Schlegel, amândouă surori medicale, au făcut tot ce au putut, dar el slăbea tot mai mult. În cele din urmă, s-a luat decizia să plece din acel loc împreună cu familia.

– Continuă lucrarea, Louis. Vom găsi pe cineva doritor să vină și să te ajute.

Acestea au fost ultimele cuvinte ale pastorului Holser în timp ce misionarul mai tânăr îl ajuta să se urce pe puntea ce conducea la vapor. Nu știau că avea să dureze mai mult de doi ani până când pastorul W. H. Wakcham, un lucrător cu experiență, avea să sosească și să preia responsabilitatea lucrării.

– Te rog, când vii acasă diseară, adu ceva făină și cereale, îi ceru Elizabeth într-o dimineață, în timp ce Louis se pregătea să plece pentru lucrarea din acea zi.

El se opri puțin, luând mâinile soției, în mâinile lui.

– Draga mea, nu am nici un ban. Este foarte probabil ca cecul cu salariul nostru să sosească astăzi.

– Dacă nu se poate, voi pregăti altceva de mâncare, răspunse Elizabeth.

În acea seară, Louis a sosit acasă cu mâinile goale, astfel că, în loc de cereale proaspete, au mâncat cartofi. Misionarii nu știau că cecul lor cu bani era pe fundul Oceanului Atlantic. Vaporul care aducea cecul se scufundase.

Louis mergea la oficiul poștal în fiecare zi. Nu era nici un cec. A trecut o săptămână – nici un cec! Două săptămâni – nici un cec! În cea de a treia săptămână, Elizabeth anunță că au mâncat ultima fărâmă de hrană.

– „Situațiile extreme ale omului sunt ocaziile lui Dumnezeu”, a citat Louis. Mă întreb cum va lucra El pentru noi de această dată.

– Da, știu ce spui, zise Elizabeth agitată. Dar nu mai este nici un pic de lapte pentru Oliver! Trebuie să facem ceva. Noi putem sta flămânzi, dar copilul nu.

– Ce putem vinde? întrebă tânărul soț privind ici și colo prin locuința lor, care era foarte sărac mobilată.

– Am o idee, zise Elizabeth în timp ce dispăru în dormitor.

Se întoarse ținând în mână un lănțișor cu mărgele aurii pe care la avea de la bunica ei.

– Cred că le-am păstrat pentru urgența de acum, deoarece niciodată nu am purtat bijuterii. Ia-le Louis și vezi cât poți obține pe ele.

Tatăl, plin de mulțumire că nu avea să mai asculte la plânsul copilului său flămând, se grăbi spre oraș și schimbă mărgelele pentru lapte și alimente.

Duminica următoare, iarăși nu mai era nimic de mâncare în casă. Louis nu a putut să obțină credit de la comercianții arabi, astfel că s-a decis ca, a doua zi dimineața, să meargă la consulul american să vadă dacă acesta îi va împrumuta ceva bani până îi va sosi cecul. În acea noapte, mica familie Passebois din nou a prezentat nevoile ei înaintea Domnului.

A doua zi dis-de-dimineață, Louis, răspunzând la ciocănitura de la ușă, a fost salutat de un bărbat francez de vârstă mijlocie.

– Chiar acum am sosit din Franța, începu străinul.

Louis nu mai așteptă să vorbească, ci îl invită cordial înăuntru.

– Este o surpriză plăcută pentru noi. Sunt luni de zile de când nu am mai văzut pe nimeni din țara mea. Intră te rog. Și, pentru că ai sosit devreme, poți servi masa de dimineață împreună cu noi, spuse Louis în emoția lui, uitând că dulapul de mâncare era gol.

Elizabeth auzi cuvintele soțului și stomacul ei gol simți o izbitură. Dar își reveni, când vocea străinului răspunse:

– Mulțumesc mult, dar deja am mâncat. Dumneavoastră sunteți domnul Passebois? întrebă el.

– Eu sunt Louis Passebois.

– Eu sunt din Paris. Mă numesc Arnold. Am fost trimis în Egipt pentru probleme de sănătate. Doctorul Duke m-a informat că în

căminul vostru voi găsi o hrană bună și sănătoasă. Eu sunt vegetarian și aș dori să locuiesc la voi pentru un timp. Va fi posibil lucrul acesta?

Mintea lui Louis se frământa când, pe moment, își aduse aminte că dulapul de bucătărie era gol. Era aceasta calea lui Dumnezeu de a le aduce ajutor? Fără ezitare răspunse:

– Desigur vom fi bucuroși să găzduiești la noi. Iată, vine soția mea, bucătăreasa, chiar acum.

Au mai discutat câteva minute, apoi domnul Arnold i-a dat lui Louis zece dolari și a întrebat dacă este destul pentru a cumpăra alimente pentru masa de prânz. În timp ce musafirul se ridică să plece, Elizabeth îi spuse la ce oră va fi servită masa și îl asigură că o cameră va fi pregătită până când se va întoarce. Încântat, domnul Arnold plecă să-și facă plimbarea de dimineață.

Când ușa s-a închis, Louis și Elizabeth s-au aruncat unul în brațele celuilalt. Louis a fluturat hârtia de 10 dolari, apoi s-au așezat pe genunchi, lăudând pe Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă. Cu o listă de cele necesare, Louis alergă la cea mai apropiată piață, iar soția pregăti camera rezervată pentru musafir.

A doua zi după-amiază, cam pe la ora patru, domnul Arnold se întoarse grăbit din cea de a doua zi de plimbare la locurile interesante ale orașului, cu știrea uimitoare că s-a decis să facă o călătorie pe râul Nil către Aswan. Vaporul urma să plece la ora cinci. În timp ce își îndesa îmbrăcămintea în geamantan, își exprimă mulțumirea pentru bunăvoința cu care a fost primit, precum și regretul că această întâlnire se termină așa de repede.

– Pot să mă folosesc de biroul dumneavoastră pentru un moment? întrebă el, apoi scrise repede ceva și îi înmână lui Louis. Primiți acest mic dar de la un prieten. Eu nu sunt creștin, dar îmi place lucrarea pe care o faceți. Luați acest dar și folosiți-l pentru nevoile voastre.

Grăbit, ieși pe ușă și se urcă în taxiul care-l aștepta. Louis stătea în picioare și privea la foaia mică de hârtie din mâna sa.

– Lizzie, privește. Este adevărat? Acesta este un cec de nouă sute de dolari. Nouă sute de dolari! Este mai mult decât salariul pe un an. Ce minunat este Dumnezeul căruia Îi servim!

– Acest om trebuie că a fost un înger.

Louis avea un aer solemn.

– Nu, spuse el încet. Domnul Arnold a spus că nu este creștin. Eu sunt sigur că toți îngerii sunt creștini.

– Dar este un om bun, pentru că a permis ca Dumnezeu să se folosească de el, șopti Elizabeth cu teamă plină de respect.

Deși nu l-au mai văzut niciodată nici n-au mai auzit ceva despre domnul Arnold, Louis și Elisabeth s-au rugat adeseori pentru el.

Într-o seară, sosise timpul pentru începerea studiului biblic.

– Mai putem folosi ceva ca loc de stat? o întrebă Louis pe soția lui, în timp ce privea de jur împrejurul camerei lor aglomerate.

– Singurul obiect rămas este cutia din colț, pentru Shukri, răspunse ea.

Vecinii egipteni care stăteau în picioare râdeau cu bună dispoziție.

– Este foarte confortabil așa, spuneau ei în timp ce se așezau repede pe dușumea, cu picioarele încrucișate, alături de un grup de italieni.

Louis și-a îndreptat atenția către șapte sau opt greci, care stăteau pe băncile de lângă perete. Gesticulau în timp ce vorbeau între ei.

– Cine va traduce pentru mine în seara asta? i-a întrebat el în engleză, încercând să le câștige atenția.

Nimeni nu a răspuns; păreau nedumeriți.

– Cine va traduce pentru mine în seara asta? repetă el, de data asta în franceză.

Tăcerea a fost singurul răspuns. „În seara asta nu pot vorbi nici în franceză, nici în engleză”, gândea Louis. „Va trebui să încerc în arabă”.

– Cine va traduce pentru mine în seara asta? a repetat întrebarea, numai că de data aceasta a vorbit în limba arabă.

– Voi încerca eu, se oferi un grec, cu o înfățișare plăcută.

– Bun. Vino și stai alături de mine, îl încurajă Louis.

Apoi s-a întors către italieni și a întrebat:

– Cine vorbește limba arabă ca să poată traduce pentru grupul vostru?

Un bărbat a luat loc de cealaltă parte a lui Louis. Studiul biblic a început. O pauză făcută după câteva propoziții îi dădea lui Louis

timp să se gândească la cuvintele arabe de care avea nevoie pentru a exprima următoarea idee.

La ușa din spate se auzi un ciocănit ușor. Elizabeth, care aștepta în apropiere, deschise încet. Un băiat musulman înalt intră repede.

– Te-a urmărit cineva? șopti ea.

– Totul este bine.

Băiatul zâmbi și păși fără zgomot către cutia din colț.

„Este bine ascuns", gândea Elizabeth. „Nimeni care privește de afară pe fereastră nu-l va recunoaște. Shukri trebuie că este foarte flămând de adevăr dacă riscă să fie printre creștini".

Shukri stătea încordat, ascultând cu un viu interes. Era conștient de pedeapsa severă care l-ar fi așteptat dacă s-ar fi știut că era aici, dar dorea să-și satisfacă dorința adâncă din sufletul său de a înțelege deosebirea dintre profetul lui, numit Mahomed, și profetul creștinilor, numit Isus. Lampa aprinsă, ce pâlpâia pe masă alături de Louis, reflecta înflăcărarea din ochii lui Shukri ce stătea în întunecimea colțului. Câteva momente mai târziu, Louis privi drept în ochii aceia arzând și spuse:

– Isus Hristos este Fiul Dumnezeului Celui viu și, din acest motiv, El poate să ne salveze din păcatele noastre.

Târziu în acea noapte, Shukri a avut mult de cugetat după ce s-a urcat pe o fereastră deschisă și a intrat în patul lui. „Există un Dumnezeu, Alah, iar Mahomed este profetul Lui", repeta el rugăciunea pe care o spun toți mahomedanii. „Eu totuși nu înțeleg. Dacă Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci și El este Dumnezeu, dar există un singur Dumnezeu".

În seara următoare după ce studiul biblic a început, Elizabeth, din nou a răspuns la o bătaie slabă la ușa din spate. Shukri a mai adus un băiat mahomedan. La terminarea studiului cei doi băieți au mai zăbovit în umbra bucătăriei, până când și ultimul musafir s-a depărtat.

– Acesta este Nanajan, prietenul meu, îl recomandă Shukri familiei Passebois. Dorește și el să învețe despre profetul tău, Isus. Dar avem multe întrebări de pus.

Louis era nemaipomenit de fericit că poate să stea de vorbă cu acești băieți interesați. Nu după mult timp Shukri a pus întrebarea care-l frământa.

– Coranul (Biblia mahomedană) ne învață să ne închinăm lui Dumnezeu. Biblia ta ne informează că Isus este Fiul lui Dumnezeu; atunci și El este Dumnezeu. Voi vă închinați la doi Dumnezei?

Louis deschise Biblia la Ioan 10,30.

– Isus spune: „Eu și Tatăl una suntem". Dumnezeu, Creatorul nostru, este atât de mare încât noi nu putem înțelege cum Dumnezeu, Domnul Isus și Duhul Sfânt sunt una. Noi numim aceste trei Persoane, Divinitate. Iată în Isaia 44,6, Dumnezeu spune: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu". În Apocalipsa 22,13, Domnul Isus Hristos spune: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul". Creștinii au numai un Dumnezeu – Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Am răspuns întrebărilor tale?

– Încep să am o înțelegere a creștinismului, spuse Shukri gânditor. Acum trebuie să mergem. Dacă părinții noștri află că am fost aici, ne vor bate și ne vor încuia în casă.

– Da, înțeleg, spuse Louis cu compătimire. Cum pot să vă vin în ajutor?

– Nanajan și eu dorim să învățăm mai mult, dar este foarte dificil să venim în casa ta. Dacă am putea să ne întâlnim în oraș, ar fi bine, deoarece oamenii care ne vor vedea pe stradă vor crede că am fost la afacerile sau la distracțiile noastre.

– Vom aranja ceva foarte curând, a promis Louis.

Shukri i-a dat lui Louis o idee care s-a dovedit a fi o rezolvare la una din propriile lui probleme. Louis și Elizabeth, ajutați de domnișoara Schlegel, au deschis un centru de sănătate în centrul orașului Cairo. Aici ei serveau mâncare sănătoasă și, prin acest procedeu, au legat prietenii cu mulți oameni importanți ai orașului. Acest proiect nou a făcut ca programul să fie foarte încărcat. Dimineața, Louis și soția lui mergeau la centrul de sănătate, unde lucrau toată ziua, apoi se grăbeau către casă pentru studiile biblice

de seară. Dar o sală liberă ce era alături de centrul de sănătate a rezolvat problema. Misionarii au închiriat această sală și au folosit-o pentru adunările și studiile religioase de seara.

Acest aranjament i-a încântat pe Shukri și Nanajan. Ei participau cu multă credincioșie și, în secret, aduceau alți tineri arabi să audă despre noua lor religie. Inimile lor erau pline de pacea și iubirea Domnului Hristos. Ei L-au ales pe El ca Mântuitor al lor, știind destul de bine că, de îndată ce familiile aveau să descopere noua lor credință, ei aveau să fie ori dezmoșteniți și îndepărtați din cămin, ori omorâți. Era rușine pentru o familie mahomedană dacă un membru devenea creștin. Orice rudă considera ca o datorie să scape de un astfel de membru, indiferent cât de mult îl iubea familia.

Louis avea un grup de oameni gata de botez. Ce să facă? El nu era întărit ca pastor și nu putea să oficieze botezul. Acest lucru se întâmpla în anul 1901. În acel an, președintele Diviziunii Europene, Conradi, a făcut o vizită familiei Passebois. Când a văzut că Louis a dat dovadă că merită să devină pastor al Evangheliei Domnului Hristos, el i-a dat binecuvântarea. După hirotonire, Louis a adus sufletele prețioase pe care le învățase calea mântuirii la bătrânul râu Nil și acolo a oficiat botezul. Prima Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea a fost organizată în Cairo cu douăzeci de membri.

Curând, au primit botezul și cei doi tineri, Shukri și Nanajan, împreună cu alți trei prieteni arabi. Ei au fost primii mahomedani care au devenit adventiști de ziua a șaptea. Imediat familiile s-au întors împotriva lor cu mânie și persecuție violentă. Nu după mult timp, Shukri și Nanajan au fost găsiți morți. Ceilalți trei tineri au dispărut și niciodată nu au mai fost văzuți. Elizabeth și Louis au plâns cu tristețe în suflet, totuși știau că pe acești eroi ai lui Dumnezeu îi așteaptă viața veșnică și coroanele neprihănirii.

– Mi-e teamă că nu va fi nimeni în sala de adunare în seara asta, se îngrijora Louis. Cu siguranță că aceia cu care am avut studii biblice se vor teme și nu vor mai veni.

– Adeseori, persecuția întărește lucrarea lui Dumnezeu, îl încurajă Elizabeth în timp ce-și legăna fetița de curând născută.

– La revedere, draga tatei, spuse Louis și se aplecă să-i dea un ușor sărut pe obraz micuței Hermina. Ai grijă de copii! Diseară voi veni mai devreme.

– Sus, tata, ridică-mă în sus.

Oliver trăgea de pantalonii tatălui său.

– Sus cu tine, omulețul meu.

Oliver țipa de bucurie, în timp ce era aruncat către tavan.

– Încă o dată, apoi trebuie să plec. Ai observat Lizzie că Oliver a folosit acum numai cuvinte englezești? Poate că se va dezvăța să amestece araba, greaca și franceza cu engleza. Ne vedem peste câteva ore.

Louis ieși afară în aerul cald de seară și merse sprinten către sala de adunare. Nici nu-i trecea prin minte că în acel oraș câțiva oameni plănuiseră ca el să nu se mai întoarcă niciodată în căminul său.

Sosind la locul adunării, Louis îi salută pe cei douăzeci și cinci de tineri arabi care-l așteptau. El își exprimă surpriza față de curajul lor. Apoi a urmat un studiu biblic interesant. La terminarea programului, oamenii ieșeau pe rând, numai câte unul, pentru a evita să fie observați de trecătorii de pe stradă. Ultimul arab care urma să plece i se adresă încet:

– Pastore Passebois, părinții noștri discută despre tine plini de mânie. Fii foarte atent. Sunt tare îngrijorat pentru tine.

Louis, neîngăduind să fie cuprins de teamă, răspunse plin de încredere:

– Mulțumesc pentru aceste cuvinte. Dumnezeul meu îmi va purta de grijă. Eu fac lucrarea Sa.

Strângând Biblia și notițele pentru predică, Louis încuie ușa și ieși repede în stradă. „Cât de încântată va fi Elizabeth când va auzi că douăzeci și cinci de mahomedani au avut curajul să se prezinte în această seară” își spuse el în gând. Apoi din strada aceea se îndreptă către o stradă mai mică.

Dar, pe neașteptate, fără nici un zgomot, a fost înhățat de niște mâini aspre. Se luptă să se elibereze. I-a fost pus un căluș în gură. Apoi, vocea amenințătoare a unui om a răsunat lângă el și brațe ca niște bare de fier l-au ridicat și l-au cărat pe o distanță scurtă.

Aici, a fost așezat pe o cămilă și înconjurat de cinci arabi, fiecare călare pe câte o cămilă. Fără zgomot, cămilele s-au ridicat și au pornit înainte pe strada întunecoasă. Louis era răpit.

Nu putea face nimic. Cămilele cu călăreții lor se înghesuiau mai aproape în jurul lui. Era captivul lor.

Cine erau acești oameni? Ce intenții aveau cu el? Mintea lui Louis alerga de la o întrebare la alta. Străzile se îngustau, devenind doar niște dâre de noroi. Casele se depărtau din ce în ce mai mult. Curând, orașul rămăsese ca o sclipire de lumini în depărtare, în timp ce cămilele mergeau drept către deșert – imensul deșert Sahara.

În afara orașului, arabii au început să vorbească, sa râdă, să-și bată joc, să amenințe. Nu spuneau nimic despre planurile pe care le aveau cu el. Louis simțea un nod în gât și o apăsare în piept. Vântul deșertului șuiera încet și singuratic. „Parcă ar fi un coșmar", își spunea Louis, dar știa că era realitate. Această situație i-a luat toată tăria de a se ține pe cămilă, în timp ce aceasta îl arunca dintr-o parte în alta.

A trecut o oră. Noaptea întunecoasă făcea ca stelele să lumineze ca niște diamante. Cerul se arcuia deasupra capetelor lor, ajungând la orizontul deșertului întins.

Louis își astupa urechile la comentariile insultătoare al oamenilor care îl luase ostatic. El stătea de vorbă cu Dumnezeu și își revizuia viața din perioada de necredință a copilăriei, până la convertire. Se minuna de felul în care Domnul îl condusese și îl îndrumase în timpul celor douăzeci și șase de ani ai vieții sale. Se gândea la o mulțime de lucruri pe care încă dorea să le facă pentru Dumnezeu. Reconsacrându-se pentru un serviciu neegoist, el se ruga ca viața sa să fie cruțată. Îl imploră pe Dumnezeu ca, în iubirea Sa, să aibă grijă de Elizabeth, de Oliver și micuța Hermina.

Era trecut de miezul nopții. În liniște, cămilele făceau salturi sigure peste nisipul în care nu rămâneau urme. Ora unu. Ora trei. Curând aveau să apară zorile.

Deodată, cu o mișcare bruscă, oamenii au oprit cămilele vorbind repede între ei. Apoi, au intrat în panică. Tot atât de

repede cum s-au oprit, la fel au pornit galopând, dar în direcția opusă, lăsându-l pe Louis pe cămila lui, singur, abandonat în mijlocul deșertului. Era liber, liber!

„Îți mulțumesc, Doamne! Îți mulțumesc. Sunt liber și nevătămat. Tu ai făcut ca ei să-mi lase această cămilă! Acum, Dumnezeul meu scump, va trebui ca Tu să îndrumi cămila înapoi, către Cairo. Eu nu cunosc calea prin acest nisip, sub cerul nesfârșit".

Tânărul obosit s-a rezemat cu greutate pe cămilă și animalul a galopat mai departe. Nu Louis a condus animalul; el s-a încredințat lui Dumnezeu cu totul. Din nou Dumnezeu Și-a arătat grija Sa deosebită, pentru că la miezul zilei Louis a ajuns înapoi în Cairo.

Mai târziu Louis a aflat că răpitorilor săi li s-a părut că au văzut un regiment de soldați britanici, venind în grabă prin deșert pentru a-l salva pe tânărul misionar. Înspăimântați, într-o clipă au luat-o la fugă, lăsându-l în voia soartei în acel enorm deșert. Dar Dumnezeu nu l-a părăsit pe copilul Său credincios.

CAPITOLUL 7

– De unde? Da, de unde ai obținut această broșură? De douăzeci de ani tot caut această mică broșură cu titlul *Sfârșitul este aproape.* De unde a apărut?

Tânăra egipteancă rămase în picioare uimită, privind la soțul ei, care sărise de pe scaun și flutura în mână o mică broșură.

– Spune-mi cine ți-a dat-o? Cum se întâmplă să fie aici, pe masa noastră?

– Ești supărat? întrebă soția cu timiditate.

– Nu, de o mie de ori, nu! Sunt foarte încântat. Acum povestește-mi!

Soția se liniști.

– Tu știi că astăzi este ziua în care mă duc la poștă, în Luxor, să iau scrisorile. Am fost și mi s-a dat un pachet. Iată, ți-l arăt.

Plecă și se întoarse cu un pachet ce conținea multe alte broșuri tipărite. Pentru că nu știa să citească, stătea răbdătoare în timp ce soțul ei le răsfoia cu mâinile tremurânde.

– Ce este cu toate acestea? întrebă în cele din urmă, zâmbind, pentru că distinsul ei soț era așa de fericit.

– Știi că în tinerețe am fost curier pentru consulul american în Alexandria, începu Alai.

Soția lui știa că el învățase să citească, să scrie și să vorbească limba engleză când era copil. Era mândră de soțul ei că este atât de inteligent.

– Ei bine, continuă Alai, într-o zi, în timp ce aşteptam în biroul consulului, am văzut un exemplar din această broşură şi am început să o citesc, dar am fost întrerupt pentru a îndeplini un comision. Am aşezat broşura pe masă, dar, când m-am întors, nu am mai găsit-o. Mesajul cuprins în ea m-a impresionat şi niciodată nu l-am uitat. Am căutat alt exemplar. Acum, după douăzeci de ani, vin acasă şi o găsesc aşezată pe masa mea de studiu!

Lampa egipteanului a ars până târziu în acea noapte. El a petrecut fiecare minut liber citind mesajul Evangheliei cuprins în broşurile despre care ştia, din adresa expeditorului de pe pachet, că veneau de la Louis Passebois din Cairo.

În Cairo, săptămâna următoare Louis citea nerăbdător o scrisoare de la Alai, adresată lui Elizabeth: „Am citit fiecare cuvânt din broşurile pe care mi le-ai trimis. Nu te cunosc, nici nu ştiu de ce le-ai trimis la mine. Te rog, trimite-mi mai multe. Cu dragă inimă voi plăti deranjul şi cheltuielile".

– Minunat! exclamă Elizabeth. Câteva din seminţele pe care le-ai plantat încep să crească.

Louis şi Elizabeth au expediat prin poştă mai multe broşuri. Curând, ei au primit o invitaţie de la Alai să facă o vizită în oraşul lui.

Louis conducea o serie de adunări religioase în Cairo şi nu putea pleca, dar l-a invitat pe Alai să vină să stea în familia lui şi să studieze împreună. Alai a sosit fără multă întârziere şi, timp de o săptămână, Louis şi Elizabeth au studiat cu el Biblia şi profeţiile. Când s-a întors la Luxor, Alai avea valiza plină cu cărţi. La scurt timp după aceea, s-a decis să asculte de Dumnezeu.

Un timp, Alai a lucrat cu Louis şi a fost un ajutor extraordinar. Au făcut împreună o călătorie în partea de jos a Egiptului, mergând în satele îndepărtate şi vorbind cu oamenii de pretutindeni despre Dumnezeu. Când era necesar, Alai făcea oficiul de traducător. Aceste experienţe l-au ajutat să se întemeieze în adevărul prezent şi astfel a devenit un conducător al bisericii în propria sa ţară.

– Cum o fi ajuns acea broşură *Sfârşitul este aproape* în biroul consulului american cu atâta timp în urmă? îl întrebă Alai pe Louis.

Louis, de asemenea, s-a întrebat cu privire la acest lucru, așa că a făcut cercetări și a descoperit istoricul primelor broșuri trimise în Egipt.

În anul 1874, pastorul John N. Andrews, primul misionar adventist, a plecat în Eurpoa. Emoția era puternică în biserica din Battle Creek, Michigan. „Avem un misionar!" făceau cunoscut membrii bisericii. Apoi, au început să se gândească la întinderea imensă a pământului care trebuia să audă adevărul Evangheliei.

Unii dintre acești membri au format o Societate Misionară. „Intenția noastră este să cumpărăm broșuri ce conțin mesajul Evangheliei și să le trimitem pretutindeni", au declarat ei. Dar acest proiect avea să coste mult și ei erau săraci.

„Vom purta pălăriile vechi încă un an", au hotărât femeile.

„Pentru nimic în lume nu vom cumpăra alte haine, indiferent cât de uzate sunt cele pe care le avem", au făgăduit bărbații.

„Nu ne lăsați în urmă", au strigat copiii. „Vom renunța la desert pentru masă".

„Și noi ne vom uni cu copiii în sacrificiul lor", au fost de acord cei mai în vârstă.

Foarte curând, o mare încărcătură cu broșuri ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a traversat Oceanul Atlantic către consulul american din Alexandria, Egipt. Când Alai era curier în acest loc, el a citit o parte din broșură.

Săptămâni și luni au trecut după aceea pentru Louis și Elizabeth. Din când în când, Louis își rezerva timp pentru a scrie la Conferința Generală scurte dări de seamă, relatând ceea ce era adus la îndeplinire în Egipt. Uneori aceste rapoarte erau publicate în *Review and Herald*. „Avem nevoie de femei care să lucreze aici. Indiferent cât de des vizităm noi, bărbații, un cămin, putem vorbi numai cu bărbații. Niciodată nu ne este permis să vedem o femeie sau să vorbim cu ea".

În una din ultimele dări de seamă din Egipt, Louis a insistat pentru mai mulți lucrători. „Ah, unde sunt lucrătorii consacrați pentru Egipt?... Dacă uneori ne simțim obosiți, gândul la importanța lucrării noastre ne face să uităm zilele nespus de fierbinți. Suntem fericiți că facem parte din această glorioasă lucrare".

Pastorul Passebois era prea ocupat chiar ca să mai țină cont de dată. Căldura fierbinte a verii se năpusti pe neașteptate asupra lor și Louis se simțea slăbit și obosit. Numai spiritul său dornic de a sluji îl făcea să lucreze mai departe.

– Parcă ești prea slăbit, spuse într-o seară Elizabeth îngrijorată. Cred că mâine ar fi bine să stai acasă.

– E numai din cauza căldurii prea mari. Parcă mă sufocă. Mă voi simți mai bine după o noapte de odihnă.

Dar a fost foarte cald toată noaptea. Louis dorea mult să respire puțin aer rece, dar nu exista așa ceva.

În dimineața următoare, căldura înăbușitoare a continuat să apese asupra lor. Louis nu s-a putut odihni. După ce și-a aranjat câteva probleme, a pornit către Centrul de Sănătate, unde soția lui și domnișoara Schlegel trebuiau să servească masa de prânz. Ștergându-și transpirația de pe frunte, își trase pălăria mai jos spre a-și umbri fața și continuă drumul către partea mai aglomerată a orașului. Căldura îl înăbușea. Simțea că se clatină. Clădirile se legănau, zgomotele din jur ajungeau la el ca venind de departe. Pe neașteptate căzu pe stradă, inconștient. Repede s-a adunat o mulțime de oameni. Un egiptean înalt, ce trecea pe alături, îl recunoscu ca fiind omulețul iute de la Centrul de Sănătate.

Puțin mai târziu, ridicând ochii de la tejgheaua de servit a cantinei, Elizabeth a fost surprinsă să vadă doi bărbați purtându-l pe brațe pe soțul ei, care era în stare de inconștiență. Imediat Louis a fost așezat pe un pat și Elizabeth i-a aplicat comprese reci pe corpul fierbinte, în timp ce altcineva îi făcea vânt cu un evantai.

După ce își reveni din această stare, Louis se odihni câteva zile. Dar luna următoare, această experiență se mai repetă de câteva ori. Cădea inconștient și trebuia să fie luat acasă cu căruța.

– Insolație, declară doctorul. Duceți-l într-un loc cu climă rece pentru a se reface.

Alți misionari au sosit în Egipt și ei urmau să continue lucrarea începută de Louis.

– Veniți cu mine, spuse domnișoara Schlegel. Vă voi duce în țara mea, în frumoșii munți ai Elveției.

Și aceasta a fost soluția pe care au ales-o.

După o odihnă de câteva săptămâni, Elizabeth și Louis au pornit în călătorie prin Munții Alpi. Probabil că i-au lăsat pe Oliver și Hermina cu părinții domnișoarei Schlegel, din cauză că ei mergeau din sat în sat, bucurându-se de peisajul măreț, de grandoarea Alpilor acoperiți cu zăpadă, de verdele viu al pășunilor de munte, de pace și de liniște. Se odihneau alături de o cădere de apă ce cobora asurzitor de pe stâncile înalte, respirau adânc aerul curat și se minunau de măreția lui Dumnezeu. Noaptea dormeau la hotel pe străzile liniștite ale satelor bine îngrijite, iar dimineața porneau din nou la drum, prin munții cețoși. Pașii lui Louis începură din nou să fie sprinteni, iar curajul îi umplu inima.

Într-o zi, sosi o scrisoare din Cairo: „Avem disperată nevoie de voi".

– Nu mai am nici o scuză să mai stau aici. Aceasta a fost o pregustare a cerului, dar noi trebuie să lucrăm pentru Dumnezeu. Să pornim imediat, a fost răspunsul, caracteristic lui.

Înapoi în Egipt, tragedia l-a lovit în numai câteva săptămâni. Din nou a căzut inconștient pe o stradă a orașului, din cauza căldurii puternice a soarelui. Se afla într-o stare critică.

„Părăsește Egiptul și să nu mai vii înapoi niciodată", au ordonat doctorii. Louis era cu inima frântă. El începuse lucrarea în Egipt. Avea planuri mari pentru înaintarea ei. De ce nu a răspuns Dumnezeu la rugăciunea lui, dându-i sănătate?

– Dumnezeu a răspuns la rugăciunile noastre, îl mângâie Elizabeth. El a spus: „Nu, tu nu trebuie să stai aici. Noi trebuie să ne încredem în El".

Cu tristețe în suflet, în anul 1905, familia Passebois s-a îmbarcat pe vaporul de pasageri și a pornit către Statele Unite.

Părinții lui Elizabeth au deschis brațele și căminul lor la reîntoarcerea misionarilor. Era minunat să fie din nou împreună la ferma din New Hampshire. Bunica și bunicul Price au simțit o mare bucurie când i-au văzut pe nepoții lor, Oliver și Hermina. Ei însă nu au fost prea mult timp în centrul atenției, deoarece s-a mai născut o fetiță – Gladys, pretinzându-și locul în cercul familiei.

Au trecut cinci ani de când Louis și familia lui s-au întors din Egipt. Într-o zi, Elizabeth stătea pe veranda casei și privea lung peste colinele unduioase din New Hampshire. Avea inima plină de mulțumire.

„Ferma noastră, casa noastră", reflecta cu voce tare. Briza rece o înviora, iar cotcodăcitul celor două sute cincizeci de pui de găină, amestecat cu sunetul pianului la care exersa Hermina, o umplea cu satisfacție.

„Iată, vine Oliver de la cules cu încă două găleți cu fructe de pădure, ca să le conserv. Bun! Cămara va fi bine aprovizionată pentru iarnă. Mă uit la băiatul acesta, care este deja mai înalt decât tată-său. Doamne, Îți mulțumesc că ne-ai dăruit așa copii buni. Mulțumesc pentru însănătoșirea lui Louis. Paharul meu e plin de dă peste el."

– Vino, Gladys, vino și ajut-o pe mama să adune ouăle, strigă ea.

Fetița de patru ani sări din leagănul prins de un pom bătrân și veni alergând.

La masa de seară, copiii erau plini de haz. Dar Elizabeth observă că Louis abia atingea mâncarea. Părea obosit.

– De ce ești așa tăcut? îl întrebă ea.

– Mă gândesc la ceva.

– Se vede că te gândești.

– Nu, vorbesc serios.

– Scuză-mă, dragă, dar la ce te gândești? întrebă ea îngrijorată.

– Ei bine, mă gândesc… De fapt, astăzi am luat o decizie. Eu zic să vindem ferma și să mergem înapoi în lucrarea activă.

– Să vinzi casa? strigară copii în cor. Tată, să nu faci lucrul acesta. Aici este locul nostru!

– Mamă, nu-l lăsa pe tata să facă așa ceva, strigă Hermina alarmată.

Elizabeth se simțea prea năucită ca să poată vorbi, dar ochii ei îi avertizau pe copii să tacă. Apoi, grăbită, începu să strângă vasele. Trebuia să-și calmeze panica din suflet înainte de a spune ceva. Viața ei liniștită și plăcută era acum zguduită. Nici un sunet nu se

auzea cu excepția zăngănitului vaselor. Copiii erau tăcuți. Acum și-a dat seama de ce Louis a fost așa de neliniștit în ultima vreme.

– Mamă? rosti Louis ca o întrebare. Mamă, nu ești de acord cu mine?

Elizabeth se duse lângă scaunul lui. Punându-și mâinile pe umerii lui, vorbi liniștit.

– Dragul meu, eu sunt totdeauna de partea ta. Dar a fost ceva neașteptat, asta-i tot.

– Tu ești fata mea! repetă el, mângâindu-i ușor mâinile. Știu că niciodată nu m-ai supărat.

Copiii priveau întrebători.

– Ascultați-mă, copii, începu tatăl cu un zâmbet. Mama voastră înțelege. Acum doresc să înțelegeți și voi. Eu v-am povestit despre timpul când am fost lovit de trăsnet, când am avut febră tifoidă și am fost la un pas de moarte. V-am spus că I-am promis Domnului că, dacă mă va vindeca, Îi voi sluji tot restul vieții mele. Oliver, nu eram mai mare decât ești tu acum.

– Da, tată, dar Îi poți servi Domnului și aici, interveni Oliver. Tu ajuți la susținerea bisericii. Ai dat bani pentru adunările evanghelistice din Manchester. Tu chiar ai angajat oameni să lucreze la fermă, ca să poți fi liber să ajuți la adunările religioase ce au avut loc seara și uneori ai venit acasă pe jos, ca să scutești banii și să-i dai...

Tatăl ridică mâna:

– Stai, ușurel, fiule. Orice creștin ar face lucrul acesta pentru Dumnezeul lui și pentru biserică. Când ne-am căsătorit, mama ta și eu ne-am dedicat întreaga viață în lucrarea câștigării de suflete. Noi am reînnoit această consacrare atunci când am fost rugați să mergem ca misionari. Eu personal am repetat legământul acesta când am fost răpit în pustiul Sahara. Când am primit binecuvântarea de pastor al Evangheliei, am fost pus deoparte ca serv al lui Dumnezeu. De aceea nu mai am nici o scuză să stau la fermă. Mă simt bine cu sănătatea. Trebuie să mă întorc. Eu nu-L voi părăsi pe Dumnezeu.

– Unde vom merge? întrebă Elizabeth.

– Nu știu, dar undeva unde va fi o climă rece.

– Înseamnă că nu vom vinde ferma până când nu ești sigur de un loc undeva? întrebă în mod practic Oliver.

– Nu aceasta este calea de rezolvare, fiule. Eu trebuie să arăt credință. Mai întâi, pun ferma în vânzare, încrezător că Dumnezeu deschide un loc pentru mine. Dacă nu se vinde, atunci, El poate are alte planuri pentru noi chiar imediat.

– Eu sper că Domnul nu are nevoie de tine, rosti o voce impulsivă.

– Hermina! Ce cuvinte sunt acestea?

– Nu pot să fiu de acord, tată. Eu iubesc ferma aceasta.

În acea săptămână, ferma din Anherst a fost anunțată la ziar pentru vânzare. Mulți oameni au venit să o vadă. Într-o perioadă scurtă de timp, o familie s-a decis să o cumpere.

– Avem nevoie de câteva săptămâni să facem rost de o parte din bani, au spus cumpărătorii. Această fermă este chiar ceea ce căutam. Țineți-o pentru noi, vă rugăm.

– Va fi a voastră, îi asigură Louis.

Aproximativ la ora două în noaptea următoare, Elizabeth a fost trezită de un suspin adânc al soțului ei.

– Trezește-te, trezește-te! Ce-i cu tine? Trebuie că ai avut un vis urât.

„Ah, ah", mormăia Louis, încercând să se trezească. „Ah, ce vis!" Acum amândoi erau treji și Elizabeth era curioasă.

– Se făcea că toată casa noastră era în flăcări – adăpostul de lemne, magazia, totul. Pretutindeni era numai foc și nori negri uriași de fum se ridicau spre cer. Era așa de real! Dar știi ce am văzut? Deasupra fumului negru era scris, cu litere aurii strălucitoare: „Celui cu inima tare, Tu-i chezășluiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor" (Isaia 26,3.4). Acest vis părea realitate. Dacă nu m-aș teme că vecinii vor gândi de mine că sunt nebun, eu aș scoate toate lucrurile afară din casă și le-aș duce pe câmp.

– Ei, dragă, a fost numai un vis. Hai să mergem înapoi la culcare.

În timpul mesei de dimineață, Louis întrebă:

– Ați putea să mă ajutați astăzi? E așa de multă treabă de făcut afară înainte de a ne gândi să împachetăm lucrurile.

– Desigur. Vom amâna astăzi treburile din casă. Ce vrei să facem? întrebă Elizabeth în timp ce strângea masa.

– Dacă tu și fetele vă veți ocupa de lotul de căpșuni, eu îl voi ajuta pe Oliver la fân.

Răcoarea plăcută a dimineții făcea să fie o bucurie faptul de a fi afară, dar după-amiază vântul începu să sufle cu putere. Mama, Hermina și Gladys erau bine dispuse, în ciuda durerii de spate și a mâinilor murdare de la brazdele de căpșuni.

– Hermina, nu vrei să duci în casă aceste găleți cu căpșuni și apoi să te odihnești puțin? Ai lucrat destul de mult. Pune câteva lemne în sobă și eu voi veni imediat să pregătesc masa de seară.

Hermina primi cu bucurie această ofertă și porni pe poteca prăfuită. Dar deodată, văzu flăcări de foc izbucnind de pe acoperișul casei. Îngrozită lăsă jos fructele și începu să strige: „Foc, foc, foc! Arde casa!" Ea alerga, țipând cu putere. Vecinii au auzit și au ajuns la casă aproape o dată cu restul familiei.

Vântul puternic deja dusese flăcările la adăpostul de lemne, apoi la cotețul de păsări și la grajd. Totul se întâmplase pe neașteptate, fără nici o avertizare. Nimic nu putea opri furia focului, care arse totul, până la pământ. Toate bunurile și casa lor confortabilă au fost transformate în cenușă în mai puțin de o jumătate de oră de când Hermina văzuse flăcările. Toate clădirile erau distruse. Cei două sute cincizeci de pui de găină și chiar calul cumpărat de curând, pe care Oliver trebuia să călărească pentru prima dată în acea seară, nu mai erau.

Uluiți și tăcuți, membrii familiei s-au strâns împreună, plini de consternare. Lacrimile nu se puteau opri. Hainele vechi de lucru pe care le aveau pe ei erau singurele obiecte care le mai rămaseră.

Aducându-și aminte de vis, Louis văzu din nou strălucind pe norul de fum literele aurii ale făgăduinței lui Dumnezeu. El începu să le repete, iar restul familiei se uni cu el. „Celui cu inima tare, Tu-i chezășluiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.

Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor" Isaia 26,3.4.

Vecinii grijulii i-au luat pe sinistrați la casele lor, îndepărtându-i de scena tristă.

– Nu vom fi înfrânți, spuse Louis în timp ce curajul și hotărârea lui de mai înainte apărură din nou. Căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.

În dimineața următoare, familia Passebois se întoarse la locul unde fusese casa și începu să dea cenușa la o parte, încercând să găsească ceva ce ar mai fi putut fi recuperat. Desigur ar putea găsi banii care erau ascunși într-un borcan pe un raft în cămară. Unde erau bănuții pe care copiii îi puseseră deoparte într-un sertar? Nu găsiră nimic.

– Fiți calmi, dragilor, spuse Elizabeth pe un ton liniștit, nu trebuie să ne plângem. Să fim recunoscători pentru îmbrăcămintea de pe noi, pentru prietenii buni, pentru faptul că suntem în viață și pentru că avem un Dumnezeu care niciodată nu ne va părăsi.

În ziua următoare, mulțumindu-le vecinilor buni care îi ajutaseră, au mers să locuiască cu părinții lui Elizabeth. Aici s-au hotărât să trăiască așa ca și cum ar avea un cămin pe noul pământ – un cămin frumos, glorios și măreț, care niciodată nu va mai fi distrus.

CAPITOLUL 8

Câteodată, anumite evenimente se pot întâmpla cu repeziciune. Într-o săptămână, toate clădirile frumoase ale fermei fuseseră distruse; familia Passebois a petrecut câteva zile cu părinții lui Elizabeth; au luat parte la o întâlnire a frățietății adventiste din White River Junction. Aici, Louis acceptă chemarea de a fi evanghelist pentru Conferința New England Nord și familia obținu o locuință în Manchester. Prietenii și membrii bisericii au adus daruri de îmbrăcăminte, alimente și mobilă.

Viața niciodată nu avea să mai fie aceeași pentru familia Passebois. Tânărul Louis, acum evanghelist, trebuia să se mute des din oraș în oraș. El se avântă în această lucrare cu mult curaj. Descoperirea căilor prin care putea aduce în inimile oamenilor iubirea lui Dumnezeu îi producea multă bucurie.

Louis vizită partea orașului Manchester unde se vorbea limba franceză, mergând din casă în casă, făcându-și cunoștințe și dăruind exemplare din revista *Semnele Timpului* în limba franceză. Cei mai mulți oameni spuneau bun-venit omului activ și mic de statură, dar energic, și apreciau purtarea lui de grijă pentru sufletele lor. Într-o zi, se petrecu un lucru ciudat. O femeie îi porunci să iasă afară din curtea ei.

– Niciodată să nu mai apari la ușa mea, că voi rupe coada acestei mături pe spinarea ta, strigă ea fluturând mătura cu care mătura treptele din fața casei, ce coduceau la intrarea principală.

– Scuză-mă că te-am deranjat, spuse evanghelistul Louis, grăbindu-se să coboare și să meargă la casa următoare.

După o lună, vizită din nou aceleași case, aducând alte reviste *Semnele Timpului*. În timp ce suna la ușa unei case, auzi o voce:

– Poftim înăuntru!

Louis urca scările în timp ce împăturea revista pentru a o înmâna stăpânei casei. Pe neașteptate, o voce stridentă i se adresă:

– Te-nvăț eu minte acum.

Ridicând privirea, Louis văzu o femeie voinică năpustindu-se asupra lui și fluturând o coadă de mătură. Dându-și seama de pericol, el se răsuci în jur, dar nu putu să scape.

„Poc, poc!" răsunau loviturile pe spinarea lui. Nu îndrăznea să se întoarcă de teama de a nu fi lovit peste față.

„Poc, trosc!" Mătura s-a rupt. Coada ei zbură peste capul lui Louis.

– Să nu te mai prind pe aici! striga femeia cu voce tare.

– Nu te voi mai deranja niciodată, promise Louis în timp ce privea cu multă atenție la numărul casei, înainte de a porni la drum șchiopătând.

La următoarea casă, micul predicator găsi un irlandez bătrân, bolnav și singur. Mai multe săptămâni la rând, Louis îl vizită pe acest domn bătrân, aducându-i hrană, mângâiere și iubirea lui Dumnezeu. Într-o zi, bătrânul trecu la odihnă. Nimeni nu părea a se îngriji de problema aceasta. Totuși, trebuia înmormântat. Nu avea nici prieteni, nici rude, așa că Louis a stat de vorbă cu preotul din acel district, dar nimic nu putea fi făcut fără bani.

Nefiind intimidat de probleme, pastorul Passebois ceru imediat de la vecinii irlandezului donații, necesare serviciului funerar. Își aduse aminte de casa cu „coada măturii" și se grăbi să treacă pe alături, dar doamna aceea alerga pe scări, încercând să-l ajungă din urmă.

– Așteaptă puțin, pastore, așteaptă, striga ea. Uite aici un dolar. Tu faci o lucrare bună. Pentru a dovedi că nu ești supărat pe mine, adu-mi te rog o revistă când mai vii pe aici.

Acestea au fost cuvinte de bun-venit pentru Louis. După serviciul de înmormântare, s-a întors la casa ei, a urcat scările, a bătut la ușă și a fost invitat înăuntru. A fost uimit că doamna nu văzuse niciodată o Biblie. Ce ocazie! Nici n-a trecut anul și această femeie a fost botezată, devenind o credincioasă adventistă de ziua a șaptea.

Într-o seară, Louis mergea grăbit către sala unde conducea o serie de adunări evanghelistice. Un bărbat tânăr, căruia el îi predase studii biblice, îl salută la ușa de la intrare. Amândoi și-au strâns mâinile. Tânărul a observat că predicatorul era răcit, iar vocea sa era răgușită.

– Ia această bomboană contra tusei, îți va ușura starea neplăcută.

– O, mulțumesc. E chiar ceea ce am nevoie.

Louis a luat bomboana și a pus-o în gură. S-au despărțit și Louis a mers în spatele platformei să se roage câteva minute, în vederea pregătirii pentru predica ce urma să o desfășoare. Dar pe neașteptate a fost cuprins de o stare de rău și de amețeală. Apoi, s-a prăbușit pe dușumea. Pastorii asistenți s-au adunat în jur și au rugat pe Domnul să-i dea tăria necesară pentru a prezenta acea lectură importantă.

– Continuați să vă rugați pentru mine, ceru Louis, în timp ce ei îl ridicau pe picioare. Mă simt ceva mai bine.

Frații s-au rugat și Domnul i-a dat tărie să poată sta la amvon și să predice.

Pentru completarea ultimelor cuvinte, a fost ajutat de frații de pe platformă, apoi s-a prăbușit. Doctorii au venit în grabă. La examinare, au descoperit că fusese otrăvit. El intră in stare de inconștiență, iar corpul începu să capete o culoare violetă. Doctorii erau neputincioși.

– Faceți-i ungerea și invocați făgăduințele lui Dumnezeu pentru el, ceru Elizabeth.

Lucrul acesta a fost făcut și răspunsul a fost „da". În mod treptat, Louis își recăpătă puterea și corpul lui se eliberă de efectele otrăvii.

„Omul care ți-a dat acea bomboană otrăvită trebuie să fie adus în fața Justiției", declară poliția. Ei au cercetat orașul și împrejurimile, dar omul dispăruse.

Mulți ani mai târziu, când a fost invitat să predice la o altă biserică, Louis a primit o bucată de hârtie pe care era scrisă o adresă. „Persoana de la această adresă este doritoare să te întâlnească", i se spuse.

„Un alt suflet pentru Dumnezeu”, gândea Louis în timp ce suna la acea adresă. Imaginați-vă surpriza lui, când omul care-i dăduse medicamentul otrăvit a deschis ușa și l-a invitat înăuntru. Louis se înfioră. Nu cumva acest om încă plănuiește să-i facă rău?

Cel care îl invitase vorbi primul.

– Te rog să mă ierți!

Vocea îi era întreruptă și lacrimi se prelingeau pe obrajii lui.

– Cu dragă inimă ești iertat frate, răspunse pastorul punându-și mâna pe umărul omului ce plângea.

– Fă cu mine ce dorești. Cheamă poliția, dacă crezi că este bine așa. De mulți ani am încercat să te găsesc și să mărturisesc această teribilă greșeală. Dumnezeu te-a adus în acest oraș.

Apoi, el povesti cum a găsit un exemplar din cartea *Marea luptă*. Citirea acestei cărți l-a determinat să ia hotărârea de a se pregăti să stea în fața Marelui Judecător al Universului.

Într-un timp destul de scurt, Louis a avut marea bucurie să-l boteze pe acest om, care încercase să-i ia viața. Soția și fiica lui i s-au alăturat, intrând în Biserica Adventistă.

Într-o seară, la încheierea unei întâlniri evanghelistice, predicatorul Passebois i-a invitat pe toți aceia care nu se predaseră Domnului, dar doreau să ia poziție de partea lui Dumnezeu, să vină în față. Cîțiva, plini de curaj, au păşit în față.

Louis a putut să vadă că un domn, cu care mai înainte studiase Cuvântul lui Dumnezeu, avea o luptă interioară. Liniștit, pastorul merse în direcția lui și insistă pe lângă el.

– Nu în seara asta, a fost răspunsul. Voi face lucrul acesta, dar nu acum. Poate săptămâna viitoare.

– Dragă frate, șopti Louis, acum este ziua mântuirii. Săptămâna viitoare poate fi prea târziu.

– Plănuiesc să iau poziție de partea lui Dumnezeu, dar nu în seara asta.

În dimineața următoare, fiind chemat la telefon, Louis auzi vocea plină de groază a soției acelui om, rugându-se de el:

– Vino repede! Soțul meu a căzut de pe scară. Este în spital, pe moarte. Te rog, du-te repede acolo.

Louis plecă din casă, așa cum era îmbrăcat, și alergă pe stradă gâfâind, împiedicându-se și întrecându-se cu moartea.

Ajungând la spital, doctorul îi spuse că omul a murit. „Cât de nesigură este viața! Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!" Cu o tristețe copleșitoare, Louis repeta aceste cuvinte în timp ce privea la trupul nemișcat al omului care respinsese invitația Duhului Sfânt. Soția îndurerată găsi mângâiere predându-și viața pe altarul Domnului și împărtășind credința ei cu alții.

În timpul unei alte campanii evanghelistice, în prezentarea mesajului privind Ziua a Șaptea ca Sabat al Domnului, Louis Passebois a spus: „Dacă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu și darurile Lui, atunci trebuie să ascultăm de El".

După adunare, o familie mai în vârstă, care luase parte la toate întâlnirile religioase, a stat de vorbă cu pastorul. Ei au fost interesați în mesajul prezentat, dar acum în vocile lor exista enervare. „Noi niciodată nu am păzit Sabatul evreiesc și, cu toate acestea, totdeauna ne-am bucurat de binecuvântări bogate de la Dumnezeu. El ascultă rugăciunile noastre. Deci nu este necesar să păzim Ziua a Șaptea".

În seara următoare, această familie nu a mai luat parte la adunarea religioasă. Louis a simțit o adâncă îngrijorare pentru ei. În ziua următoare, ca răspuns la o chemare telefonică, el plecă în grabă spre casa acestor oameni. Soția era în pat, cu o gleznă ruptă. Soțul ei era în spital. Căzuse în timp ce punea șindrilă pe un acoperiș și își rupsese clavicula și trei coaste.

– Aceasta este o solie din partea Lui Dumnezeu! spuse doamna. Știu că așa este, pastore Passebois. Ieri, eu și soțul meu am spus: „Niciodată nu ne vom mai duce la acele întâlniri religioase". Dumnezeu ne-a arătat greșeala. Eu voi păzi Sabatul de acum înainte. Te rog, roagă-te pentru noi!

Louis l-a vizitat pe soțul ei la spital și el a spus aproape exact ceea ce spusese și soția. Deși erau separați și amândoi bolnavi la pat, ei au început să țină Sabatul.

Louis a ajuns la convingerea că a fi pastor evanghelist era ca și cum ai privi printr-un caleidoscop. Tablourile se schimbă continuu. Într-o zi, acest tablou deveni întunecat și sumbru, pentru că de dimineață Louis a plecat din Burlington, cu trenul, către un

oraș vecin, pentru a conduce serviciul de înmormântare a unei tinere femei. El a rostit cuvinte de consolare pentru părinții îndurerați și i-a îndreptat spre Isus, Marele Mângâietor.

Deodată, caleidoscopul se schimbă. Toate tablourile erau roșii. Pericol! Louis trebuia să parcurgă 12 km, până la stație pentru a lua trenul de ora 4 și a se întoarce în orașul lui. Nici un moment nu putea fi pierdut. Prietenul care îl conducea cu căruța se grăbea pe drumul plin de noroi.

„Trebuie neapărat să prind trenul acesta". Louis era cu sufletul la gură ca și cum el alerga, nu calul. „Întâlnirea evanghelistică începe la șapte și jumătate. Trebuie să fiu acolo". Timpul ploios, care ținea de câteva săptămâni, transformase drumurile prăfuite într-un noroi gros. Calul făcea tot posibilul să meargă repede, dar limbile de pe ceasul mare de buzunar al lui Louis alergau mai repede. „Cinci minute până la ora patru și mai mult de un kilometru și jumătate de mers!" spunea Louis gâfâind.

– Ascultă! strigă vizitiul. Eu aud șuieratul trenului.

El folosea biciul și calul alerga cu toată puterea.

– Ce mă fac dacă pierd trenul? spunea Louis. Nu există altul până mâine dimineață. Nimeni nu va fi prezent ca să-mi ia locul și să țină predica. De ce mă reține diavolul acum?

Calul părea că era la întrecere cu trenul, care chiar acum trecea pe lângă ei. Conductorul privea de pe fereastra cabinei lui, făcea semne cu mâna și râdea de căruța ce alerga înainte stropind noroi în toate părțile. Noroiul sărea pe fața lui Louis și pe costumul cu care era îmbrăcat – singurul pe care-l avea pentru seara aceea. Trenul a înaintat mai departe și a dispărut. Câteva minute mai târziu, căruța ajunse la stație, iar Louis sări jos în grabă, afundându-se în noroiul care-i trecea de glezne. Scuturându-se de noroi el alergă, traversând stația către peron și, culmea bucuriei, conductorul a ținuse trenul pe loc pentru a-l aștepta. Mecanicul făcu semn cu mâna și Louis plin de recunoștință urcă scările către platformă. Apoi se opri, uitându-se pe lângă el.

– Ei bine, râdea conductorul, niciodată nu am văzut pe cineva într-o astfel de grabă și așa plin de noroi. Ai noroi pe față, pe păr,

pe urechi, pe nas, pe toată îmbrăcămintea. Dar ce e pe pantofi?

Până la timpul când Louis a ajuns la Burlington, noroiul de pe costumul lui negru s-a uscat, iar cel de pe păr a prins coajă. El aproape alerga pe străzi către casă, cu ochii în jos, ca nu cumva să-l recunoască cineva.

– Nu așa de repede, pastore Passebois.

Aproape să se ciocnească cu președintele Conferinței.

– Ai căzut negreșit în noroi!

– Scuză-mă.

Louis s-a fâstâcit și a mers înainte, spunând peste umăr:

– Trebuie să fiu la program în mai puțin de o oră.

– Vreau s-o văd și pe asta!

Președintele se opri amuzat să privească la micul și înflăcăratul predicator ce se grăbea de-a lungul străzii.

Din momentul când Louis deschise ușa din față a casei, toți au intrat în acțiune. Oliver înteți focul de la bucătărie, pentru a încălzi puternic. Gladys puse fierul de călcat pe plită. Hermina trase înăuntru albia mare, galvanizată, și o umplu cu apă pentru baie, iar mama luă costumul plin de noroi, îl perie și-l curăță cu buretele.

– Oliver, tu ai grijă de pantofii lui tata, porunci ea.

Exact la ora șapte și jumătate, pastorul Passebois, îngrijit și curat, cu părul încă ud și strălucitor, mergea liniștit către platformă, pregătit să prezinte solia.

– Vorbitorul pare tare plăcut în seara asta, lustruit și sclipitor, șopti doamna de pe rândul din față, către soțul ei.

– Niciodată nu am cunoscut pe cineva ca el.

Președintele Conferinței scoase un oftat de ușurare: „Știu acum pe cine să trimit să viziteze bisericile din jur în timpul următoarei săptămâni de rugăciune."

În perioada săptămânii de rugăciune de toamnă, Louis merse la diferite biserici din Conferința New England. Vineri seara și în Sabat dimineața le vorbi membrilor din Center Barnstead. La ora două, era programat să vorbească în biserica din Rochester, dar se punea problema transportului pentru cei aproape douăzeci de kilometri. Astfel că pastorul a rugat-o pe profesoara școlii bi-

sericii, domnișoara Kern, să ia calul și căruța lui și să-l conducă pe Louis acolo.

Calul era bătrân și drumul de țară plin de noroi. Nu-i plăcea să tragă căruța prin noroiul adânc, să simtă plămădeala moale sub picioare și nici să se stropească. El merse constant înainte pe o distanță de 15 km, dar apoi încetini și merse ca un melc. Nici atingerea biciului și nici rugămintea nu aveau să-i schimbe atitudinea ori să-l facă să grăbească pasul molatic.

Minutele treceau repede.

– Dacă aș putea coborî fără să alunec în noroi, aș merge mai repede decât calul, suspina Louis. Deja am întârziat 30 de minute.

– Încă patru kilometri și gata, îl încuraja domnișoara Kern.

Dar bătrânul cal refuză să mai facă un alt pas. Noroiul era până la butucul roților.

– Într-adevăr, nu-l învinuiesc, își ascunse Louis nerăbdarea. Dar ce să facem?

Ca răspuns, domnișoara Kern luă biciul și dădu o plesnitură. Nimic nu se mișcă. Din nou a plesnit. Bătrânul cal se așează jos în mijlocul acelui noroi și rupse osia de la căruță.

– Acum, trebuie să cobor în această mocirlă și să merg pe jos.

Louis era tot numai inimă. În spatele căruței, găsi o pereche de pantaloni lungi pentru muncă și niște cizme. „Mă voi îmbrăca cu acestea”. Era bucuros. Întrucât acestea erau făcute pe măsura unui om voinic, Louis aproape dispăru în acest echipament. „Cel puțin sunt protejat”, râdea el, în timp ce cobora în mocirlă.

– Pot să vă fiu de folos?

Un trecător opri calul lui și-l ajută pe cel de jos să se ridice pe picioare. Apoi îl ajută pe Louis să prindă cu o sfoară osia ruptă.

– Te rog, mergi mai departe cu acest domn, ceru domnișoara Kern, îmi va lua mult timp pentru a repara căruța.

– Dacă nu te văd în biserică, voi trimite pe cineva în ajutor, promise Louis, în timp ce porni la drum cu acel bărbat amabil.

Credincioșii din biserică au cântat până li s-a uscat gâtul. Dar s-au umplut de bucurie când l-a văzut pe micul predicator că vine grăbit pe culoar, deschide Biblia la Psalmul 33,17 și citește:

– „Calul nu poate da chezășia biruinței și toată vlaga lui nu dă izbăvirea”.

Apoi, întinzând brațele și privind la noroiul de pe el, zise:

– Noroi, noroi, noroi! Cât de alunecos ești și cât de mulți trebuie să se oprească din călătoria lor și să țină seama nu numai de caracterul tău alunecos, ci și de perseverența ta! Prieteni, feriți-vă de noroiul de pe drum, în general, dar în mod special, feriți-vă de noroiul păcatului din inimă.

În biserică, pe rândul din spate, se afla domnul amabil care oprise în noroiul adânc să-i ajute pe cei ce erau în necaz. Aceasta a fost prima lui ocazie de a intra într-o biserică adventistă. El privea la noroiul de pe el și se gândea la noroiul păcatului din viața lui. Uimit, asculta la minunata solie a iertării pe care o oferă Dumnezeu, Cel care poate să ne spele ca să fim curați și fără pată. Aceasta căutase el. Câteva luni mai târziu, a fost botezat împreună cu soția lui.

– Tată, trebuie să cumperi un automobil. Gândește-te la timpul pe care o să-l economisești. Poți să ajungi repede peste tot și să faci o lucrare mai bună și mai mare pentru Domnul Isus.

Oliver urmărea fața tatălui, dar nu a existat nici un răspuns. „Nu cred că m-a auzit”, gândea Oliver. „Chiar nu vrea să înceteze să fie de modă veche? Alți predicatori își cumpără mașini. Voi încerca o altă latură.”

– Ascultă, tată, pot să conduc eu. Am aproape cinsprezece ani.

Louis îl privi pe fiul său drept în ochi.

– Lotul de cartofi trebuie săpat chiar azi. Dă zor, fiule.

„O, nu chiar așa de repede!” Cu capul în jos, Oliver trecu prin bucătărie, luă sapa de pe perete, din șopron, și dispăru în grădină.

– Elizabeth, eu o să merg în oraș pentru câteva ore.

Închizând ușa din față, Louis porni la drum cu pași mari.

După-amiază, pastorul Passebois ajunse pufăind în fața curții cu o mașină de mâna a doua – prima pe care a condus-o vreodată, prima pe care a avut-o vreodată. Claxonă prelung și tare de dragul familiei. Au venit toți în grabă din casă, din grădină, din spatele curții. Oliver se opri din săpat, fiind uimit să-l vadă pe tatăl său stând la volan.

Louis făcea semn cu mâna plin de mărinimie. „A noastră!" Ei o atingeau uşor cu mâna, pipăiau roţile, spiţele volanului, partea de sus decapotabilă, geamurile. Au încercat claxonul şi scaunele şi s-au aşezat la volan.

– Louis, spuse mama, e prea mult!

– Nicidecum, Lizzie. Pot merge peste tot mai repede şi pot să împlinesc pentru Domnul mai mult decât dacă aş merge pe jos sau cu calul şi căruţa.

Îi făcu cu ochiul pe ascuns lui Oliver.

– Hai să facem o plimbare.

Râzând şi discutând, s-au urcat în maşină.

– Când ai învăţat să conduci? întrebă fiul, încă uimit.

– Astăzi. Dă la manivelă Oliver. Întoarce manivela în jos apoi dă-te înapoi ca, dacă porneşte motorul, aceasta să nu se învârtească înapoi şi să-ţi rupă încheietura mâinii.

După câteva încercări, motorul a pornit. Pasagerii discutau între ei. Vântul le biciuia feţele şi le ducea cuvintele departe. Elizabeth stătea ţeapănă pe scaunul din faţă, privind la Louis cu atenţie.

– Nu treci peste limita de viteză dragă? întrebă ea. Mergem aşa de repede şi mi-e frică.

– Stai liniştită, Elizabeth. Limita de viteză este 45 km/h şi eu merg numai cu 35 km/h.

În timpul cât au locuit în Sterling Junction, Massachusetts, în fiecare an, plantau cel puţin un sfert de pogon de cartofi. Era bogăţie de napi, morcovi, fasole şi legume verzi în timpul verii şi pentru lunile de iarnă. În acest an, până la jumătatea lui iunie, grădina era sădită şi Louis a plivit-o numai o dată. Apoi, toate planurile lor pentru vară au luat o altă întorsătură.

– Pastore Passebois, primeşti să lucrezi în timpul verii în Canada, printre vorbitorii de limbă franceză?

– Dacă acesta este locul unde Dumnezeu doreşte, desigur.

– Va trebui să uităm grădina, să încuiem casa şi să plecăm imediat, îşi luă prin surprindere Louis familia, ceva mai târziu.

– Acum nu eşti bucuros că ai maşină? spuse Oliver. Vom merge cu ea, nu-i aşa?

– Vom merge toți și luăm numai ce putem îndesa în mașină și deasupra ei.

Trei luni mai târziu familia Passebois se întoarse la căminul ei. Grădina era o masă de buruieni – buruieni așa de înalte, încât Louis când mergea printre ele nu mai putea fi văzut!

Oliver trebuia să plece imediat la colegiu și erau atâtea de făcut, încât Louis angajă un vecin să vină și să cosească buruienile.

– Și așa grădina voastră nu ar fi rodit deloc" îi spuse el lui Louis. A plouat continuu aproape toată vara. Nu există cartofi pe piață. Eu am scos câteva coșuri de cartofi cât nucile.

– Desigur, va fi dificil să trecem prin iarnă fără aprovizionare cu legume, remarcă Elizabeth câteva zile mai târziu. Louis, de ce nu vrei să vezi dacă sunt ceva cartofi sau morcovi? Nu mă frământ cât de mici sunt, cel puțin vor da un gust plăcut la supa de fasole.

– Nu vezi că nu a crescut nimic? Dar voi încerca pentru tine.

O jumătate de oră mai târziu, Louis striga:

– Lizzie, vreau cartofi copți pentru masa de seară!

Ochii lui albaștri străluceau de fericire în timp ce urmărea privirea plină de surpriză a soției, când el așeză o mulțime de cartofi mari pe masă.

– Adu-ți aminte când noi obișnuiam să spunem: „Domnul a lucrat din nou". Ei bine, El încă face lucruri mari pentru noi. Gândește-te că aceasta este o cale prin care El ne mulțumește, pentru că am lăsat totul în această vară și ne-am dăruit pe deplin în câștigarea de suflete. Am să merg să găsesc un cal și un plug, să sap grădina.

Din acel sfert de pogon de pământ, ei au scos 33 de coșuri de cartofi. Restul pământului a produs 13 coșuri de napi și 4 coșuri de morcovi.

Vecinii erau uimiți.

– Cum poate să se întâmple un astfel de lucru? Noi am cultivat grădinile, am stropit și am plivit și nu am strâns mai nimic.

– Domnul cel bun a făcut ca zarzavaturile să crească și El le-a îngrijit în locul nostru. Noi am fost departe în lucrarea Lui. A Lui să fie slava! mărturisea Louis.

CAPITOLUL 9

Într-o dimineață de vară, din 1916, familia Passebois își luă rămas-bun de la prieteni, părăsind frumoasele state din New England, și porni către Quebec, Canada. Louis a răspuns chemării de a lucra acolo, printre vorbitorii de limbă franceză.

Mașina mică și veche era încărcată cu Louis, Elizabeth, cei trei adolescenți nerăbdători și tot bagajul care putea fi înghesuit înăuntru și deasupra.

Drumul conducea direct spre nord, dar șoferul nu era sigur că acesta putea fi numit drum.

– Din nou ne-am înțepenit în noroi. Coborâți copii, tăiați niște ramuri de pomi și umpleți gropile acestea.

Altă situație:

– Oliver, vrei să mergi la ferma aceea și să vezi dacă nu au un cal, care să ne poată scoate din mlaștina aceasta?

Și după aceea o altă situație:

– Dragilor, voi stați aici și eu voi sări gardul să-l rog pe acel fermier să ne împrumute boul lui, ca să ne scoată din această mocirlă.

Și niciodată nu au uitat acea seară, când osia mașinii s-a îndoit și ei au trebuit să plătească o sumă bunicică pentru a-și petrece noaptea îngrămădindu-se într-un mic dormitor plin de paraziți. După continue plesnituri, scărpinături și eforturi de a vâna insectele, familia întâmpină cu bucurie primele raze ale dimineții.

Cei șase sute de kilometri de noroi s-au terminat atunci când, traversând frumosul râu St. Lawrence, au intrat în atrăgătorul oraș francez, Quebec.

Vechi de aproape trei sute de ani, acesta era un amestec de stil vechi și nou – străzi înguste, dangăt de clopote, turnuri înalte de biserică și statui ale sfinților catolici.

Curând pastorul M.N. Campbell îi vizită pe noii lucrători și îi spuse lui Louis:

– Pastore, ești într-un câmp dificil, dar să nu te descurajezi, chiar dacă nu vei vedea rodul muncii tale în acești doi ani.

– Nu voi fi descurajat, răspunse Louis, ci voi invoca făgăduințele lui Dumnezeu și voi vedea suflete care iau poziție de partea Sa.

S-a decis ca Louis să înceapă lucrarea cu o campanie evanghelistică ținută într-un cort. El a închiriat o bucată de pământ pentru șase săptămâni, apoi a mers să stea de vorbă cu șeful poliției și să ceară protecție.

– O, nu, spuse șeful poliției. Nimeni nu a ținut niciodată o adunare protestantă într-un cort. Nu vei fi în siguranță. Noi nici nu vom încerca să te protejăm. Nu ne asumăm răspunderea pentru nimic ce ți se poate întâmpla.

– Bine, gândi Louis, voi cere părerea primarului orașului.

Dar primarul era de aceeași părere cu poliția.

„Doamne, Tu ești Protectorul nostru. Nu avem pe altcineva. Noi suntem servii Tăi. Ne încredințăm în brațele Tale”, se rugă Louis după ce îi strânse pe toți lucrătorii lui. Cortul a fost ridicat și adunările religioase au început.

Într-o după-amiază, patru bărbați cu privire aspră l-au înconjurat pe pastorul Passebois în timp ce se apropia de oficiul poștal:

– Demontează cortul acela! Dacă nu, îi vom da foc. Și dacă mai predici încă o dată, te vom lua și te vom arunca în prăpastia din afara orașului.

În acea seară, în timpul intonării imnului religios, acești patru oameni, împreună cu alții aproape o sută cincizeci, au intrat în cort, doi câte doi și s-au așezat. Louis urmărea încordat și prevăzător orice mișcare. În timp ce păși către amvon și începu să predice,

acești oameni s-au ridicat și au început să cânte cu voce tare. Nu era muzică, ci numai voci stridente, nearmonizate. Un grup de oameni de afară au început să arunce cu pietre în cort. O piatră mare a căzut pe cort, chiar deasupra capului vorbitorului, dar nu a trecut prin pânza cortului.

Audiența se înspăimântă și era imposibil ca cineva să-l mai poată auzi pe Louis. El înălță repede o rugăciune fierbinte, cerând înțelepciune și răspunsul veni imediat. Pășind la o parte, Louis ajunse la steagul britanic canadian, care era așezat pe o parte a platformei. El se înfășură în acest steag, apoi luă un steag mic american din buzunar, îl flutură în aer și strigă:

– Orice piatră aruncată, nu este aruncată în mine, ci în aceste steaguri. Orice remarcă arogantă și lipsită de respect este o insultă față de aceste două steaguri. În numele guvernului canadian și guvernului Statelor Unite, pretind liniște!

Toți ochii urmăreau atenți orice mișcare pe care o făcea. Aceia care strigau și loveau cu picioarele au tăcut, să poată auzi ce spunea micul predicator. Genunchii lui Louis tremurau, dar ochii lui aruncau scântei. În mai puțin de un minut, gălăgia și dezordinea s-au oprit, iar pastorul Passebois își termină lectura fără nici o întrerupere.

La încheierea programului, oamenii furioși s-au strâns la un loc și au discutat o vreme, după aceea un reprezentat al lor s-a îndreptat către proprietarul cortului și a spus:

– Noi am venit aici să dăm foc acestui cort și să vă izgonim, pe tine și familia ta, din oraș. Dar după ce am auzit ce s-a spus, am decis să-l lăsăm în pace pe omul acela mic și înflăcărat.

Cortul a rămas în picioare pentru perioada de șase săptămâni și 21 de persoane au fost botezate.

Pe lângă lucrarea de evanghelist, Louis a fost rugat să primească funcția de editor la revista de limbă franceză *Semnele Timpului*. Puțin timp mai târziu, Conferința Generală i-a repartizat de asemenea responsabilitatea cu lucrarea în limba franceză pentru America de Nord. Louis acționa mai repede decât oricând. Această ultimă funcție l-a ajutat să călătorească foarte mult.

Louis Passebois era interesat să-i ajute pe tineri să frecventeze Colegiul Misionar Oshawa, pentru că acesta avea un departament pentru studenții care vorbeau limba franceză.

Un tânăr, numit Eldon, a citit un număr din revista *Semnele Timpului* de limbă franceză și s-a convins de păcatele lui. El s-a hotărât să-și schimbe modul de viață. Cu bucurie în suflet citea revista care-i era trimisă. Și-a cumpărat o Biblie pe care, de asemenea, a citit-o. Iubirea lui Dumnezeu cuprinsese așa de mult inima lui, încât s-a hotărât să asculte de El. Absolut singur, necunoscând nici un alt adventist, el începu să păzească Sabatul.

Domnul veghea asupra lui. Mâna divină îl îndreptă către o fermă a unei familii adventiste de ziua a șaptea. Acolo el învăță mai mult despre adevăr. Curând a fost botezat și acum căuta metode de a le spune și altora vestea cea bună, care îi adusese bucurie.

Lui Louis i se povesti despre acest tânăr plăcut. El i-a scris lui Eldon și l-a sfătuit să urmeze cursul de pregătire pentru pastorație în departamentul de limbă franceză la colegiul nostru canadian.

Peste trei ani, Eldon a absolvit școala și a venit să-l ajute pe Louis Passebois. Au închiriat o sală, dar apoi a început necazul.

Eldon prezenta un studiu biblic. În acest timp, un străin l-a întrerupt și l-a informat că în seara următoare urma să se țină o adunare în sala primăriei și era așteptat acolo. Eldon a luat legătura cu președintele Conferinței și cu Louis și cei trei pastori au mers împreună. Nu s-au așteptat să găsească o mulțime de aproape două sute de oameni care-i așteptau. Primarul orașului a vorbit cu răutate.

– Trebuie să părăsiți acest oraș. Nu mai predicați aici. Ieșiți afară!

– Nu încerca să ne intimidezi, veni răspunsul. Noi am plătit chiria sălii pentru șase săptămâni. Intenționăm să predicăm aici toată această perioadă de timp.

Au urmat confuzie, strigăte și amenințări.

– Te vom omorî.

– Soția ta va dispărea.

– Când o să-ți dăm foc la casă, o să-ți pară rău că nu ai plecat.

Strigătele au continuat și, pe neașteptate, s-au stins luminile. Sala era în întuneric beznă. Oamenii iritați și supărați își făceau drum spre ieșire, împingându-se unul pe altul. Pastorii noștri au dispărut liniștiți în noapte.

Duminică dimineața, secretarul primăriei i-a spus lui Eldon:

– Ați face mai bine să nu mai țineți nici o adunare religioasă aici. Au fost făcute amenințări împotriva voastră. Știu de niște oameni care plănuiesc să vă împuște.

Eldon păși înainte și spuse cu încredere:

– Dacă este voia Domnului ca noi să fim împușcați, aceasta va fi spre slava Sa; dacă nu, El va purta de grijă ca să nu ni se facă nici un rău.

În acea seară, adunările evanghelistice s-au deschis. Sala era plină până la refuz; unii erau curioși, unii veniseră să facă tulburare, iar alții doreau să cunoască mai mult despre Dumnezeu. Cântecele evangheliei erau noi și cu totul deosebite pentru ascultători. Interesul ascuns creștea în timp ce Louis începu să vorbească.

Pe neașteptate, o piatră mare ajunse în sală, sărind și rostogolindu-se. O gloată de câteva sute de oameni se îngrămădi la ușa sălii. Ei rosteau amenințări cu voce tare și strigau pentru a-i înspăimânta pe ascultători. Audiența era intimidată și neliniștită. Dar Pastorul Passebois spuse pe un ton calm:

– Stați liniștiți, nu dați atenție vrăjmașului. Încredeți-vă în Domnul. El poate să ne ocrotească.

Câțiva oameni din sală s-au ridicat brusc și au mers către ușă, amenințând că se vor lupta cu acei oameni răi dacă nu pleacă. După ce s-au întors la locurile lor, unii dintre acei tulburători ai liniștii au început să arunce în Louis cu roșii, cu ouă și pietre.

Amintirile din timpul copilăriei i-au inundat mintea.

– Și eu am făcut la fel în Franța, când eram tânăr, le spuse el ascultătorilor. Am aruncat cu roșii și ouă în evanghelistul Bourdeau din Nîmes. Luptam împotriva Duhului Sfânt, care vorbea inimii mele. Da, eu am ajutat la distrugerea adunărilor lui, dar Dumnezeul cel mare a intervenit.

În timp ce roșiile pocneau ici și colo și ouăle se spărgeau, acei oameni care spuseseră că se vor lupta cu mulțimea, au sărit în picioare, hotărâți să-și îndeplinească amenințarea. Să citim propriile cuvinte ale lui Eldon când povestește despre această experiență:

„Când și-a dat seama că unii oameni erau hotărâți să ne apere, mulțimea înfuriată s-a retras pe tăcute, iar noi ne-am continuat mai departe adunările fără nici un pericol. Câteva zile mai târziu, dintr-un loc de pândă, cineva a tras cu pistolul de două ori în pastorul Passebois, dar nu l-a nimerit. De asemenea, a fost o încercare de a-i lovi mașina cu un camion încărcat cu cherestea, în timp ce mergea pe șosea. Dar Bunul Dumnezeu l-a salvat de orice rău. El a scăpat, trecând peste un șanț nu prea adânc, ocolind prin câmp, venind înapoi către drum și mergând mai departe. La acea dată, pastorul Passebois a trebuit să plece pentru o întâlnire în Washington D.C., iar eu am fost lăsat să continuu singur adunările. Ca rezultat al eforturilor noastre, patrusprezece suflete au fost botezate și s-au unit cu biserica.

De multe ori, în îndeplinirea lucrării, am fost amenințat cu rănirea corporală, dar Domnul totdeauna m-a ocrotit și m-a izbăvit, fapt pentru care eu laud Numele Său cel sfânt”.

Într-o dimineață, în timp ce Louis, gata de plecare, își săruta soția în pragul ușii locuinței lor din Quebec, Elizabeth îl tachină:

– Privește la servieta ta. Este așa de umflată de parcă ai avea o bombă în ea! Unde mergi tu în lume cu asta?

– Ai ghicit, Elizabeth. Mă duc să fac puțin bombardament. Această servietă conține mai mult de o sută de pliante, douăzeci și cinci de reviste și o duzină de *Calea către Hristos*. Voi veni înapoi după ce voi întâlni mai mulți oameni și le voi vinde sau le voi dărui câte una din aceste bombe ce zguduie sufletul. Ne vedem mai târziu.

Grăbindu-se pe trotuar, Louis a schimbat cu vecinii săi cuvinte de salut în franceză. Prietenia lor a fost sinceră atâta timp cât nu le-a vorbit de religie. În acea zi, el s-a decis să lucreze departe de oraș, așa că a luat trenul și curând a ajuns la Sainte Anne de Beaupré. Pelerinii aglomerau străzile în drumul lor către capela

Catolică din Sainte Anne. Louis privea la sutele de oameni ce urcau treptele pe genunchi și se închinau la picioarele statuii. Două sute cincizeci de mii de oameni veniseră în acea vară la acest loc sfânt. Degetul mare de la piciorul uneia dintre statui, era aproape tocit, datorită milioanelor de sărutări.

Louis înmâna acestor închinători pliante și reviste – fiecăruia cu o rugăciune tăcută, ca să poată afla de iubirea lui Dumnezeu. El a vândut aproape toate cărțile în timp ce colinda de-a lungul străzilor.

Pe neașteptate, apăru în fața lui un polițist, însoțit de doi preoți.

– Ești arestat! spuse ofițerul în timp ce îi punea pastorului cătușe de oțel la mâini. Vino cu mine!

Louis îl urmă plin de uimire. Simți un nod mare în stomac. Cei adunați în jur își băteau joc și făceau haz pe seama lui; unii chiar aruncau cu pietre în timp ce Louis era împins către închisoare. El se simți mai bine în liniștea și protecția celulei închisorii, chiar dacă mâinile îi rămăseseră în cătușe.

A trecut o oră, apoi două s-au scurs încet. Ce a făcut? De ce a fost tratat astfel? Unde erau servieta și Biblia lui? Oare polițistul l-a uitat? Nu-i spusese lui Elizabeth unde avea să petreacă acea zi. Va mai fi găsit vreodată? Atunci Louis își aduse aminte de Pavel și Sila și imediat se plecă pe genunchi, rostind o rugăciune de mulțumire pentru că a fost socotit vrednic să fie în închisoare pentru Domnul său. Sufletul lui a fost cuprins de bucurie și începu să cânte imnuri sfinte.

– Ai înnebunit? întrebă gardianul în timp ce privea cu atenție în celulă.

– Nu, eu nu cred! răspunse Louis.

– Ei bine, până acum niciodată n-am auzit pe cineva să cânte în închisoare. Ce te face să fii așa fericit?

Louis începu să-i spună temnicerului despre minunatul său Mântuitor. Acesta îl întrebă cum poate fi salvat din viața de păcat.

Patru ore au trecut înainte ca ușa să se deschidă, iar Louis să fie scos din celulă și dus în fața unui judecător.

– Ești învinuit că ai vândut și împărțit gratuit literatură dăunătoare. Nu știi că, înainte de a face acest lucru, trebuie să obții permisiune de la preoți?

– Domnule judecător, eu am permisiunea de la Marele Preot și, de asemenea, am autorizația Provinciei Quebec și aceasta este tot ce se cere.

– Dă-mi să văd un exemplar din tipăriturile tale, porunci judecătorul.

– Servieta și tot ce am avut mi-au fost luate.

– Cine ți-a luat lucrurile? se încruntă Judecătorul.

– Poliția.

– Aduceți la mine lucrurile pe care le-ați luat de la acest deținut, porunci judecătorul.

El deschise servieta, alese o carte și aruncă o privire prin ea.

– Pare fi o carte bună, spuse el, stăruind asupra unei poze cu Domnul Isus.

– Cartea în întregime este de la diavolul, au spus preoții în mod categoric. Orice exemplar trebuie să fie ars și banii dați înapoi cumpărătorilor.

Curtea de judecată era aglomerată cu oameni curioși și cu aceia care cumpăraseră cartea *Calea către Hristos*. Louis stătea în picioare în fața lor.

– Dacă veți aduce cărțile, vă voi da banii înapoi, spuse el.

Nimeni nu s-a mișcat. Surprins de acest lucru, judecătorul a spus:

– Aduceți literatura pe biroul meu și veți primi banii înapoi.

Pe tăcute, cărțile și revistele au dispărut prin buzunare, pe sub mâneci, pe sub haine. Oamenii priveau cu fețe sobre.

– Uite care e problema, spuse judecătorul. Domnule Passebois, dacă te las liber, promiți că vei pleca din acest oraș și nu te vei mai întoarce niciodată?

– Voi fi fericit să fiu liber, spuse Louis, și voi pleca imediat, dar nu pot promite că nu mă voi întoarce, pentru că eu primesc ordine de la Marele Preot și trebuie să ascult de El.

– Cine este acest Mare Preot? întrebă judecătorul.

– Domnul Isus Hristos, Mântuitorul meu și Mântuitorul dumneavoastră.

Louis vorbea cu mândrie.

– Ești liber. Luați-i cătușele de la mâini și lăsați-l în pace, au fost cuvintele judecătorului.

Era destul de întuneric, când Louis și-a salutat soția, la sosirea acasă.

– Niciodată nu vei ghici ce s-a întâmplat cu mine astăzi.

– Nu, sunt sigură că nu ghicesc. Viața mea alături de tine niciodată nu este monotonă. Vino și stai la masă și spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Doi ani mai târziu, Louis a avut bucuria de a-l boteza pe acel gardian. Și, mulți ani mai târziu, a avut minunata ocazie de a întâlni un credincios adventist de ziua a șaptea, dintre aceia care au fost prezenți în sala de judecată în acea zi. „Eu am ținut cartea *Calea către Hristos* ascunsă sub haină. Eram așa de curios să știu ce conținea, încât am mers repede acasă, m-am încuiat în camera mea și am citit. Acest prețios mesaj m-a adus la piciorul crucii și mi-a arătat calea spre mântuire.”

Prima experiență a lui Louis în închisoare a cântărit greu.

CAPITOLUL 10

În liniștea nopții a răsunat o voce: „Louis, Louis!” Predicatorul se trezi din somnul lui. „Louis!” insistă vocea a treia oară. Louis se trezi aproape sufocat de fum. „Elizabeth”, gâfâia el, „foc, foc!” În câteva secunde copiii au fost treziți, înfășurați în pături și zoriți să iasă afară, în frigul iernii.

– Stați acolo, strigă Elizabeth. Eu îl voi ajuta pe tata să descopere unde este focul.

– Este aici jos, sub scară, către pivniță. Adu apă! striga Louis.

Flăcările mici și fumul au fost înăbușite imediat și mica familie a putut merge din nou la culcare. Dar, la scurt timp, Oliver striga cu putere:

– Tată, tată! Foc în cealaltă cameră!

Limbi de foc săreau în sus din spatele pianului. Iar a fost turnată apă peste flăcări până când au rămas numai băltoace de apă și fum.

– Cineva a încercat să ne dea foc, să ne omoare, spuse Louis aruncând o privire rapidă de jur împrejur. Două focuri în locuri diferite, asta e o treabă josnică.

– Uite aici sub canapea un bidon de gaz gol.

Oliver se ridică de jos cu dovada intenției mârșave.

– Servieta ta este îmbibată de gaz și toate cărțile de pe rafturi sunt ude. Ce nenorocire! strigă Elizabeth.

– Este adevărat că este necaz, dar să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru vocea care m-a trezit. Suntem nevătămați. Să-L lăudăm pentru bunătatea Sa de negrăit, arătată față de noi.

Louis nu a fost surprins că cineva a încercat să-i distrugă, pe el și familia sa, deoarece a primit multe scrisori cu amenințări că va avea de suferit și casa îi va fi arsă dacă nu va părăsi orașul și nu va înceta cu predicarea. Dar, cu credința neclintită că împlinea voia lui Dumnezeu, Louis își continuă neobosit lucrarea de salvare a sufletelor.

Patru săptămâni mai târziu, în martie, într-o dimineață de Sabat, întorcându-se de la biserică, familia Passebois găsi un mare spațiu gol sub cer, acolo unde fusese casa lor. Rămăsese numai o grămadă de cenușă ce mocnea ascuns. Satana a avut succes lucrând prin ajutoarele lui să aducă necaz și suferință neclintitului predicator și familiei lui. Dar din nou Louis era convins că nici unul dintre vrăjmașii lui Dumnezeu nu-l vor face pe el să plece din oraș. În schimb, și-a dublat eforturile de a predica Evanghelia Domnului Isus în vechiul oraș Quebec.

Într-o zi de iarnă, Louis rămase uimit când îl auzi pe doctorul care-l examina, spunând:

– Pastore Passebois, ai tuberculoză. Plămânii tăi sângerează foarte mult. Cu regret îți spun acest lucru, dar mai ai de trăit numai câteva săptămâni.

– Dar, domnule doctor, eu nu pot să mor acum. Nu trebuie să mor. Există o mulțime de suflete pe care trebuie să le aduc la Domnul Hristos. Ce pot face să mă vindec?

Medicul privi cu compătimire în ochii lui rugători.

– Starea în care te găsești este rezultatul unei munci peste măsură și expunerii la frig, când ai mers cu sania, iar temperatura era cu mult sub zero grade. Apoi te grăbeai în sălile supraîncălzite pentru a prezenta lecturile. Lucrarea ta pentru Domnul este terminată. Acum trebuie să te gândești la tine însuți. Eu voi face aranjamentele necesare ca să te internezi imediat în spital. Timpul tău pe acest pământ este scurt.

Cu umerii plecați și târându-și picioarele, Louis părăsi cabinetul doctorului. „Numai câteva săptămâni de trăit”, repeta el. „Scump Isus, Tu încă mai ai nevoie de mine, nu-i așa? Eu Te iubesc cu tot sufletul meu! Te rog, vindecă-mă. Mai acordă-mi privilegiul de a le spune altora despre iubirea Ta minunată!”

Câțiva prezbiteri au venit, s-au rugat pentru el, cum spune în în Iacov capitolul 5, și l-au uns cu untdelemn.

– Duceți-mă undeva la munte, într-un loc liniștit, nu la spital, ceru el.

Astfel, Elizabeth l-a dus pe soțul ei în fermecătorii și frumoșii munți Laurentian pentru a se bucura de mediul minunat de acolo, în timpul săptămânilor care îi mai rămăseseră de trăit. Acolo, el a simțit gloria prezenței lui Dumnezeu în splendoarea zorilor, scânteind din cauza zăpezii, sau în murmurul picăturilor de ploaie. Curând a venit vara și a inundat munții cu căldura ei plăcută. Prospețimea plutea peste tot în aer.

„Iubirea lui Dumnezeu în inima mea e peste măsură de mare; nu pot să o păstrez numai pentru mine”, spunea el. Apoi, se ruga pentru vindecare. În fiecare zi, căpăta noi puteri și minunea aceasta îl umplea cu un entuziasm nestăvilit.

După douăsprezece luni petrecute în munți, se întoarse în oraș și intră liniștit în cabinetul medicului. Acesta privi lung și peste măsură de surprins.

– Ce s-a întâmplat? Nu poate fi adevărat! Niciodată nu am crezut că te voi mai vedea.

Se ridică oarecum înmărmurit și se apropie de omul despre care credea că e mort de aproape un an.

– Tu ești Louis Passebois, pastorul adventist de ziua a șaptea, nu-i așa?

– Da! Lăudat să fie Dumnezeu care face lucruri minunate pentru servii Săi! Domnule doctor, examinează-mă. Sunt vindecat!

Au fost făcute analize, radiografii și au fost chemați încă alți trei medici ca să examineze rezultatele.

– Plămâni tăi sunt în perfectă stare de funcționare, au declarat ei. Binecuvântat să fie Domnul, care te-a vindecat.

Odată, când se întorcea spre casă de la o adunare în corturi, care se ținuse în Massachusetts, Louis stătea pe peronul stației de cale ferată din Nashua, așteptând expresul Boston – Montreal. Huruitul lui putea fi auzit de la distanță și șuieratul strident străpungea aerul. Louis și-a ridicat ochii numai ca să vadă că trenul venea direct spre el. Deraiase. Cu o săritură, Louis părăsi locul unde era, traversând drumul mai departe, în timp ce locomotiva se ciocni de peron și, croindu-și drum peste el, omorî doi oameni și răni mulți alții. O scândură desprinsă de undeva l-a lovit pe Louis la umăr, dar nu l-a rănit. Din nou L-a lăudat pe Domnul pentru această ocrotire minunată.

– Atâta timp cât Domnul are nevoie de mine, îi spuse el lui Elizabeth, eu sunt la adăpost de atacurile lui Satana.

Era luna octombrie și era timpul pentru Comitetul de toamnă al Conferinței Generale. Louis trebuia să fie prezent.

„În trei săptămâni voi fi înapoi", au fost cuvintele spuse soției sale la plecare. Dar vrăjmașul lui, Satana, avea alte planuri.

Fiind nevoit să aștepte în Toronto mai multe ore pentru a schimba alt tren, Louis își petrecu timpul într-o zonă comercială, strângând bani pentru o lucrare de binefacere – Ingathering. Rezultatele au fost excelente și timpul a trecut repede. Dar, după ce intrase într-o spălătorie, solicitând fonduri pentru lucrarea de binefacere, și-a adus aminte și a spus că trebuie să se grăbească să prindă trenul. Din întâmplare, un domn auzi remarca făcută și se opri să-l ia în mașina lui până la stație, deoarece mergea în aceeași direcție. Plin de recunoștință, Louis acceptă invitația.

– Ia loc în față, cu mine, spuse străinul deschizând ușa.

Amândoi discutau cu veselie în limba franceză, când deodată, fără nici o avertizare, o altă mașină s-a ciocnit cu ei. Lovitura l-a scos pe Louis prin parbriz. Corpul lui zbură peste capota mașinii și se lovi de trotuar. Rămase pe loc, plin de sânge și inconștient.

Cei doi șoferi erau furioși la culme. Se certau și se înjurau unul pe celălalt, uitând de sărmanul predicator ce avea nevoie de ajutor. Văzând ce se întâmplase, un negustor chemă salvarea și poliția. Salvarea l-a dus pe Louis la spital și poliția i-a dus pe cei doi oameni la închisoare.

Autoritățile spitalului au găsit actul lui de identitate „Louis F. Passebois, pastor adventist de ziua a șaptea". Repede au luat legătura cu sediul bisericii. Din fericire, președintele Uniunii, pastorul M. Campbell, era în Toronto la acea dată.

– Nu economisiți nimic. Faceți tot ce este necesar pentru a-i salva viața, a solicitat el.

Pastorul Campbell i-a telefonat lui Elizabeth, care era la aproape o mie de kilometri depărtare. „Există slabă speranță pentru restabilirea lui", a fost mesajul plin de tristețe. Elizabeth, Oliver și cele două fete au plecat imediat la Toronto, cu rugăciunea în suflet ca să-l mai poată prinde pe Louis în viață.

Louis Passebois a rămas inconștient. Avea o fractură de craniu foarte serioasă. După două zile și jumătate, deschise ochii și îl văzu pe Oliver alături de patul lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Ai avut un accident, tată, spuse Oliver.

– Eu am avut un accident? Unde sunt acum?

– În Spitalul General Toronto, răspunse Oliver, dar tatăl lui intră din nou în starea de inconștiență.

S-a cerut părerea la patru medici.

– Există puțină speranță pentru soțul tău, i-au comunicat ei lui Elizabeth. Și chiar dacă va trăi, nu se știe dacă va mai avea mintea sănătoasă.

S-a efectuat operația și s-a îndepărtat o bucată din osul craniului, de deasupra unui ochi. Zilele treceau. Restabilirea zăbovea. Timp de trei săptămâni medicii l-au cercetat, punându-i multe întrebări pentru a stabili ce leziuni au fost produse pe creierul lui. În acest timp, vindecarea s-a instalat gradat și memoria a revenit la normal. Din acest serios accident, nu a rămas câtuși de puțin deprimat sau vătămat.

După trei luni, a fost externat din spital și i s-a permis să se întoarcă acasă. Dar au mai trecut câteva luni până să-și poată întoarce capul fără durere.

Dumnezeu a ascultat rugăciunile fraților întruniți în Comitetul de toamnă și de asemenea ale multor studenți de la Colegiul Misionar Oshawa, care au făcut rugăciuni speciale pentru prietenul lor iubit, Louis Passebois. Ei s-au îngrijit de camera lui, aducând flori, și i-au arătat multă iubire. Mulți dintre ei, numai datorită lui au putut să frecventeze colegiul.

Louis a adus unsprezece tineri din Michigan la Colegiul Oshawa. El era răspunzător de finanțele lor, deoarece unii dintre ei nu aveau nici douăzeci și cinci de dolari cu care să-si înceapă studiile. El a strâns mii de dolari pentru a-i ține pe cei douăzeci și doi de studenți în secția de limbă franceză a colegiului. Câțiva ani mai târziu, Louis a fost plin de mulțumire când aproape toți au intrat în lucrarea Evangheliei pentru poporul de limbă franceză din Canada. Nu e de mirare că diavolul dorea să scape de Louis Passebois.

Într-o dimineață, pastorul Passebois trebuia să plece din Montreal pentru a participa la o importantă întâlnire a Comitetului Conferinței în Oshawa. El plecă devreme de acasă cu tramvaiul, economisind astfel cheltuiala pe un taxi până la stația de tren, dar tramvaiul era foarte aglomerat și oprea la fiecare colț de stradă pentru a lăsa și a lua pasageri. Circulația era intensă. Timpul trecea și Louis a început să fie nerăbdător. Nu trebuia să piardă trenul!

La următoarea stație, coborî din tramvai și chemă un taxi.

– Domnule șofer, grăbește-te! Trebuie să prind trenul de ora zece, spuse el.

Ascultător, șoferul se grăbi așa de tare, încât se ciocni cu o altă mașină. Multe minute au trecut până la prezentarea permiselor de conducere și venirea poliției, ca din nou să poată porni spre stația de tren.

Bang! Pșș! Roata din față a prins un cui și a trebuit schimbată. Louis urcă în grabă într-un alt taxi ce trecea pe alături și ajunse la stație tocmai când trenul pleca din gară. Emoționat și necăjit, el se interesă când va pleca următorul tren pentru Oshawa.

– Un tren pleacă la Oshawa la ora douăsprezece, de la cealaltă stație, i se răspunse.

Hotărât să nu cheltuiască banii pentru mașină sau pentru un bilet de taxi, își luă geamantanul și porni pe jos către stația cealaltă.

Sosit aici, el se așeză să citească ceva, când un domn se apropie de el.

– Ești pastor, nu-i așa?

Louis ridică ochii. Își dădu seama că omul era în mare necaz.

– Așa este, răspunse el. Vino și ia loc. Avem destul timp să stăm de vorbă. Trenul meu va pleca peste o jumătate de oră.

Cu minunata lui abilitate dăruită de Dumnezeu de a inspira încredere, au trecut numai câteva momente până când străinul, domnul Sousa, să găsească mângâiere și călăuzire.

– Cu mai puțin de trei luni în urmă, fiul meu de patru ani a fost lovit de o mașină și omorât pe loc. Câteva săptămâni în urmă scumpa noastră fiică de zece ani a murit de gripă. Acest lucru a fost mai mult decât am putut îndura eu si soția mea. Singurii noștri copii au dispărut. De ce? Am suferit amândoi până acum trei zile când, pe neașteptate, soția mea a murit tot de gripă.

Mâinile domnului Sousa se frământau cuprinse de convulsii și lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Louis Passebois a făcut tot posibilul să-i aducă acestui om mângâiere și curaj.

– M-am plimbat multe ore în această stație de tren, luptându-mă cu mine însumi și neștiind ce să fac. Când te-am văzut pe tine, pastore, am decis să te las să iei tu o hotărâre pentru mine. Prietenii mei doresc să stau aici și să beau împreună cu ei ca să uit de necaz. Părinții vor să mă duc la ei, în Toronto. Ce să fac?

– Mergi la părinții tăi, răspunse Louis prompt. Putem lua același tren. Părinții îți vor fi de mai mare mângâiere decât prietenii betivi.

În grabă, domnul Sousa își cumpără bilet și amândoi s-au urcat în tren. Louis a împărțit compartimentul de dormit cu omul frământat. Ei s-au trezit devreme, deoarece Louis trebuia să coboare la Oshawa. S-au despărțit cu o puternică strângere de mână și domnul Sousa i-a dat o carte de vizită.

– Aici este adresa părinților mei din Toronto. Sper că data viitoare, când vei fi în oraș, te vei opri să-mi faci o vizită.

Mai târziu, când era în Toronto, Louis l-a chemat la telefon pe domnul Sousa. Atunci a aflat de intenția teribilă care fusese în inima acelui om. El a spus:

– Domnule Passebois, mi-ai salvat viața. Eram gata să mă sinucid.

– Lasă-te sub supravegherea lui Dumnezeu, îl rugă Louis. Iubirea Sa față de tine este veșnică.

– Am nevoie de Dumnezeu, dar nu știu cum să-L găsesc. Roagă-te pentru mine.

Louis a îngenuncheat și alături de el a îngenuncheat și prietenul lui, care s-a predat lui Dumnezeu chiar atunci și a devenit un bun creștin. Mai târziu a fost botezat.

Louis medita: „Un tramvai ce mergea încet, un taxi ciocnit cu altul, o roată spartă de un cui și un tren pierdut. Îngerul meu trebuie că a avut ceva de lucru în acea dimineață cu toate aranjamentele necesare ca să-l pot întâlni pe domnul Sousa și să-l ajut să-L găsească pe Dumnezeu".

Louis Passebois a câștigat multe suflete pentru Domnul Hristos în timp ce călătorea din loc în loc. Odată, în timp ce mergea cu trenul de la Montreal la Quebec, a văzut un om care a intrat șchiopătând și s-a așezat chiar în fața lui, pe partea cealaltă a culoarului. Fascinat, Louis privea cum omul și-a plecat capul și spunea rugăciuni pe care le număra. „Acesta este un suflet onest care are nevoie de mântuire", își spuse Louis. El păși către locul liber de lângă străin și se așeză.

– Mă numesc Louis Passebois. Te-am văzut rugându-te. Presupun că ești creștin.

Exprimarea lui plăcută a adus răspuns imediat.

– O, da, sunt creștin. Jean La Farge este numele meu. Dar dacă aș putea să știu că păcatele mele sunt iertate, aș fi un creștin mulțumit. Lacrimile i-au umplut ochii.

– De treizeci și cinci de ani mă supun canoanelor, dar conștiința încă îmi spune că sunt un păcătos neiertat. Doresc să fiu liber de greșelile din trecut.

Și-a scos pantofii, arătându-i lui Louis bucăți de sticlă pe care mergea continuu, în speranța disperată că Dumnezeu avea să vadă suferința lui, să știe că el a făcut ceva pentru păcatele sale și să-l primească.

Aceasta a fost o mare ocazie pentru pastor de a-l îndruma pe domnul La Farge către Isus, care iartă fără plată toate călcările noastre de lege. El luă Biblia și îi arătă textul din 1 Ioan 1,9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire".

– Isus a suferit pentru păcatele noastre, explică Louis, și, dacă prin credință Îl rugăm să ne ierte, El ne va ierta. Noi mărturisim, El ne iartă.

– Numai dacă aș putea să știu că este adevărat.

O licărire de speranță apăru în ochii domnului La Farge. Louis luă din geamantan *Calea către Hristos*, i-o dărui domnului La Farge, îl rugă să o citească și să se roage lui Dumnezeu Tatăl în numele Domnului Isus, Mântuitorul său. Își luă rămas bun în timp, chiar când ajunsese la destinație.

Omul cu sufletul mâhnit a citit, a studiat și a crezut în minunata cale prin care putea găsi iertarea și pacea în Domnul Hristos. Adânc mișcat în suflet, el luă legătura cu pastorul Passebois, care totdeauna își scria numele și adresa pe fiecare exemplar al cărții *Calea către Hristos* pe care o dădea gratuit. Domnul La Farge a fost foarte crunt persecutat pentru noua lui credință, totuși el a cerut studii biblice și botezul.

În ziua programată pentru botez, o mulțime de prieteni și rude furioase s-au adunat la biserică. Ei l-au înhățat pe domnul Farge și l-au bătut crunt.

– Afară și cu predicatorul, strigă un om, în timp ce înainta spre Louis încercând să-i înfigă un cuțit lung în inimă.

Lama cuțitului i-a străpuns jacheta de blană, a pătruns prin haină și vestă și prin portmoneul pus în buzunarul vestei pentru a nu fi furat. Acest portmoneu a fost salvator. Cuțitul s-a oprit în el. Dumnezeu a făcut să se oprească în felul acesta și a ocrotit viața servului Său, care era pe deplin predat în slujba Sa.

Aceşti oameni răi i-au bătut şi i-au lovit cu picioarele pe amândoi. Au aruncat cu pietre în ei şi i-au înjurat. Mai târziu Louis a spus despre acest lucru: „Am fost bătuţi rău, dar vânătăile s-au vindecat şi ne-am bucurat că Bunul Dumnezeu ne-a cruţat viaţa."

Domnul La Farge purtase povara păcatului treizeci şi cinci de ani. Acum, emoţionat de cunoaşterea faptului că păcatele sale au fost într-adevăr iertate, el răspândea şi la alţii vestea bună a Evangheliei. Într-un timp destul de scurt a convertit nouă suflete, care, de asemenea, au cunoscut bucuria iertării şi puterea mântuirii.

Louis şi Elizabeth au ajuns la o vârstă înaintată. Amândoi aveau sănătatea şubredă, aşa că Louis predă unor bărbaţi mai tineri greaua responsabilitate a conducerii pe care el o purtase mult timp şi cu multă credincioşie. Apoi, la sfatul medicilor şi al Comitetului Conferinţei Generale, ei s-au mutat din clima aspră a nordului, către California.

Astfel au mers departe către sud, la cincisprezece kilometri de graniţa cu Mexic, aproape de Spitalul Valea Paradisului, în San Diego. Astfel, că eu, autoarea acestei relatări, am ajuns să îi cunosc şi să îi iubesc pe Elizabeth şi pe Louis Passebois, ca vecini, locuind numai trei case mai departe. Elizabeth, slăbită şi debilă, şi-a pierdut repede puterea. Eu am fost una dintre acelea care au îngrijit-o în timpul bolii ei finale, în spital. Cuvintele de îmbărbătare rostite de ea atât de liniştit, purtarea ei amabilă şi iubitoare sunt printre cele mai frumoase amintiri păstrate în memoria mea.

Louis a regretat-o mult pe iubita lui Elizabeth, care a stat alături de el mai mult de patruzeci de ani. Indiferent cât de riscante şi dificile au fost sarcinile lui, ea niciodată nu a uitat să-l îmbărbăteze cu curajul şi iubirea ei. Zilele erau triste fără căldura şi vioiciunea prezenţei soţiei sale, dar el a găsit pace în asigurarea întâlnirii în glorioasa zi a învierii.

Activitatea a ajutat la vindecarea durerii din inima lui Louis. El şi-a continuat lucrarea cu entuziasm. Pot să-l văd şi acum în

gând, pe acest uriaș al lui Dumnezeu, mic de statură, în timp ce trecea pe lângă casa mea cu pași repezi și viguroși.

– Oprește-te un moment, pastore Passebois, îl strigam. Poftim înăuntru să servești un pahar cu suc rece de portocale.

– Mulțumesc, era răspunsul lui, dar este cineva în spital și trebuie să-l văd imediat.

Sau:

– Sunt în drum către Tijuana să împart literatură. Mulțumesc, dar să nu pierd autobuzul.

Îmi aduc aminte de timpul când îl rugam să vorbească la adunarea misionarilor noștri voluntari, vineri seara.

– Cu dragă inimă, răspundea cu vioiciunea lui de neegalat. Dar mai întâi permite-mi să-mi verific caietul cu programări. Bine, începu el încet. Vineri seara viitoare, vorbesc la adunarea misionarilor voluntari din Lemon Grave. După aceea am programări în Los Angeles. Apoi, am promis fraților noștri mexicani că voi ține adunări zece zile în Tijuana.

Întorcea repede paginile caietului, clătinând din cap și scoțând ușoare sunete „nu – nu". În cele din urmă zâmbi:

– Am o vineri seară liberă peste nouă săptămâni.

– Biruință! am strigat eu. Scrie în acel loc liber „Misionari Voluntari, Valea Paradisului", înainte ca să fie scris altceva.

Subiectele lui de conversație erau la fel de interesante cum a fost și viața lui. Oricând și oriunde vorbea, rareori exista un loc liber. Uneori, într-un fel sau altul, printre suita de activități își găsea timp să le scrie tinerilor din biserica noastră:

„Nu fii un creștin fragil, slab sau unul obișnuit, ci roagă-te ca Domnul să facă din tine un creștin extraordinar, un membru extraordinar, un lucrător extraordinar. Noi trăim în timpuri extraordinare, timpuri care cer tineri extraordinari."

„Dragi băieți și fete, urmăriți ocaziile; ele sunt peste tot în jurul vostru. Fiți pregătiți în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că El are putere, este ca o dinamită. Cuvântul Său va face lucrarea. Familiarizați-vă cu el, trăiți-l. Să cunoașteți bine Cartea-Călăuză, Biblia."

Alături de casa pastorului Passebois locuia o plăcută femeie creștină, Olive May Zutt. Și ea era singură. Prietenia și respectul unul pentru celălalt au crescut în timpul anilor care au trecut după moartea lui Elizabeth. În anul 1945, ei s-au căsătorit. Ea a ajutat să fie așezate din nou, cum au fost mai înainte, culmile aurii în jurul norilor, încât a făcut din casa lui un adevărat cămin.

În același an, la vârsta de șaptezeci și unu de ani, pastorul Passebois s-a retras din lucrarea activă. Dar nu putea să stea liniștit și dorea să viziteze multele biserici pe care le-a ajutat să se înființeze în New England și Canada. Dorea să împărtășească cu soția lui, Olive, splendoarea măreților munți canadieni. Astfel că, împreună, au părăsit clima blândă din San Diego și au călătorit peste tot. S-au bucurat de orele liniștite și răcoroase ale dimineții, de culoarea purpurie a apusului de soare, se minunau de întinderea arcuită a cerului și de grandoarea piscurilor înalte, încoronate cu zăpadă.

Adeseori, avea să-i spună lui Olive: „Gândește-te că timp de cincisprezece ani din viața mea de tânăr, am refuzat să cred că există Dumnezeu. Apoi în disperare, în pragul morții m-am rugat: 'Dacă Dumnezeu există și mi Se va descoperi, vindecându-mă, Îi voi sluji toată viața mea'. Cât de recunoscător sunt că Dumnezeu m-a chemat pe baza acestei promisiuni! Dacă aș fi luat o decizie greșită, atunci când tatăl meu m-a amenințat că mă dezmoștenește? Despre ce viață pustie și fără rost aveam să-mi amintesc acum! Mulțumesc lui Dumnezeu pentru cele mai mult de o mie de suflete pe care le-am botezat. Nici o bogăție de pe pământ nu se poate compara cu aceasta."

În anul 1948 Louis P. Passebois a adormit în Domnul Isus, în Orlando, Florida. Din necrologul lui citim: „Propovăduirea lui curajoasă nu a fost împiedicată de opoziție; a fost arestat de 14 ori; a primit 14 scrisori ce amenințau viața lui și a membrilor familiei sale. Casa i-a fost arsă până la temelie."

Ce exemplu însuflețitor pentru toți a fost acest uriaș al lui Dumnezeu, mic de statură!

Tipografia „Viață și Sănătate”
Str. Valeriu Braniște 29, sector 3, București
Tel. 021.323.00.20